

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

Α΄, Β΄, Γ΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΤΟΜΟΣ 1

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΡΧΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Αναστάσιος Στέφος, Επίτ. Σχολικός Σύμβουλος
Εμμανουήλ Στεργιούλης, Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός
Β/θμιας Εκπαίδευσης
Γεωργία Χαριτίδου, Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός
Β/θμιας Εκπαίδευσης

ΚΡΙΤΕΣ - ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

Αντώνιος Σακελλαρίου, τ. Επίκουρος Καθηγητής
του Παν/μίου Πατρών
Ζωή Αντωνοπούλου-Τρεχλή, Σχολική Σύμβουλος
Κωνσταντίνα Ρηγάτου, Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός
Β/θμιας Εκπαίδευσης

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Ιωάννα Μόσχου, Φιλολόγος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

Υακίνθη Παρίση, Εικονογράφος - Σκιτσογράφος,
Ζωγράφος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

Σωτήριος Γκλαβάς, Σύμβουλος του Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

Κωνσταντίνος Ναστούλης, Φιλολόγος, Εκπαιδευτι-
κός Β/θμιας Εκπαίδευσης

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Παύλος Σάμιος, Ζωγράφος

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ

ΑΦΟΙ Ν. ΠΑΠΠΑ & ΣΙΑ Α.Ε.Β.Ε.,
Ανώνυμος Εκδοτική & Εκτυπωτική Εταιρεία

Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ ΙΙ / Ενέργεια 2.2.1 /

Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:

«Αναμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών και συγγραφή νέων εκπαιδευτικών πακέτων»

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Δημήτριος Γ. Βλάχος

Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ.

Πρόεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Πράξη με τίτλο:

«Συγγραφή νέων βιβλίων και παραγωγή υποστηρικτικού εκπαιδευτικού υλικού με βάση το ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου

Αντώνιος Σ. Μπομπέτσης

Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Αναπληρωτές Επιστημονικοί Υπεύθυνοι Έργου

Γεώργιος Κ. Παληός

Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου

Μόνιμος Πάρεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και 25% από εθνικούς πόρους.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗΣ

Η επανέκδοση του παρόντος βιβλίου πραγματοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Τεχνολογίας Υπολογιστών & Εκδόσεων «Διόφαντος» μέσω ψηφιακής μακέτας, η οποία δημιουργήθηκε με χρηματοδότηση από το ΕΣΠΑ / ΕΠ «Εκπαίδευση & Διά Βίου Μάθηση» / Πράξη «ΣΤΗΡΙΖΩ».

Οι διορθώσεις πραγματοποιήθηκαν κατόπιν έγκρισης του Δ.Σ. του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Η αξιολόγηση, η κρίση των προσαρμογών και η επιστημονική επιμέλεια του προσαρμοσμένου βιβλίου πραγματοποιείται από τη Μονάδα Ειδικής Αγωγής του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής.

Η προσαρμογή του βιβλίου για μαθητές με μειωμένη όραση από το ΙΤΥΕ – ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ πραγματοποιείται με βάση τις προδιαγραφές που έχουν αναπτυχθεί από ειδικούς εμπειρογνώμονες για το ΙΕΠ.

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Αναστάσιος Στέφος, Εμμανουήλ Στεργιούλης,
Γεωργία Χαριτίδου

ΑΝΑΔΟΧΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ:

Ελληνικά
Γράμματα

Η συγγραφή και η επιστημονική επιμέλεια του βιβλίου
πραγματοποιήθηκε υπό την αιγίδα του Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

Α΄, Β΄, Γ΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΤΟΜΟΣ 1

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

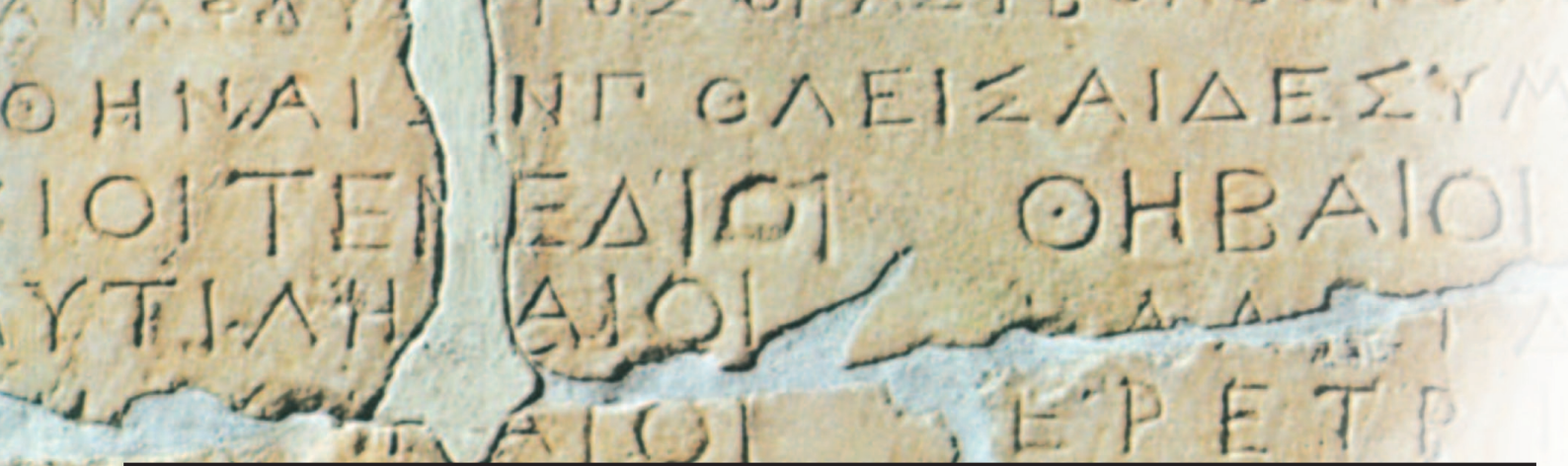
ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βιβλίο αυτό απευθύνεται στους μαθητές των τριών τάξεων του Γυμνασίου και αποτελεί, σύμφωνα με τις προδιαγραφές του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, βιβλίο αναφοράς για τη διδασκαλία της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας και Γραμματείας στο Γυμνάσιο.

Στις τρεις τάξεις του Γυμνασίου οι μαθητές διδάσκονται επιλεγμένα κείμενα από το πρωτότυπο ή από μετάφραση και παράλληλα μελετούν τα βασικά στοιχεία της αρχαίας ελληνικής γλώσσας. Η επαφή όμως αυτή με μερικά μόνο αποσπάσματα έργων της αρχαιότητας δεν παρέχει ολοκληρωμένη εικόνα του αρχαίου κόσμου, με αποτέλεσμα ο ανθρωπογνωστικός και αρχαιογνωστικός στόχος της διδασκαλίας του μαθήματος της Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας να μην εξυπηρετείται επαρκώς.

Τη συνολική εικόνα της αρχαίας ελληνικής λογοτεχνίας ευελπιστεί να καλύψει το βιβλίο αυτό, ικανοποιώντας παράλληλα και ένα χρόνιο αίτημα των φιλόλογων της σχολικής πράξης· λειτουργώντας λοιπόν συμπληρωματικά προς τα διδακτικά βιβλία του μαθήματος της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας και Γραμματείας, επιχειρεί να δώσει συνολική και ιστορική επισκόπηση της λογοτεχνικής, κυρίως, αλλά και της γενικότερης πνευματικής δημιουργίας της ελληνικής

αρχαιότητας. Έτσι, παρουσιάζεται πολύ συνοπτικά η ιστορική εξέλιξη των γραμματειακών ειδών από τον 8ο αι. π.Χ. έως τον 4ο αι. μ.Χ., κατά περιόδους. Δίνονται τα βασικά χαρακτηριστικά τους και αναφέρονται οι κύριοι εκπρόσωποι με τα σημαντικότερα έργα τους, σε σύντομες περιλήψεις. Συμπεριλαμβάνονται, επίσης, συγχρονικός πίνακας με την παράλληλη εξέλιξη των γραμματειακών ειδών, συνοπτική βιβλιογραφία και ευρετήριο ονομάτων.

Αν και το βιβλίο είναι μικρό σε έκταση, επιδιώχθηκε στο μέτρο του δυνατού η σύνδεση του παρελθόντος με το παρόν, ώστε να διαπιστωθεί η συνέχεια στις ιδέες, τους προβληματισμούς, τους εκφραστικούς τρόπους, καθώς και η επίδραση κάθε εποχής στη λογοτεχνική παραγωγή. Ταυτόχρονα, έγινε προσπάθεια να συνδυαστεί η ιστορική παρουσίαση με σχετικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα για κάθε περίοδο και με ανάλογα κείμενα διαφόρων εποχών. Με τον τρόπο αυτό, επιδιώκεται να εκτιμήσει ο μαθητής τη διαχρονική αξία των λογοτεχνικών κειμένων της αρχαιότητας και, συγχρόνως, να αποφευχθεί η μονότονη, τυπική ιστορική αφήγηση.

Πρόκειται, δηλαδή, για εγχειρίδιο στο οποίο μπορεί να ανατρέχει ο μαθητής προκειμένου να εντάξει το λογοτεχνικό κείμενο που διδάσκεται τόσο στην εποχή του όσο και στο σύνολο της αρχαιοελληνικής πνευματικής δημιουργίας. Έτσι, θα βοηθηθεί να κατανοήσει καλύτερα

και να εκτιμήσει το συγκεκριμένο έργο ή ακόμη –ελπί-
ζουμε– να ενδιαφερθεί να προσεγγίσει και άλλα κείμενα.

Ο εκπαιδευτικός μπορεί να αξιοποιήσει το βιβλίο πα-
ραπέμποντας τους μαθητές σε αυτό, όποτε το κρίνει ανα-
γκαίο, κατά τη διδασκαλία του μαθήματος της Αρχαίας
Ελληνικής Γραμματείας ή στην περίπτωση σύνθεσης
δημιουργικών εργασιών.

Η συγγραφική ομάδα πιστεύει στην αναγκαιότητα
του παρόντος βιβλίου και ελπίζει να αποτελέσει χρήσι-
μο εργαλείο για τους διδάσκοντες και σημείο αναφοράς
κάθε μαθητή και μετέπειτα ακαδημαϊκού πολίτη.

Από την Επιγραφική Συλλογή του
Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

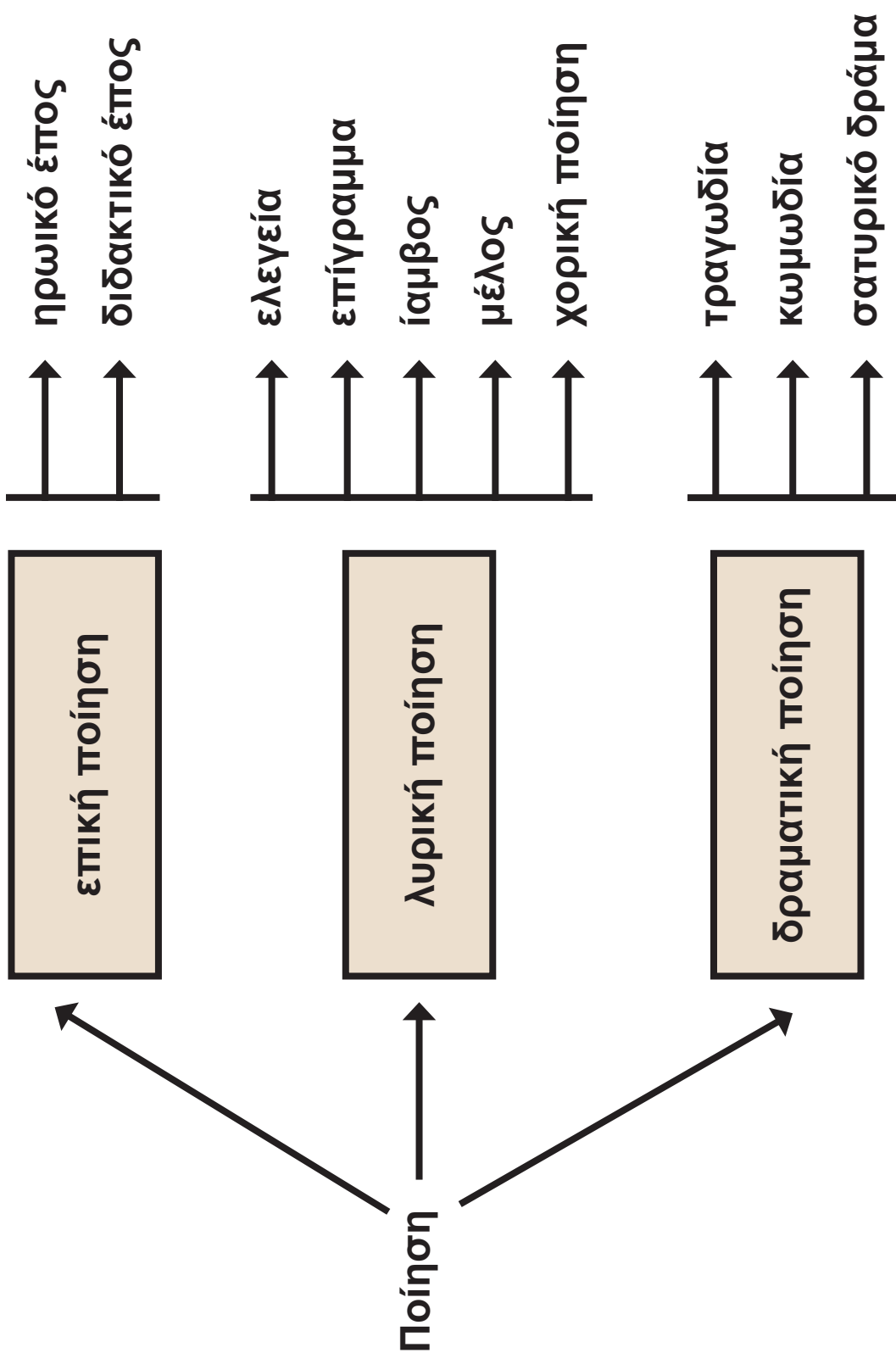
Για την καλύτερη προσέγγιση και κατανόηση της αρχαίας ελληνικής λογοτεχνικής παραγωγής, ιδιαίτερα της ιστορικής παρουσίασης των γραμματειακών ειδών, που αποτελεί και το περιεχόμενο αυτού του βιβλίου, κρίθηκε απαραίτητο να δοθούν συνοπτικά κάποιες διευκρινήσεις.

Έτσι, με τον όρο **Αρχαία Ελληνική Γραμματεία** εννοούμε το σύνολο των γραπτών μνημείων της ελληνικής αρχαιότητας που αποτελούν εκδηλώσεις ανώτερης πνευματικής δημιουργίας.

Αυτά τα γραπτά μνημεία τα διακρίνουμε σε δύο μεγάλες κατηγορίες:

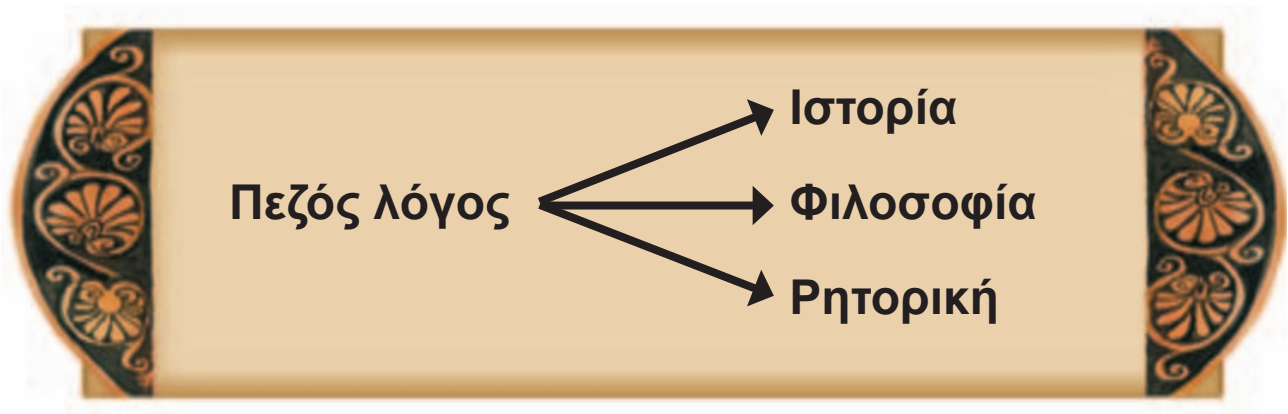
- ◆ **Ποιητικά έργα** (ποίηση: δημιούργημα, όπου κυριαρχεί η φαντασία και το συναίσθημα και γι' αυτό προηγήθηκε του πεζού λόγου). Εξελικτικά καλλιεργήθηκαν τρία είδη ποίησης, που το καθένα χαρακτηρίζει την εποχή του και υποδιαιρείται σε άλλα επιμέρους:

Στα αρχαία ελληνικά ποιητικά έργα το μέτρο εξασφαλιζόταν με την εναλλαγή μακρόχρονων και βραχύχρονων συλλαβών (προσωδία < πρὸς + ὠδή) και όχι με την εναλλαγή τονισμένων και άτονων συλλαβών, όπως συμβαίνει με την παραδοσιακή νεοελληνική ποίηση.

- ◆ **Πεζά έργα** (πεζός λόγος: μεταγενέστερο δημιούργημα, όπου κυριαρχεί η κρίση). Και στον πεζό λόγο καλλιεργήθηκαν τρία γενικά είδη:

Γλώσσα: Η γλώσσα των κειμένων της αρχαίας ελληνικής γραμματείας ανήκει στη μεγάλη οικογένεια των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών και παρουσιάζει διάφορες μορφές – διαλέκτους, ανάλογα με τα ελληνικά φύλα (Ίωνες, Αχαιοί και Δωριείς) που τη χρησιμοποίησαν, την περιοχή και την εποχή. Διαμορφώθηκαν, έτσι, τέσσερις διάλεκτοι¹:

Ιωνική

Είναι η γλώσσα κυρίως της επικής ποίησης, αλλά και του επιγράμματος, της ελεγείας καθώς και των πρώτων πεζογράφων. Μερικά βασικά χαρακτηριστικά της: η αντί α (π.χ. Ἀθήνη), ασυναίρετοι τύποι (π.χ. κινέω, ποιέων), τα ψιλά σύμφωνα (π.χ. δέκομαι = δέχομαι· ἀπίκετο = ἀφίκετο).

Αχαιϊκή - Αιολική

Είναι η γλώσσα των Αχαιών και των Αιολέων, καθώς και η γλώσσα της μελικής ποίησης (Αλκαίος, Σαπφώ κ.ά.). Μερικά βασικά χαρακτηριστικά της: τα συνηρημένα ρήματα σχηματίζονται σε -μι (π.χ. κάλημι αντί καλέω), ο τόνος ανεβαίνει προς την αρχή της λέξης (π.χ. χείμων, ἄγαθος), διατηρούνται τα διπλά ένρινα και υγρά μετά την αφομοίωση (π.χ. κρίννω, ἔστελλα).

---

1. Η Αρκαδοκυπριακή μαρτυρείται μόνο σε επιγραφές.

Δωρική

Είναι η γλώσσα των Δωριέων και των δωρικών αποικιών της Ν. Ιταλίας, της Σικελίας και της Κυρηναϊκής, και η γλώσσα της χορικής ποίησης. Μερικά βασικά χαρακτηριστικά της: διατηρεί το παλιό ινδοευρωπαϊκό α και δεν το μετατρέπει σε η, όπως η ιωνική - αττική (π.χ. μήτηρ, Ἄθᾰνα), χρησιμοποιεί την κατάληξη -μες στα ρήματα αντί -μεν (π.χ. φέρομες), συναιρεί το α+ω σε α (π.χ. πολιτᾶν αντί πολιτῶν), χρησιμοποιεί συνηρημένο μέλλοντα, που λέγεται δωρικός (π.χ. θεραπευσῶ, παιξοῦμαι).

Αττική

Προήλθε από την ιωνική και είναι η κατεξοχήν ελληνική διάλεκτος στην οποία γράφουν όλοι οι γνωστοί συγγραφείς της αρχαιότητας από τον 5ο αι. π.Χ. Είναι η γλώσσα της ιστορίας, του δράματος, της φιλοσοφίας, των ρητόρων. Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της σε σχέση με την ιωνική: α αντί η (π.χ. χώρα), ττ αντί σσ (π.χ. θάλαττα), ρρ αντί ρσ (π.χ. θαρρῶ αντί θαρσῶ), σταθερή χρήση της συναίρεσης και της αύξησης. Η αττική διάλεκτος διακρίνεται σε αρχαία και νέα (στην αρχαία, π.χ., χρησιμοποιούνται οι προθέσεις ἔς και ξὺν αντί των εἰς και σὺν της νέας).

Διάλεκτος συγγενής με τη Δωρική και την Αιολική ομιλούνταν και στη Μακεδονία, όπου στα μέσα του 5ου π.Χ. αιώνα επισημοποιήθηκε η αττική διάλεκτος στην αυλή των Μακεδόνων Βασιλέων. Η κυριαρχία των Μακεδόνων και του Μ. Αλεξάνδρου συνέβαλε στην εξάπλωση της αττικής διαλέκτου σε μια τεράστια γεωγραφική έκταση.

Κοινή

Χρησιμοποιείται στα μετακλασικά χρόνια (από το 300 π.Χ. περίπου), στην αλεξανδρινή (323–31 π.Χ.) και τη ρωμαϊκή εποχή (31 π.Χ.–395 μ.Χ.). Με τις κατακτήσεις του Μ. Αλεξάνδρου έγινε γλώσσα διεθνής για όλες τις ανάγκες: διοίκηση, λογοτεχνία, συναλλαγές, καθημερινή επικοινωνία. Είναι μια γλώσσα απλοποιημένη, κοινόχρηστη, η οποία διαμορφώθηκε με βάση την αττική διάλεκτο, με στοιχεία και από τις άλλες διαλέκτους, κυρίως ιωνικά. Με την κοινή απλοποιούνται η προφορά, η σύνταξη, η κλίση (π.χ. εξαφανίζονται η συζυγία των εις-μι ρημάτων και, σιγά-σιγά, η ευκτική και το απαρέμφατο). Είναι η γλώσσα της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. Η σημερινή νεοελληνική γλώσσα αποτελεί συνέχεια και μετεξέλιξη της κοινής.

ΑΡΧΑΪΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ: ΑΡΧΑΪΚΗ

(από τον 8ο αι. π.Χ. έως τους Περσικούς πολέμους, 500 π.Χ.)*

Στην περίοδο αυτή ακμάζουν δύο είδη ποιητικού λόγου, η επική και η λυρική ποίηση, τα οποία καλλιεργούνται αρχικά στις ελληνικές αποικίες της Μικράς Ασίας και αργότερα στη μητροπολιτική Ελλάδα. Επίσης, εμφανίζεται, στη Μικρά Ασία και τη Μεγάλη Ελλάδα, η πεζογραφία: ιστοριογραφία και φιλοσοφία.

Α. ΠΟΙΗΣΗ

1. ΕΠΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Το έπος (= λόγος, από το ρήμα ἔπω = λέγω), ως αφηγηματικό ποίημα, διηγείται αξιομνημόνευτες πράξεις (= κλέα) ανθρώπων και θεών, όπως γεγονότα του παρελθόντος (ηρωικό έπος), και στη συνέχεια εξελίσσεται, αποκτώντας περιεχόμενο διδακτικό, φιλοσοφικό (διδακτικό έπος). Έχει τις ρίζες του βαθιά στην παράδοση των ελληνικών φύλων, την κοινωνική και πολιτική τους οργάνωση, τις καθημερινές ενασχολήσεις, τη θρησκεία, τους μύθους και τους θρύλους τους.

---

* Οι χρονολογίες που χωρίζουν τις περιόδους είναι συμβατικές.

α. Ηρωικό έπος

Η αρχή του έπους

Η ελληνική, αλλά και η ευρωπαϊκή λογοτεχνία, αρχίζει με το ηρωικό έπος και συγκεκριμένα με τα έπη του Ομήρου (τα πρώτα μέχρι σήμερα γραπτά λογοτεχνικά κείμενα ποιητικού λόγου), που τοποθετούνται στα μέσα του 8ου αι. π.Χ. Αυτό δεν σημαίνει ότι πριν από την εποχή αυτή δεν υπήρχε ποίηση. Η έρευνα κατέδειξε ότι η επική παράδοση έχει προΐστορία αιώνων και μάλλον ανάγεται τουλάχιστον στην όψιμη μυκηναϊκή περίοδο (μυκηναϊκά χρόνια 1600-1100 π.Χ.). Ο πρώιμος ελληνικός πολιτισμός αυτής της περιόδου, που τον ονομάζουμε «μυκηναϊκό», γνώρισε μεγάλη ανάπτυξη στο ήδη αναπτυγμένο περιβάλλον της Μεσογείου, κάτω από την επίδραση των ώριμων πολιτισμών της Ανατολής, της Αιγύπτου και της μινωικής Κρήτης. Η ανάπτυξη αυτή συνδέθηκε με τη δημιουργία μικρών κρατών με οχυρά κέντρα διοίκησης υπό την εξουσία ενός μονάρχη («βασιλιά», «ηγεμόνα»). Είναι βέβαιο ότι στα κέντρα του μυκηναϊκού πολιτισμού (Μυκήνες, Τίρυνθα, Πύλο, Αθήνα, Θήβα, Ορχομενό, Ιωλκό), στα παλάτια των βασιλιάδων και στα συμπόσια των ευγενών η διασκέδαση περιλάμβανε και τραγούδια. Οι τραγουδιστές της εποχής, οι οποίοι σταδιακά πήραν στα χέρια τους τη λαϊκή ηρωική ποίηση, έψαλλαν άθλους αναμειγνύοντας και μύθους από τον πλούτο των δημιουργημάτων του επινοητικού ελληνικού πνεύματος. Άλλωστε, είναι γενικά αποδεκτό πως όλοι οι λαοί έχουν την ανάγκη να τραγουδήσουν τις χαρές, τις λύπες και τους καημούς τους, να τιμήσουν τους θεούς και τους ήρωές τους.

Η ηρωική όμως παράδοση, όπως οργανώθηκε και

συστηματοποιήθηκε, μας είναι γνωστή από τα έπη του Ομήρου· ανήκει στους μεταμυκηναϊκούς χρόνους, την εποχή που τα μυκηναϊκά κέντρα καταστράφηκαν και παρατηρήθηκε αθρόα μεταναστευτική κίνηση από την κυρίως Ελλάδα προς τα παράλια της Μικράς Ασίας και τα νησιά του Αιγαίου (γύρω στο 1100 π.Χ.). Η καταστροφή, που λίγο πολύ συνέβη ταυτόχρονα παντού, μάλλον ήταν αποτέλεσμα εξωτερικής επίθεσης. Οι νεότεροι ερευνητές δε θεωρούν πλέον τη λεγόμενη «Κάθοδος των Δωριέων» μείζον αίτιο της καταστροφής. Όλο και περισσότερο κερδίζει έδαφος η άποψη ότι, πριν από τους Δωριείς, βαρβαρικές φυλές απροσδιόριστης εθνικότητας, το 1200 π.Χ. περίπου, εισέβαλαν από το Βορρά προς την Ανατολική Μεσόγειο. Τους προσείλκυσε μάλλον η ευημερία των πολιτισμών της περιοχής και η εισβολή τους αυτή προκάλεσε ολοκληρωτική καταστροφή και μεταναστευτικές ωθήσεις. Οι ελληνικοί ηρωικοί θρύλοι, με την επίδραση και των αρχαίων πολιτισμών της Ανατολής και συνδεδεμένοι, πιθανότατα, με χαλαρές σχέσεις και με ιστορικά γεγονότα, απέκτησαν τα χαρακτηριστικά τους και ολοκληρώθηκαν μάλλον στις παράλιες πόλεις της Ιωνίας, στην περιοχή όπου η ελληνική σκέψη λυτρώθηκε από τα δεσμά της μυθικής ερμηνείας του κόσμου.

Ομηρικός ραψωδός. Ελεύθερη απόδοση
από αγγειογραφία του 5ου αι. π.Χ.

Οι Έλληνες άποικοι έφεραν στις νέες χώρες τις αναμνήσεις των προγόνων, των βασιλιάδων και των ηρώων τους. Η προφορική παράδοση τροφοδότησε τους μεγάλους μυθικούς κύκλους (αργοναυτικό, θηβαϊκό, τρωικό) και όλα αυτά έγιναν ποιητικό θέμα. Οι αοιδοί (άείδω-ᾄδω = ψάλλω, τραγουδώ αλλά και συνθέτω) επεξεργάστηκαν ποιητικά όλο αυτό το υλικό, το διασκεύασαν, το πλούτισαν, ενσωμάτωσαν νέα στοιχεία και έγιναν επαγγελματίες τραγουδιστές, πρόσωπα τιμημένα και σεβαστά από το λαό. Απομνημόνευαν με δεξιοτεχνία αυτό το υλικό με τη βοήθεια πολυάριθμων τυπικών στοιχείων (επανάληψη λέξεων, φράσεων ή στίχων για κοινά, επαναλαμβανόμενα θέματα: μάχες, θυσία, φιλοξενία κ.ά.). Από τα παλιά αυτά έπη σώθηκαν κάποιοι τίτλοι και ελάχιστα αποσπάσματα – αμφισβητούμενα και αυτά. Ώριμη κατάληξη αυτής της μακράς ποιητικής εξέλιξης είναι η ποίηση του Ομήρου, η ποίηση του 8ου αι. π.Χ., η οποία προϋποθέτει όλη την επική παράδοση, αλλά ίσως και τη χρήση γραφής. Έχουν ήδη διαβαστεί (το 1953, από τον Άγγλο αρχιτέκτονα και γλωσσολόγο Μ. Βέντρις) πινακίδες του 13ου αι. π.Χ. με τη Γραμμική Β, γραφή συλλαβική με 87 γράμματα, η οποία ίσως το 10ο αι. π.Χ. ή λίγο αργότερα αντικαταστάθηκε από τη φοινικική γραφή, που ήταν ατελής, γιατί δεν απέδιδε τα φωνήεντα. Οι Έλληνες απέδωσαν με τα φοινικικά σύμβολα όλους τους φθόγους της γλώσσας τους και δημιούργησαν το πρώτο φωνητικό αλφάβητο. Η ίδια η ομηρική ποίηση μας δίνει στοιχεία για τις πρώτες μορφές του ηρωικού έπους: στα έπη του Ομήρου θεόπνευστοι αοιδοί, που συχνά είναι τυφλοί, όπως ο Δημόδοκος στην Όδύσεια, τραγουδούν με τη συνοδεία λύρας «ἔργα ἀνδρῶν τε θεῶν τε».

Ραψωδοί

Με τον Όμηρο, πιθανόν, έγινε η μετάβαση από το προφορικά διατυπωμένο ηρωικό άσμα στη γραπτάς σχεδιασμένη ποίηση, την οποία τώρα οι ραψωδοί (ράπτω + ᾠδή), ακουμπώντας σε ένα ραβδί, σύμβολο εξουσίας, απήγγελλαν ὀρθιοί –για να κρατήσουν το ρυθμό– και χωρίς μουσική υπόκρουση όπως οι αοιδοί. Απήγγελλαν τα παλαιότερα έπη, κυρίως τα ομηρικά, και ως επί το πλείστον δε δημιουργούσαν δικά τους έργα. Ταξίδευαν συνήθως από τόπο σε τόπο και συμμετείχαν συχνά στις μεγάλες γιορτές, σε αντίθεση με τους αοιδούς που μάλλον ζούσαν στις αυλές των βασιλιάδων.

Όμηρος

Ένας από τους ραψωδούς πρέπει να ήταν και ο Όμηρος και ως τέτοιος θα ταξίδεψε και θα συνδέθηκε με τις βασιλικές αυλές της εποχής του. Πολλές πόλεις από την αρχαιότητα διεκδικούσαν την καταγωγή του μεγάλου ποιητή και η υπάρχουσα διαμάχη δεν μπορεί να διευθετηθεί.

Χαρακτηριστικό είναι το γνωστό επίγραμμα:

Ἐπτὰ πόλεις μάρνανται* σοφὴν διὰ ρίζην Ὀμήρου
Σμύρνη, Χίος, Κολοφών, Ἰθάκη¹, Πύλος, Ἄργος, Ἀθήνη.

---

* μάρναμαι = αγωνίζομαι, φιλονικώ.

1. ἢ Κύμη ἢ Ἴλος.

Σύμφωνα με τους ερευνητές του ομηρικού έργου, οι πόλεις που συγκεντρώνουν τις περισσότερες πιθανότητες της καταγωγής του είναι η Σμύρνη και η Χίος. Στη Χίο, για παράδειγμα, εκτός από την «πέτρα του Ομήρου», υπήρχαν οι Ομηρίδες, μια συντεχνία ραψωδών, που τραγουδούσαν τα ποιήματά του. Οι ονομασίες, αντίθετα, Μελησιγενής (γιος του ιωνικού ποταμού ή του ήρωα Μέλητα) και Μαιονίδης (γιος του μυθικού ήρωα Μαίονα) τον συνδέουν περισσότερο με τη Σμύρνη. Γεγονός πάντως είναι πως ο δημιουργός των εμπνευσμένων επών, της *Ίλιάδας* και της *Όδύσσειας*, έζησε στην Ιωνία και η ζωή και το έργο του τοποθετούνται στο δεύτερο μισό του 8ου αι. π.Χ., εποχή ακμής της αριστοκρατίας στην Ελλάδα, εποχή της νέας ακμής του Ελληνισμού, με κέντρο τα παράλια της Μικράς Ασίας και τα νησιά. Η παράδοση τον ήθελε τυφλό, στοιχείο όμως μάλλον απίθανο, συνδεδεμένο ίσως με την τυφλότητα γενικότερα των αοιδών και των μάντεων, τυπικό χαρακτηριστικό του θρύλου, που έχει σχέση με την έμπνευση των ατόμων που στερούνται την όρασή τους.

Για το θάνατο του ποιητή η παράδοση αναφέρει ότι συνέβη στη νήσο Ίο των Κυκλάδων, όπου προσέγγισε το πλοίο που τον πήγαινε στην Αθήνα.

Πέθανε από στενοχώρια, γιατί δεν μπόρεσε να λύσει το αίνιγμα με το οποίο του απάντησαν οι Ιήτες ψαράδες, όταν τους ρώτησε αν έπιασαν τίποτε· εκείνοι του είπαν: *ὄσσ' ἔλομεν λιπόμεσθ', ὄσα δ' οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα.* (Με την απάντησή τους εννοούσαν: *ὄσες ψείρες πιάσαμε τις αφήσαμε, ὄσες ὄχι τις κου-*

βαλάμε μαζί μας). Οι συνταξιδιώτες του και οι κάτοικοι του νησιού τον έθαψαν με τιμές κοντά στην ακτή.

Η στενή σχέση της νήσου Ίου με τον Ομήρο εμφανίζεται στη νομισματοκοπία. Η Ίος βρίσκεται ανάμεσα στις πρώτες πόλεις που κυκλοφόρησαν νόμισμα στο οποίο εικονίζεται η κεφαλή του ποιητή με την επιγραφή: «ΟΜΗΡΟΥ».

Αχιλλέας

Οδυσσέας

Τα ομηρικά έπη

Η **Ίλιάδα** και η **Οδύσσεια** συνδέονται άμεσα με τον Τρωικό πόλεμο και προϋποθέτουν την ευρύτερη γνώση και του πολέμου και των πρωταγωνιστών του.

Η **Ίλιάδα**¹, έχοντας υπόθεση τη **μῆνιν** (= οργή, θυμό – **μηνίω** = οργίζομαι) του **Αχιλλέα**, περιγράφει σε 15.693 στίχους τον πόλεμο γύρω από το **Ίλιον** (Τροία), γι' αυτό και ονομάστηκε **Ίλιάδα** και όχι **Αχιλλής**. Τα γεγονότα εκτυλίσσονται σε 51 ημέρες, από τις οποίες οι πιο μεστές και δραματικές είναι τέσσερις μέρες και τρεις νύχτες. Η **Οδύσσεια**, συνδυάζοντας τους θρύλους των **τολμηρών ταξιδιών** με το θέμα του Τρωικού πολέμου, έχει υπόθεση το **νόστο** (= γυρισμό) του **Οδυσσέα** και τον **αδυσώπητο αγώνα** του για την επιστροφή στην πατρίδα του, την **Ιθάκη**. Οι περιπέτειες του έπους εκτυλίσσονται σε 12.110 στίχους και σε χρονικό διάστημα 40 ημερών. Η δράση εκτείνεται στον απέραντο χώρο της θάλασσας και στην **Ιθάκη**.

Χαρακτήρας

Ο χαρακτήρας της **Ίλιάδας** είναι **πολεμικός** και **δεσπόμενη** μορφή της ο **Αχιλλέας**, ενώ η **Οδύσσεια** είναι έργο **ειρηνικό** με κυρίαρχη μορφή τον **πολύτροπον** (= πολυταξιδεμένο και πολυμήχανο) **Οδυσσέα**. Αυτός είναι μάλλον και ο λόγος για τον οποίο η **Ίλιάδα** θεωρείται έργο της νεότητας του ποιητή, σε αντίθεση με την **Οδύσσεια** που θεωρείται **δημιούργημα** της ωριμότητάς του.

---

1. Ο τίτλος απαντά για πρώτη φορά στον **Ηρόδοτο** (Βιβλίο Β', 116, 2).

Δομή

Βασικό χαρακτηριστικό της δομής των ομηρικών επών είναι η τεχνική που εφαρμόζει πρώτος ο Όμηρος, να μη δίνει δηλαδή τα γεγονότα με τη χρονολογική τους σειρά. Έτσι, στην Ιλιάδα τα προβάλλει ανασυγκροτημένα και συμπυκνωμένα γύρω από ένα επεισόδιο, την οργή του Αχιλλέα· αντίθετα, στην Οδύσσεια, ακολουθώντας τη μέθοδο του «εγκιβωτισμού» (η μια ιστορία μέσα στην άλλη – αναδρομική αφήγηση – *in medias res*), παρουσιάζει τις τελευταίες περιπέτειες του Οδυσσέα, ενώ τις προηγούμενες τις εξιστορεί ο ίδιος ο ήρωας.

Τα έπη του Ομήρου διαδραματίζονται στο μακρινό παρελθόν και μέσα από αυτά περνάει το ρεύμα της προφορικής ποίησης αιώνων. Ωστόσο, σε αυτά καθρεφτίζονται και οι κοινωνικές συνθήκες κατά την εποχή του ποιητή: για παράδειγμα, ο χαλκός συνυπάρχει με το μεταγενέστερο σίδηρο και οι μυκηναϊκοί θολωτοί τάφοι με την καύση των νεκρών, έθιμο της εποχής του ποιητή.

Τα μεγάλα καλλιτεχνήματα του Ομήρου ως μορφή και ως περιεχόμενο παρουσιάζονται σε τέλεια ανάπτυξη.

Καθένα από τα δύο έπη διαιρείται σε εικοσιτέσσερις ραψωδίες, οι οποίες δηλώνονται για την Οδύσσεια με τα μικρά γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου και για την Ιλιάδα με τα αντίστοιχα κεφαλαία. Δημιουργός της διαίρεσης αυτής θεωρείται ο Ζηνόδοτος (325–260 π.Χ.), κριτικός και φιλόλογος από την Έφεσο, διευθυντής της Αλεξανδρινής Βιβλιοθήκης.

Περίληψη της Ιλιάδας

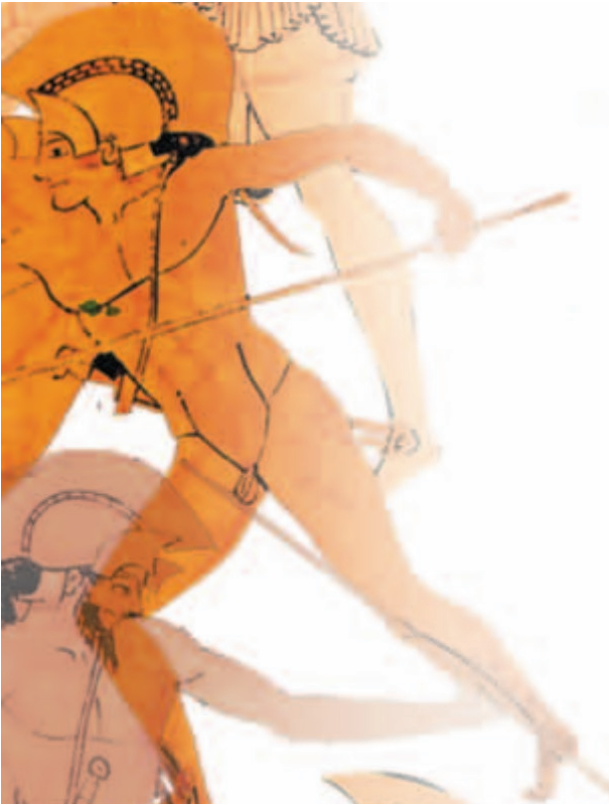

A Προοίμιο

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
ούλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε,
πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν
5 οἰωνοῖσί τε πᾶσι, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή,
ἔξ οὔ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
Ἄτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Τη μάνητα θεά, τραγούδα μας, του ξακουστού
Αχιλλέα,
ανάθεμά τη, πίκρες που 'δωκε στους Αχαιοὺς πε-
ρίσσιες
και πλήθος αντρειωμένες ἐστειλε ψυχές στον Ἄδη
κάτω
παλικαριῶν, στους σκύλους ρίχνοντας να φάνε
τα κορμιά τους
και στα ὄρνια ολούθε –έτσι το θέλησε να γίνει τότε
ο Δίας–
απ' τη στιγμή που πρωτοπιάστηκαν και χώρισαν
οι δυο τους,
του Ατρέα ο γιος ο στρατοκράτορας κι ο μέγας
Αχιλλέας.

(Μτφρ. Ν. Καζαντζάκης - Ι.Θ. Κακριδής)

(A) Μετά την επίκληση στη Μούσα, ο ποιητής, μπαίνοντας κατευθείαν στο θέμα, εκθέτει με γοργό ρυθμό τη σύγκρουση Αχιλλέα – Αγαμέμνονα. Αφορμή υπήρξε ο θυμός του Απόλλωνα, επειδή ο Αγαμέμνονας αρνήθηκε να δώσει πίσω στο Χρύση, τον ιερέα του θεού, την κόρη του, την οποία του είχαν προσφέρει οι Αχαιοί από τα λάφυρα του εχθρού. Όταν ο Αγαμέμνονας, μετά το σταλμένο από το θεό λοιμό, που θέρισε το στρατόπεδο των Αχαιών, και τη ρήση του μάντη Κάλχαντα, υποχρεώνεται να δώσει τη Χρυσηίδα, απαιτεί και παίρνει για αντάλλαγμα το δώρο του Αχιλλέα, τη Βρισηίδα. Θιγμένος ο Αχιλλέας ορκίζεται πως δε θα πολεμήσει πια και αποσύρεται με τους άνδρες του, ενώ παράλληλα στέλνει την αθάνατη μητέρα του, Θέτιδα, στο Δία, από τον οποίο και παίρνει την υπόσχεση να βοηθήσει τους Τρώες, ώστε να τιμηθεί ο γιος της.

- (B)** Με την παραπλανητική προτροπή του Δία, ο οποίος έστειλε απατηλό όνειρο στον Αγαμέμνονα και του παράγγειλε να επιτεθεί, ο ελληνικός στρατός παρατάσσεται εναντίον των Τρώων. Ο ποιητής βρίσκει την ευκαιρία να δώσει πλήρη κατάλογο των πλοίων, των πόλεων και των αρχηγών των Ελλήνων αλλά και των Τρώων και των συμμάχων τους.
- (Γ)** Ακολουθεί η μονομαχία Μενελάου – Πάρη, η οποία γίνεται με όρκους και με τον όρο όποιος νικήσει να πάρει την Ελένη και τους θησαυρούς της Σπάρτης. Το αποτέλεσμα της μονομαχίας είναι αμφίβολο –η Αφροδίτη αρπάζει τον Πάρη και τον φέρνει στην αγκαλιά της Ελένης– και, ενώ ο Μενέλαος ψάχνει τον αντίπαλό του, ο Αγαμέμνονας διακηρύσσει τη νίκη του αδελφού του και απαιτεί την Ελένη με τους θησαυρούς, καθώς και τον τερματισμό του πολέμου.
- (Δ)** Η ανακωχή παραβιάζεται από τους Τρώες –παρεμβαίνει η Αθηνά σταλμένη από το Δία– και οι συγκρούσεις εντείνονται.
- (Ε)** Στην εξέλιξη της μάχης διακρίνεται ο Διομήδης, άριστος των Αχαιών, ο οποίος μάλιστα πληγώνει δύο θεούς, τον Άρη και την Αφροδίτη, που βοηθούσαν τους Τρώες.
- (Ζ)** Η δυσάρεστη για τους Τρώες τροπή της μάχης αναγκάζει τον Έκτορα να γυρίσει στην Τροία και να ζητήσει από τη μητέρα του Εκάβη να κάνει δέηση στην Αθηνά. Στις Σκαιές Πύλες του κάστρου συναντά τη γυναίκα του με το γιο του.

- (Η)** Ο Έκτορας επιστρέφει στη μάχη και μονομαχεί με τον Αίαντα, χωρίς αποτέλεσμα. Οι αντίπαλοι αποφασίζουν ανακωχή για την επόμενη μέρα, για να κάψουν τους νεκρούς, και οι Αχαιοί κτίζουν προστατευτικό κάστρο και το περιβάλλουν με τάφρο.
- (Θ)** Ο Δίας απαγορεύει στους θεούς να πάρουν μέρος στη μάχη που αρχίζει το πρωί. Η ζυγαριά με τις μοίρες του θανάτου γέρνει προς τους Αχαιούς, ενώ οι Τρώες ξεθαρρεύουν και στρατοπεδεύουν στο ύπαιθρο.
- (Ι)** Τριμελής πρεσβεία (Οδυσσέας, Αίαντας και Φοίνικας) έρχεται στον Αχιλλέα με πολλά δώρα, με την παράκληση να γυρίσει στη μάχη. Εκείνος όμως χολωμένος αρνείται κατηγορηματικά.
- (Κ)** Την ίδια νύχτα, ο Οδυσσέας με το Διομήδη κατασκοπεύουν το στρατόπεδο των Τρώων και, από την άλλη πλευρά, ο Τρωαδίτης Δόλωνας κάνει απόπειρα κατασκοπείας, αλλά τελικά σκοτώνεται από τους δύο Έλληνες παρά την αντίθετη υπόσχεσή τους.
- (Λ)** Αρχίζει η τρίτη μέρα της μάχης. Στην αρχή αριστεύει ο Αγαμέμνονας, γρήγορα όμως πληγώνεται, όπως και ο Διομήδης, ενώ ο Αίαντας υποχωρεί.
- (Μ, Ν, Ξ, Ο)**
Οι Τρώες διασπούν το τείχος των Αχαιών. Με την επέμβαση του Ποσειδώνα και το δόλο της Ήρας, που αποκοίμισε ερωτικά το Δία, οι Αχαιοί διώχνουν τους εχθρούς. Όμως, ο Δίας ξυπνάει και οι Τρώες, με τη βοήθεια του Απόλλωνα, γκρεμίζουν το τείχος και απειλούν να κάψουν τα ελληνικά καράβια. Η σκληρή μάχη μαίνεται.

- (Π)** Μπροστά στον άμεσο κίνδυνο, ο Αχιλλέας δέχεται να στείλει στη μάχη τους Μυρμιδόνες του με αρχηγό τον επιστήθιο φίλο του Πάτροκλο, στον οποίο μάλιστα έδωσε την πανοπλία του. Ο Πάτροκλος αποκρούει τους Τρώες και σκορπίζει το θάνατο. Όμως, ύστερα από μια θριαμβευτική αριστεία [(= ηρωικά κατορθώματα), < ἄριστος], θα σκοτωθεί και ο ίδιος από τον Έκτορα.
- (Ρ)** Γύρω από το πτώμα του Πάτροκλου ανάβει άγρια μάχη, στην οποία διακρίνεται ο Μενέλαος. Ο Έκτορας παίρνει και φοράει επιδεικτικά τα λαφυραγωγημένα όπλα του Πάτροκλου που είναι του Αχιλλέα. Ο Μενέλαος και οι δύο Αίαντες κατορθώνουν να διασώσουν το νεκρό από την ορμή του Έκτορα.
- (Σ)** Το ξέσπασμα του Αχιλλέα, όταν μαθαίνει το θλιβερό μήνυμα, είναι σπαρακτικό. Θρηνώντας δηλώνει στη μητέρα του Θέτιδα, που ήρθε να τον παρηγορήσει, την απόφασή του να σκοτώσει τον Έκτορα, και ας σκοτωθεί και ο ίδιος. Από τις δυνατές φωνές του Αχιλλέα υποχωρούν οι Τρώες, ενώ μέσα στη νύχτα ο Ήφαιστος κατασκευάζει, κατόπιν ικεσίας της Θέτιδας, καινούρια πανοπλία για τον Αχιλλέα. Η περιγραφή της ασπίδας του είναι αριστοτεχνική.
- (Τ, Υ, Φ)**
Ο Αχιλλέας, αφού συμφιλιώνεται με τον Αγαμέμνονα, ρίχνεται στον αγώνα. Ακολουθεί η αριστεία του Αχιλλέα, η μεγαλύτερη της Ιλιάδας, και η ανελέητη σφαγή των Τρώων στον ποταμό Σκάμανδρο. Οι θεοί παίρνουν μέρος στη μάχη, την τελευταία και αγριότερη του έπους.

- (Χ) Όσοι γλίτωσαν από τη μανία του ήρωα κλείστηκαν στην Τροία και έμεινε μόνο ο Έκτορας, ο οποίος, παρά τις ικεσίες των δικών του, μονομαχεί με τον Αχιλλέα και σκοτώνεται. Ο Αχιλλέας, άμετρος στην εκδίκησή του, τον σέρνει δεμένο από τα πόδια στο άρμα του. Γοερός θρήνος ξεσπάει στην Τροία.
- (Ψ) Την επόμενη μέρα γίνεται η ταφή του Πάτροκλου και οργανώνονται αγώνες με βαρύτιμα έπαθλα προς τιμήν του.
- (Ω) Δώδεκα μέρες μετά το θάνατο του Έκτορα, ο βασιλιάς της Τροίας Πρίαμος, οδηγημένος από τον Ερμή, έρχεται ικέτης στον Αχιλλέα, ο οποίος τον ευσπλαχνίζεται, του παραδίδει το σώμα του Έκτορα και δέχεται να μη γίνει πόλεμος για έντεκα μέρες, όσες χρειάζονται για την ταφή. Σκηνή πένθους και σύντομης περιγραφής της ταφής του Έκτορα επισφραγίζουν την Ιλιάδα.

Ιλιάδα, Π 855-858, Χ 361-364

Με αυτά τα λόγι' απέθανε· και κλαίοντας θλιμμένη την μοίραν, που νεότητα και ανδρεία της επήρε, από τα μέλη του η ψυχή κατέβηκε στον Άδη.

Νεκρόν τον επροσφώνησεν ο λαμπροφόρος Έκτωρ (ο Πηλείδης στο Χ).

(Μτφρ. Ιάκωβος Πολυλάς)

Οι δύο θάνατοι, του Πάτροκλου και του Έκτορα, αναφέρονται με τέσσερις στίχους κάθε φορά, τους ίδιους και στις δύο περιπτώσεις. Και αυτοί οι στίχοι δε χρησιμοποιούνται για κανέναν άλλο ήρωα του έπους.

Περίληψη της Οδύσσειας

α Προοίμιο

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα
πολλὰ

πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·

πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω,

πολλὰ δ' ὃ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,

5 ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.

ἀλλ' οὐδ' ὣς ἐτάρους ἐρρύσατο, ἰέμενός περ·

αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο,

νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ἵπερίονος Ἥελίοιο

ἦσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

10 τῶν ἀμόθεν γε, θεά, θύγατερ Διός, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.

**Τον άντρα, Μούσα, τον πολύτροπο να μου ανιστορή-
σεις, που βρέθηκε**

**ως τα πέρατα του κόσμου να γυρνά, αφού της Τροίας
πάτησε το κάστρο το ιερό.**

Γνώρισε πολιτείες πολλές, έμαθε πολλών ανθρώπων
τις βουλές,

κι έζησε, καταμεσής στο πέλαγος, πάθη πολλά που
τον σημάδεψαν,

σηκώνοντας το βάρος για τη δική του τη ζωή και των
συντρόφων του

τον γυρισμό. Κι όμως δεν μπόρεσε, που τόσο επιθυ-
μούσε,

να σώσει τους συντρόφους.

Γιατί εκείνοι χάθηκαν απ' τα δικά τους τα μεγάλα
σφάλματα,

νήπιοι και μωροί, που πήγαν κι έφαγαν τα βόδια

του υπέρλαμπρου Ήλιου· κι αυτός τους άρπαξε του
γυρισμού τη μέρα.

Από όπου θες, θεά, ξεκίνα την αυτήν την ιστορία,
κόρη του Δία,

και πες την και σ' εμάς.

(Μτφρ. Δ.Ν. Μαρωνίτης)

Ραψωδίες α-δ = Τηλεμάχεια

(οι ραψωδίες είναι αφιερωμένες στον Τηλέμαχο)

- (α)** Μετά την επίκληση στη Μούσα, το έργο αρχίζει παρουσιάζοντας τον Οδυσσέα στον προτελευταίο σταθμό των περιπλανήσεών του, το νησί της Καλυψώς (Ωγυγία), όπου κρατείται επτά χρόνια, γιατί ο Ποσειδώνας είναι θυμωμένος μαζί του εξαιτίας της τύφλωσης του γιου του, του Κύκλωπα Πολύφημου. Τώρα, όμως, ο Ποσειδώνας λείπει και η Αθηνά αποσπά από το Δία την υπόσχεση να ειδοποιήσουν την Καλυψώ ότι πρέπει να αφήσει τον ήρωα ελεύθερο. Η ίδια, στο μεταξύ, με τη μορφή θνητού έρχεται στην Ιθάκη και προτείνει λύσεις στον Τηλέμαχο, γιο του Οδυσσέα, για να αντιμετωπίσει την κατάσταση στο παλάτι.
- (β)** Ο Τηλέμαχος, ακολουθώντας τις συμβουλές της Αθηνάς, συγκαλεί συνέλευση του λαού και εκθέτει τα παράπονά του για τη διαγωγή των μνηστήρων της μητέρας του. Όταν οι μνηστήρες, παρά τα θεϊκά σημάδια, αρνούνται να φύγουν από το παλάτι και οι Ιθακήσιοι δεν τολμούν να τον βοηθήσουν, το

βράδυ φεύγει κρυφά, σύμφωνα με τη συμβουλή της Αθηνάς, η οποία τον συνοδεύει, με τη μορφή θνητού, στο ταξίδι για την Πύλο, για να μάθει κάτι για τον πατέρα του.

- (γ) Στην Πύλο, ο βασιλιάς Νέστορας τους υποδέχεται εγκάρδια. Δε γνωρίζει όμως τίποτε για τον Οδυσσέα και συμβουλεύει τον Τηλέμαχο να πάει στη Σπάρτη και να ζητήσει πληροφορίες από το Μενέλαο. Η Αθηνά φεύγει μεταμορφωμένη σε αετό και την άλλη μέρα ο Τηλέμαχος, συνοδευόμενος από τον Πεισίστρατο, γιο του Νέστορα, ξεκινάει για τη Σπάρτη.
- (δ) Στη Σπάρτη, ο Μενέλαος τους πληροφορεί πως, όπως είχε μάθει από το θαλασσινό θεό Πρωτέα, η Καλυψώ κρατούσε τον Οδυσσέα για χρόνια στο νησί της, παρά τη θέλησή του. Στο μεταξύ, στην Ιθάκη, οι μνηστήρες και η Πηνελόπη μαθαίνουν για την αναχώρηση του Τηλέμαχου. Τη βασίλισσα, που αγωνιά για το γιο της, καθησυχάζει όνειρο σταλμένο από τη θεά Αθηνά, ενώ οι μνηστήρες αποφασίζουν να στήσουν ενέδρα στο γιο του Οδυσσέα σε κοντινό νησί και, καθώς θα επιστρέφει στο νησί του, να τον σκοτώσουν.

Ραψωδίες ε-θ = Φαιακίδα

(οι ραψωδίες είναι αφιερωμένες στον Οδυσσέα)

- (ε) Ο Ερμής φτάνει στο νησί της Καλυψώς και της ανακοινώνει την απόφαση των θεών για αναχώρηση του Οδυσσέα. Η Καλυψώ, αναγκασμένη να συμμορφωθεί, βοηθάει τον ήρωα να κατασκευάσει μέσα σε λίγες ημέρες σχεδία με την οποία και ανοίγεται στο

πέλαγος. Τη δέκατη όγδοη, όμως, ημέρα ταξιδιού, ο Ποσειδώνας κομματιάζει τη σχεδιά και ο Οδυσσέας, κολυμπώντας επί δύο μερόνυχτα, κατορθώνει να φτάσει στο νησί των Φαιάκων.

(ζ, η)

Η Ναυσικά, βασιλοπούλα του τόπου, βρίσκει στην παραλία το ναυαγό και τον οδηγεί στο παλάτι του πατέρα της Αλκίνοου.

(θ) Το βασιλικό ζεύγος Αλκίνοου και Αρήτης φιλοξενεί τον Οδυσσέα εγκάρδια και του υπόσχεται να τον βοηθήσει να γυρίσει στην πατρίδα του. Ακολουθεί αποχαιρετιστήριο γεύμα.

Ραψωδίες ι-μ = Μεγάλοι Απόλογοι

(αποτελούν τις αφηγήσεις του Οδυσσέα)

(ι) Την επομένη συνεχίζεται η φιλοξενία. Το βράδυ ο Οδυσσέας αποκαλύπτει το όνομά του και αρχίζει να αφηγείται τις περιπέτειές του μετά την αναχώρησή του από την Τροία. Περιγράφει τη δοκιμασία του: στη Θράκη, στη χώρα των Κικόνων, στη χώρα των Λωτοφάγων, όπου με το γλυκό καρπό κινδύνευσαν να ξεχάσουν το γυρισμό, και στη χώρα των Κυκλώπων, όπου χάνει τους περισσότερους συντρόφους του, αλλά τελικά νικά με δόλο, μεθώντας τον Κύκλωπα Πολύφημο, τον οποίο και τυφλώνει.

(κ) Ο Οδυσσέας συνεχίζει την αφήγησή του με τις περιπέτειες στο νησί του Αιόλου, θεού των ανέμων, και στη χώρα των ανθρωποφάγων Λαιστρυγόνων,

όπου χάνει όλα του τα πλοία εκτός από το δικό του. Με αυτό φτάνει στο νησί της μάγισσας Κίρκης, η οποία μεταμόρφωσε τους συντρόφους του σε χοίρους. Για να φύγει από το νησί της Κίρκης (Αιαία), ύστερα από έναν ολόκληρο χρόνο, αναγκάζεται πρώτα να επισκεφθεί τη χώρα των νεκρών.

- (λ) Στον Κάτω κόσμο των νεκρών (Νέκυια < νέκυς-υος, ό, = νεκρός), ο Οδυσσέας συζητάει με τις ψυχές του μάντη Τειρεσία, της μητέρας του Αντίκλειας, του συντρόφου του Ελπήνορα και επιφανών ηρώων (Αγαμέμνονα, Αχιλλέα, Αίαντα).
- (μ) Συνεχίζοντας το ταξίδι του, αφού αντιμετωπίζει τις Σειρήνες, τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη, φτάνει στο νησί Θρινακία, όπου οι σύντροφοί του πεινασμένοι έσφαξαν τις ιερές αγελάδες του Ήλιου και πλήρωσαν την πράξη τους με το θάνατό τους (τιμωρία του Δία). Μόνος ο Οδυσσέας, έπειτα από περιπλάνηση, φτάνει στο νησί της Καλυψώς, η οποία θέλει να τον κρατήσει για πάντα κοντά της.

Ραψωδίες ν-ψ = Μνηστηροφονία

- (ν) Την άλλη μέρα ο Οδυσσέας, με πλούσια δώρα των Φαιάκων, αναχωρεί από τη χώρα τους και το άλλο πρωί οι ναύτες τον αφήνουν κοιμισμένο σε έρημη αμμουδιά της Ιθάκης. Όταν ξυπνάει, η Αθηνά τον κατατοπίζει για τους νέους αγώνες που τον περιμένουν, τον μεταμορφώνει σε ζητιάνο και τον στέλνει στην καλύβα του Εύμαιου, του πιστού χοιροβοσκού του.
- (ξ) Ο Εύμαιος φιλοξενεί πρόθυμα τον άγνωστο ζητιάνο.

- (ο) Στο μεταξύ, ο Τηλέμαχος, παρακινημένος από την Αθηνά, φεύγει από τη Σπάρτη και, αφού ξεφεύγει την ενέδρα των μνηστήρων, φτάνει στην Ιθάκη και πηγαίνει στην καλύβα του Εύμαιου.
- (π) Εκεί, στο διάστημα που ο Εύμαιος πηγαίνει να ειδοποιήσει την Πηνελόπη ότι ο γιος της γύρισε, γίνεται η αναγνώριση του Οδυσσέα από το γιο του. Από κοινού μελετούν την τιμωρία των μνηστήρων.
- (ρ) Την άλλη μέρα ο Τηλέμαχος φεύγει για την πόλη και λίγο αργότερα ο Οδυσσέας με τον Εύμαιο φτάνουν στο παλάτι, όπου οι μνηστήρες προσβάλλουν κάθε τόσο το μεταμορφωμένο σε ζητιάνο ήρωα.
- (σ) Με την έμπνευση της Αθηνάς, η Πηνελόπη δηλώνει στους μνηστήρες πως ήρθε η ώρα να ξαναπαντρευτεί, τώρα που ο γιος της μεγάλωσε και ο Οδυσσέας έχει πια χαθεί. Ζητάει από όλους δώρα, κατά τη συνήθεια, οι μνηστήρες δέχονται και ο Οδυσσέας χαίρεται με την πονηριά της γυναίκας του.
- (τ) Αργότερα, ο Οδυσσέας συναντά την Πηνελόπη μόνη και τη βεβαιώνει ότι ο άνδρας της θα γυρίσει, χωρίς όμως να την πείσει. Η γριά Ευρύκλεια, η σκλάβα που είχε αναθρέψει το βασιλιά, τον αναγνωρίζει καθώς του πλένει τα πόδια, από ένα σημάδι στο μηρό, εκείνος όμως της επιβάλλει σιγή. Ανυποψίαστη η Πηνελόπη εμπιστεύεται στον ξένο πως την άλλη μέρα θα καλέσει τους μνηστήρες σε αγώνα με το τόξο του Οδυσσέα, ώστε να επιλέξει για άνδρα της τον πιο δυνατό.

- (υ) Η νύχτα περνάει ανήσυχη και για τον Οδυσσέα και για την Πηνελόπη. Ωστόσο, τα καλά σημάδια όλο και πληθαίνουν και προμηνύουν την τιμωρία των μνηστήρων.
- (φ) Στον αγώνα τόξου, το άλλο πρωί, κανένας από τους μνηστήρες δεν καταφέρνει να τεντώσει το τόξο. Στο τέλος, ο Οδυσσέας το παίρνει με πονηριά και το τεντώνει με ευκολία.
- (χ) Ο Οδυσσέας, έχοντας μαζί του τον Τηλέμαχο και δυο πιστούς δούλους, τον Εύμαιο και το Φιλοίτιο, στους οποίους πριν από λίγο είχε φανερωθεί, σκοτώνει όλους τους μνηστήρες. Στη συνέχεια, τιμωρούν τις άπιστες υπηρέτριες και γίνεται ο καθαρισμός του ανακτόρου.
- (ψ) Ακολουθεί, με πολλές δραματικές διακυμάνσεις, η αναγνώριση του Οδυσσέα από την Πηνελόπη και η ένωση των δύο συζύγων. Ο Οδυσσέας διηγείται μερικές από τις περιπέτειές του (Μικροί Απόλογοι). Το πρωί, ο ήρωας φεύγει για το κτήμα έξω από την πόλη, όπου ζούσε αποτραβηγμένος ο πατέρας του Λαέρτης.

Η τελευταία ραψωδία χρησιμεύει ως επίλογος

- (ω) Γίνεται η αναγνώριση του Οδυσσέα από το γέρο πατέρα του. Υπενθυμίζεται η τύχη των πεθαμένων μνηστήρων (δεύτερη κάθοδος στον Άδη, Μικρή Νέκυια) και ακολουθούν οι αντιδράσεις των κατοίκων της Ιθάκης για τη μνηστηροφονία. Τελικά όμως στη μάχη, με τη μεσολάβηση της θεάς Αθηνάς, οι αντίμαχοι συμφιλιώνονται και αποκαθίσταται η πολιτική και ηθική τάξη στην Ιθάκη.

ΤΙΤΛΟΙ ΡΑΨΩΔΙΩΝ ΙΛΙΑΔΑΣ

- A** Λοιμός - Μήνις (αριθμός στίχων 601).
- B** Όνειρος, Διάπειρα (= απόπειρα, δοκιμή), Βοιώτεια ἢ Κατάλογος νεῶν (877).
- Γ** Όρκοι, Τειχοσκοπία, Ἀλεξάνδρου - Μενελάου μονομαχία (461).
- Δ** Όρκίων σύγχυσις, Ἀγαμέμνωνος ἐπιπώλησις (= ἐπιθεώρηση) (544).
- E** Διομήδους ἀριστεία (909).
- Z** Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία (529).
- H** Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις (= ταφή) - Τειχοδομία (482).
- Θ** Κόλος (= κολοβή, σύντομη) μάχη (565).
- I** Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Λιταί (= ἱκεσίαι) (713).
- K** Δολώνεια (579).
- Λ** Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία (848).
- M** Τειχομαχία (471).
- N** Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσὶν (837).
- Ξ** Διὸς ἀπάτη (522).
- O** Παλίωξις (= στροφή πρὸς τα πίσω καὶ καταδίωξη) παρὰ τῶν νεῶν (= πλοίων) (746).
- Π** Πατρόκλεια (867).
- P** Μενελάου ἀριστεία (761).
- Σ** Όπλοποιία (617).
- T** Μήνιδος ἀπόρρησις (= ἀποκήρυξη, ἀρνήσις τῆς οργῆς) (424).
- Υ** Θεομαχία (503).
- Φ** Μάχη παραποτάμιος (611).
- X** Ἕκτορος ἀναίρεσις (515).
- Ψ** Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ (897).
- Ω** Ἕκτορος λύτρα (= χρήματα γιὰ ἐξαγορά) (804).

ΤΙΤΛΟΙ ΡΑΨΩΔΙΩΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

- α** Θεῶν ἀγορά (= συνέλευση). Ἀθηνᾶς παραίνεσις (= συμβουλή) πρὸς Τηλέμαχον (αριθμὸς στίχων 444).
- β** Ἴθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου ἀποδημία (= αναχώρηση) (434).
- γ** Τὰ ἐν Πύλῳ (497).
- δ** Τὰ ἐν Λακεδαίμονι (847).
- ε** Ὀδυσσέως σχεδία (= πλοιάριο) (493).
- ζ** Ὀδυσσέως ἄφιξις εἰς Φαίακας (331).
- η** Ὀδυσσέως εἴσοδος πρὸς Ἀλκίνοον (347).
- θ** Ὀδυσσέως σύστασις πρὸς Φαίακας (586).
- ι** Ἀλκινόου ἀπόλογοι. Κυκλώπεια (566).
- κ** Τὰ περὶ Αἰόλου, Λαιστρυγόνων καὶ Κίρκης (574).
- λ** Νέκυια - Ὀδυσσέως κάθοδος εἰς Ἄϊδην (640).
- μ** Σειρῆνες, Σκύλλα καὶ Χάρυβδις, Βόες Ἡλίου (453).
- ν** Ὀδυσσέως ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων καὶ ἄφιξις εἰς Ἴθάκην (440).
- ξ** Ὀδυσσέως πρὸς Εὖμαιον ὁμιλία (533).
- ο** Τηλεμάχου πρὸς Εὖμαιον ἄφιξις (557).
- π** Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως (481).
- ρ** Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἴθάκην (606).
- σ** Ὀδυσσέως καὶ Ἴρου πυγμὴ (πυγμαχία) (428).
- τ** Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπης ὁμιλία. Τὰ νίπτρα (= νερό για νίψιμο) (604).
- υ** Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας (394).
- φ** Τόξου θέσις (434).
- χ** Μνηστηροφονία (501).
- ψ** Ὀδυσσέως ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνωρισμὸς (372).
- ω** Σπονδαί (= συνθήκη, ανακωχή) - Ὀδυσσεὺς καὶ Λαέρτης (548).

Λογοτεχνική έκφραση

Τεχνική

Στα ομηρικά έπη υπάρχει αξιοθαύμαστη τεχνική. Ο ποιητής οργανώνει με τέχνη τα μέρη ενός θέματος, ώστε να προκαλεί το ενδιαφέρον του ακροατή με τη συνεχή εξέλιξη, την εναλλαγή, την ποικιλία, τη συμμετρία και την αντίθεση. Παράλληλα, χρησιμοποιεί όλα τα εκφραστικά μέσα: εικόνες, ρεαλιστικές περιγραφές τοπίου, παρομοιώσεις, μεταφορές, συμβολισμούς, ερωταποκρίσεις, διάλογο και μονόλογο, κυκλική σύνθεση κ.ά.

Τεχνικοί τρόποι

Οι τεχνικοί τρόποι που χρησιμοποιεί για την επίτευξη των στόχων του αποτελούν γνωρίσματα της προφορικής ποίησης και είναι:

α. Προοικονομία, όταν δηλαδή προετοιμάζονται οι σκηνές που θα ακολουθήσουν και προειδοποιείται ο ακροατής γι' αυτά που θα γίνουν· προβάλλεται έτσι το περιεχόμενο σε αδιάσπαστη ενότητα.

β. Επιβράδυνση, όταν ο ποιητής παρεμβάλλει κάποια διήγηση, σε καίρια σημεία των επών, αποσπώντας έτσι την προσοχή του ακροατή από το κύριο θέμα και αυξάνοντας την ένταση και την αγωνία του.

γ. Παρομοίωση (περισσότερες από 200 φορές συνολικά και στα 2 έπη), όταν συγκρίνεται ή παραβάλλεται ένα πρόσωπο ή πράγμα με κάτι άλλο. Ο ποιητής αντλεί

το υλικό του από την πλούσια φύση και την κοινωνική ζωή, εκφράζοντας έτσι την αγάπη του και για τα δύο. Η λειτουργικότητα της παρομοίωσης είναι πολλαπλή: στολίζει και ενισχύει τη διήγηση, διασπώντας τη μονοτονία, ανακόπτει πρόσκαιρα τη δράση και ενδυναμώνει κατάλληλα την ψυχική διάθεση των ακροατών με τους συναισθηματικούς τόνους που τη διατρέχουν. Παράλληλα, η ειρηνική ζωή είναι παρούσα στην ατμόσφαιρα του πολέμου.

δ. Ειρωνεία, όταν τα πρόσωπα του έργου αγνοούν την αλήθεια, που τη γνωρίζει ο αναγνώστης/ακροατής. Ο ομιλητής, δηλαδή, ή ο ακροατής δεν ξέρει την αλήθεια, ενώ το ακροατήριο τη γνωρίζει. Ο Οδυσσέας, π.χ., κλαίει ξυπνώντας (ν 200), γιατί πιστεύει ότι οι Φαίακες δεν τον αποβίβασαν στην Ιθάκη.

ε. Η συχνή επανάληψη ορισμένων τυπικών στίχων ή τυπικών λέξεων (τεχνική των λογοτύπων), που πλαισιώνουν τους λόγους, συνοδεύουν το όνομα των ηρώων και προσδίδουν στην αφήγηση χαρακτήρα επίσημο. Η επανάληψη έχει μεγάλη σημασία τόσο για την απομνημόνευση όσο και ως τεκμήριο ενσωμάτωσης λαϊκών ποιητικών τύπων.

στ. Η σταθερή χρήση κάποιων «κοσμητικών» επιθέτων, που συνοδεύουν ένα όνομα θεού, ήρωα αλλά και ομάδα προσώπων, π.χ. «Αθηνά γαλανόφθαλμη» (γλαυκῶπις), «Τηλέμαχος φρόνιμος» (πεπνυμένος), «Αχαιοί μεγαλόψυχοι» (μεγάθυμοι). Τα επίθετα αυτά, έκφραση της πλαστικότητας της ελληνικής γλώσσας, είναι κατά κανόνα σύνθετα και εντυπωσιάζουν με την έκταση και την αξία του νοήματός τους. Η ποικιλία των επιθέτων καθιστά ανάγλυφες τις διαφορές ανάμεσα στα πρόσωπα.

Η εναλλαγή στην έκφραση και η ποικιλία στην τεχνική χαρακτηρίζουν την τέχνη του Ομήρου και εικονογραφούν την ιδιαιτερότητα του ομηρικού ύφους, που συνδυάζει την προφορική λαϊκή παράδοση και την πρωτοτυπία της ατομικής ποιητικής δημιουργίας.

Γλώσσα - Μέτρο

Η γλώσσα των ομηρικών επών είναι η πρώτη πανελλήνια λογοτεχνική γλώσσα. Ο κορμός της είναι η ιωνική διάλεκτος, κατανοητή απ' όλο τον ελληνικό κόσμο, περιέχει όμως και αιολικά στοιχεία καθώς και ελάχιστα αττικά.

Ο Όμηρος χρησιμοποιεί με απόλυτη άνεση το στίχο, το δακτυλικό ή ηρωικό εξάμετρο, στίχο πλαστικό και ευλύγιστο. Είναι το μέτρο στο οποίο έχει γραφτεί όλη η επική ποίηση των αρχαίων. Αποτελείται από πέντε δακτύλους (┘ υ υ) και έναν τροχαίο (┘ υ) ή σπονδείο (┘ —) στο τέλος, που χωρίζεται στο μέσο από μια τομή. Κάθε δάκτυλος σχηματίζεται από μια μακρόχρονη και δύο βραχύχρονες συλλαβές, που η κανονική εναλλαγή τους (προσωδία) δημιουργεί στην αρχαία ελληνική ποίηση την αναγκαιότητα του μέτρου για απομνημόνευση.

┘ υ υ ┘ υ υ ┘ υ
πχ. Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα,

υ ┘ υ υ ┘ υ υ ┘ υ
/ πολύτροπον, ὅς μάλα πολλά...

Ο πολιτισμός των επών

Ο πολιτισμός τον οποίο περιγράφουν τα ομηρικά έπη είναι κυρίως ο μυκηναϊκός (12ος αι. π.Χ.), με στοιχεία μεταγενέστερα έως την εποχή του ποιητή. Τα παλάτια (δώματα–μέγαρα), πλούσια και μεγάλα, όπου ζουν οι ήρωες, είναι όμοια με αυτά που ανακαλύφθηκαν στις αρχαιολογικές ανασκαφές στα διάφορα μέρη της Ελλάδας (Μυκήνες, Τίρυνθα, Πύλο, Κνωσό, Φαιστό κ.ά.) και στην Τροία. Πρόκειται κυρίως για πολιτισμό συνδεδεμένο με τον πολιτικό και κοινωνικό κόσμο του μακρινού παρελθόντος, έτσι όπως έφτασε έως την εποχή του ποιητή (8ος αι. π.Χ.).

Στα έπη αντικατοπτρίζεται η παραδοσιακή εικόνα του κόσμου των ανθρώπων των γεωμετρικών χρόνων (11ος–8ος αι. π.Χ.) και των αριστοκρατικών ιδεωδών των ηρώων του παρελθόντος (ηρωικές περιπέτειες και αγώνες), αλλά ταυτόχρονα δίνεται και ο ραγδαίος μετασχηματισμός της εικόνας αυτής που προηγήθηκε του αποικισμού και της ακμής του εμπορίου στα μετέπειτα χρόνια.

Ο κόσμος αυτός προβάλλεται σε δύο φάσεις: σε καιρό πολέμου, στην Ιλιάδα, και σε καιρό ειρήνης, στην Οδύσσεια. Η αντίληψη για την ανθρώπινη ζωή αναδύεται μέσα και από τους δύο αυτούς κόσμους. Σημαντικό συστατικό στοιχείο του κόσμου των επών είναι η κοινωνία των ολύμπιων θεών, ενωμένη με χαλαρό σύνδεσμο κάτω από την κυριαρχία του Δία. Η προσέγγιση ανθρώπων και θεών γίνεται με τρόπο εντυπωσιακό.

I. Θρησκεία – ηθική

Οι δώδεκα θεοί του Ολύμπου και οι άλλες υποδεέστερες θεότητες αποτελούν το θρησκευτικό κύκλο των ομηρικών επών. Ζουν ευτυχισμένοι στον Όλυμπο ή απλούστερα στον ουρανό, είναι αθάνατοι, ωραιότεροι και πολύ ισχυρότεροι από τους ανθρώπους. Έχουν σώμα με θείο αίμα που ονομάζεται ίχώρ (ὄ), τρέφονται με άμβροσία (= αθανασία) και πίνουν νέκταρ (= οίνο ερυθρό).

Η λατρεία των θεών γίνεται στους ναούς και εκδηλώνεται με θυσίες και προσφορές: σπονδές (< σπένδω = χύνω οίνο) για τους θεούς και χοές (< χέω) για τους νεκρούς και τις χθόνιες θεότητες. Αναφέρονται επίσης αγάλματα θεών, βωμοί και ιεροί χώροι. Οι θυσίες αποτελούν σταθερό στοιχείο της ευσέβειας· μεγαλύτερες ήταν οι έκατόμβες (εκατό βόδια), που δήλωναν περισσότερο την πανηγυρική επίσημη θυσία.

Οι ιερείς και οι μάντεις είναι αξιοσέβαστα πρόσωπα, που προβλέπουν τη θέληση των θεών από το πέταγμα των πουλιών (οίωνος = πτηνό – οίωνοπόλοι, οίωνοσκόποι), τις συναντήσεις προσώπων και τα όνειρα (όνειροπόλοι, όνειροσκόποι). Έτσι, για παράδειγμα, ο Θεστορίδης Κάλχας για τους Έλληνες και ο Πριαμίδης Έλενος για τους Τρώες ήταν περίφημοι μάντεις στον Τρωικό πόλεμο.

Οι αγγελιαφόροι και οι κήρυκες (Διός ἄγγελοι) είναι, επίσης, ιερά πρόσωπα, προστατευόμενα από το Δία, και με το σύμβολο του αξιώματός τους (σκήπτρον) μπορούν να πηγαινοέρχονται ελεύθερα στα αντίπαλα στρατόπεδα.

Ο ομηρικός άνθρωπος πιστεύει στην ύπαρξη της ψυχής, στο μεταθανάτιο αποχωρισμό της από το σώμα,

καθώς και στην εγκατάστασή της στον Άδη. Οι σκιές των νεκρών (εἴδωλα καμόντων) περιφέρονται άσαρκες στον Κάτω κόσμος, τιμωρούνται στο σκοτεινό Τάρταρο ή ανταμείβονται στα Ἡλύσια πεδία (άλλη ονομασία: Μακάρων νήσοι = ευλογημένα νησιά), ανάλογα με τις πράξεις τους.

II. Οι θεοί στο έπος

Ιδιότητες

Η παντοδυναμία των θεών είναι εμφανής, αλλά και αυτοί, όπως και οι άνθρωποι, έχουν πάθη και ελαττώματα, που τους φέρνουν συχνά σε επαφή με τους ανθρώπους, άλλοτε με τη δική τους θεϊκή μορφή και άλλοτε με ανθρώπινη (ανθρωπομορφισμός). Η επαφή αυτή είναι φιλική και οικεία, ενίοτε όμως γίνεται εχθρική και σκληρή. Στην Ιλιάδα οι θεοί στους οποίους πιστεύουν και οι δύο αντιμαχόμενες πλευρές είναι οι ίδιοι, αλλά οι προσωπικές τους συμπάθειες διαφορετικές· άλλοι υποστηρίζουν ολόψυχα τους Αχαιοούς (Ἡρα, Αθηνά, Ποσειδώνας) και άλλοι είναι με το μέρος των Τρώων (Απόλλωνας, Αφροδίτη).

Οι θεοί μεταμορφώνονται ελεύθερα και μεταμορφώνουν επίσης τους ανθρώπους, κατά βούληση. Μπορούν να θεραπεύουν και να ανανεώνουν, να αποκοιμίζουν και να αφυπνίζουν, να καταστρέφουν και να διασώζουν. Αναμειγνύονται, με τρόπο υπερφυσικό, στην ανθρώπινη δράση, παίρνουν μέρος στη μάχη (θεομαχία) και έτσι το έπος κινείται σ' ένα διπλό επίπεδο, με την εναλλαγή σκηνών μεταξύ ανθρώπων και θεών.

III. Η θεική οικογένεια

Δίας

Κάθε θεός έχει τη δική του προσωπικότητα, η υπεροχή όμως του Δία (ὁ Ζεὺς, τοῦ Διὸς) είναι αναμφισβήτητη· κύριος όλων είναι ο υπέρτατος κυβερνήτης, «πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε». Θεός του ουρανού και αίτιος των φυσικῶν φαινομένων (νεφεληγερέτα = αὐτός που συναθροίζει τα νέφη – κελαινεφής = μαυροσύννεφος – τερπικέρανος = αὐτός που αγαπάει τον κεραυνό), είναι προστάτης των αρχόντων και των βασιλέων, συγκαλεί και διαλύει τις συνελεύσεις των θεῶν και των ανθρώπων. Επιστατεί στην τήρηση των ὀρκων, προστατεύει τους φιλοξενούμενους και τους ικέτες (Ξένιος ἢ Ξείνιος, Ἴκετήσιος), στέλνει τα καλά και τα κακά σημάδια (οἰωνοί) στους ανθρώπους και φροντίζει για τη διακυβέρνηση και την απονομή της δικαιοσύνης.

Ποσειδῶνας

Δεύτερος μεγάλος και δυνατός θεός είναι ο Ποσειδῶνας (Ποσειδῶν, -ῶνος), γιος του Κρόνου και της Ρέας, αδελφός του Δία και σύζυγος της Αμφιτρίτης. Θεός της θάλασσας και όλων των υδάτων, σείει (ἐνοσίχθων) και κρατάει τη γη (γαιήοχος)· όπλο και σύμβολό του είναι η τρίαινα, κοντάρι με τρεις αιχμές. Κυριαρχεί ιδιαίτερα στην Οδύσσεια και προκαλεί, έως ένα σημείο, τις περιπέτειες του Οδυσσέα.

Ἅδης

Ο τρίτος Κρονίδης, ο Ἅδης (Πλούτων), ορίζει το βασίλειο του Κάτω κόσμου και είναι ο βασιλιάς των νεκρών.

Λοιποί Θεοί

Καθοριστικό ρόλο διαδραματίζουν επίσης: η Ήρα, αδελφή και γυναίκα του Δία, πρώτη από τις θεές, τα παιδιά της Λητώς, ο Απόλλωνας και η Άρτεμη, η Παλλάδα Αθηνά, κόρη του Δία, ο Άρης, πολεμικός θεός, ο Ερμής, αγγελιαφόρος των θεών, η Αφροδίτη, η πιο όμορφη από τις θεές, και ο χωλός (= κουτσός) σύζυγος της Αφροδίτης Ήφαιστος, η πιο συμπαθητική θεϊκή μορφή.

Αντιλήψεις για το θείο

Η θεία δικαιοσύνη αρχικά δεν έχει τη θέση που θα προσλάβει αργότερα· υπάρχει μόνο στο μέτρο όπου ο κυρίαρχος Δίας ενεργεί ως διαιτητής μεταξύ των θεών, εμποδίζοντας την υπερβολική αυθαιρεσία και αδικία. Πέρα όμως από τους θεούς προβάλλει η πίστη σε μια απρόσμενη μοίρα, σκοτεινή και ακαθόριστη, που καθορίζει το πεπρωμένο κάθε ανθρώπου στη διάρκεια της ζωής του, θεά ισχυρή (Μοῖρα, Αἴσα > αἴσιος - αἰσυμνήτης = κυβερνήτης), στη θέληση της οποίας δεν αντιστέκεται ούτε ο ίδιος ο Δίας. Αυτός που παίρνει άδικα κάτι, πάνω απ' ό,τι πρέπει και του αναλογεί (ὕπερ μόρον, ὕπερ αἴσαν), τιμωρείται. Οι θεοί λοιπόν και η μοίρα κυβερνούν την τύχη των ανθρώπων.

IV. Κοινωνία

Κοινωνική οργάνωση

Η κοινωνική οργάνωση που παρουσιάζεται στα ομηρικά έπη είναι προγενέστερη της εποχής του ποιητή. Η

κοινωνία απαρτίζεται από τους λαούς (= απλοί άνθρωποι, στρατιώτες, πολεμιστές) και τους βασιλείς, που τους κυβερνούν και οι οποίοι φέρουν σκήπτρα χρυσά, σύμβολα της βασιλικής εξουσίας.

Η κοινωνική ζωή είναι οργανωμένη γύρω από το βασιλιά (στη λέξη βασιλεύς ενυπάρχει η λέξη λεώς = λαός), που έχει πολλά δικαιώματα. Κατ' αρχάς, ο βασιλιάς (άρχων, ηγεμών) είναι πλούσιος, με πολλούς δούλους και κοπάδια ζώων, και ζει σε μεγάλα και λαμπρά παλάτια. Η βασιλική εξουσία καλύπτει τρεις αρμοδιότητες: τη στρατιωτική, τη θρησκευτική και τη δικαστική. Είναι αρχηγός του λαού στον πόλεμο, συγκαλεί και διευθύνει τις μεγάλες συνελεύσεις (άγοραϊ τοῦ δήμου), που προαναγγέλλουν την αρχή της πολιτικής ζωής, απονέμει τη δικαιοσύνη και οργανώνει τις μεγάλες θυσίες και τους αγώνες, στους οποίους παίρνουν μέρος όλοι οι πολίτες. Έχει ως πρώτιστο μέλημα να προστατεύει τους δικούς του και ως βασική αρετή την πολεμική ικανότητα. Συνήθως, επειδή οι σωματικές και πνευματικές αρετές του θεωρούνται θεία δώρα, ονομάζεται διογενής και διοτρεφής, καταγόμενος δηλαδή από το Δία.

Ἡρωες

Οι ήρωες είναι προφανώς βασιλιάδες με ευγενική καταγωγή και πολεμιστές. Όπου παρουσιάζονται απλοί άνθρωποι, επώνυμοι και ανώνυμοι (χοιροβοσκοί, επαίτες, υπηρέτριες, παραμάνες κ.ά.), αυτοί αποτελούν πάντοτε το περιβάλλον ενός ηγεμόνα.

Η ομηρική κοινωνία έχει δύο όψεις: τον εμπόλεμο κόσμο των ηρώων και τον ειρηνικό των απλών ανθρώπων. Οι δύο αυτοί κόσμοι απεικονίζονται στην ασπίδα

του Αχιλλέα (Σ της Ιλιάδας) και αντιπαρατίθενται με ενάργεια και στα δύο έπη. Οι ήρωες στην Ιλιάδα είναι αναμφίβολα ωραίοι, όμοιοι με τους θεούς (θεοειδεῖς) και γενναίοι, αλλά δρουν πάντοτε στα όρια του ανθρωπίνου μέτρου, ακόμη και όταν είναι γιοι μιας θεάς και ενός θνητού (όπως ο Αχιλλέας ή ο Αινείας). Παρά τις επεμβάσεις των θεών που τους προστατεύουν, δεν μπορούν να απαλλαγούν από τη διπλή μοίρα τους: να υποφέρουν και να πεθάνουν. Παρά το μεγαλείο τους, παραμένουν «θνητοί». Όμως, ακόμη και όταν υποχωρούν μπροστά στη δύναμη ενός θεού, δε συντρίβονται, αλλά διατηρούν μια χαρακτηριστική υπερηφάνεια στις πράξεις τους.

Οι μορφές των ομηρικών ηρώων προβάλλονται αθάνατες. Από την πλευρά των Αχαιών: ο Αγαμέμνονας, πρότυπο πολιτικής και πολεμικής αρετής, ο Μενέλαος, συναρχηγός και σχεδόν ομότιμος του αδελφού του, με μικρότερη επιρροή και πρωτοβουλία, ο γερο-Νέστορας, με σύνεση και ρητορική δεινότητα, ο τολμηρός και πολυμήχανος Οδυσσέας και πολλοί άλλοι (οι δύο Αΐαντες, ο Διομήδης, ο Ιδομενέας). Κατεξοχήν ήρωας όμως είναι ο ημίθεος, θεόμορφος Αχιλλέας, πρότυπο ανδρείας, ηρωισμού και πολεμικής τέχνης· δίπλα του ο επιστήθιος φίλος του Πάτροκλος.

Από την πλευρά των Τρώων: ο Πριαμίδης Έκτορας, ο άριστος των τρωικών ηρώων και ο ιδανικότερος τύπος του ήρωα που υποτάσσει τον εαυτό του στο καθήκον και στο συναίσθημα της τιμής. Άλλοι ευγενείς Τρώες: ο Αινείας, ο Πολυδάμας, ο Σαρπηδόνας, ο Πάρις, ο μάντης Έλενος. Γυναικείες μορφές: η Εκάβη, σύζυγος του Πρίαμου, η Ανδρομάχη, σύζυγος του Έκτορα, η Κασσάνδρα, η ωραιότερη κόρη του Πρίαμου. Η θέση

όμως των γυναικών στο έπος συνδέεται με την ίδια τη δομή της κοινωνίας, βασική μονάδα της οποίας είναι ο οίκος, όπου η γυναίκα περιορίζεται.

Αξίες στην Ιλιάδα

Οι ήρωες επιδιώκουν τη διάκριση («αἰὲν ἀριστεύειν...»), αγωνίζονται για τα ιδανικά («εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης»), ακολουθούν έναν κώδικα τιμῆς, θάρρους και σεβασμοῦ προς τους θεούς, τους νεκρούς και τους ηλικιωμένους. Η αμοιβαία εκτίμηση των προσώπων παραμένει υπόδειγμα πολιτισμοῦ.

Οι ήρωες πολεμούν, αλλά ο ποιητής δε συντάσσεται με κανένα από τα δύο στρατόπεδα, κρατώντας τη ζυγαριά σε ισορροπία, χωρίς μεροληψίες. Οι αντιμέτωποι λαοί αναφέρονται ως ταυτόσημοι. Μιλούν την ίδια γλώσσα, έχουν τους ίδιους θεούς και ασκούν την ίδια λατρεία. Ο Όμηρος αγνοεί την πολιτισμική αντίθεση Ελλήνων και Ασιατών που βρίσκουμε στην ιστορική αφήγηση των Μηδικών πολέμων του Ηροδότου.

Αξίες στην Οδύσσεια

Η Οδύσσεια παρουσιάζει έναν κόσμο αρκετά διαφορετικό. Οι ήρωες δεν είναι εξιδανικευμένοι και ανήκουν σε όλα τα κοινωνικά στρώματα. Ανώτατο ιδανικό δεν είναι η ανδρεία αλλά η εξυπνάδα, η δεξιότητα του κεντρικού ήρωα, του Οδυσσέα· η μορφή του παρουσιάζεται πολύπλευρη και αθάνατη στους αιώνες. Ο ποιητής έδωσε στον Οδυσσέα, σε μια ισορροπημένη αρμονία, όλες τις αρετές που πρέπει να έχει ο ήρωας κάθε εποχής (τόλμη, ανδρεία, σύνεση, καρτερία, επινοητικότητα) με τα χαρακτηριστικά επίθετα πολύτροπος (= πολυγυρισμένος, εφευρετικός), πολύμητις (= πολύσοφος), πολυμήχανος (= επινοητικός), πολυτλήμων ή πολύτλας (= καρτερικός).

Κοινές αξίες στα έπη

Τα πρόσωπα των δύο επών κοσμούν θαυμαστές αρετές, όπως η φιλοξενία, η ευγένεια, η φιλία, ο οίκτος για τον πόνο, η επιείκεια, η ηπιότητα, η ανθρωπιά.

Οι δεσμοί της φιλοξενίας παραμένουν ακατάλυτοι και μεταβιβάζονται από πατέρα σε γιο, ενώνοντας έτσι

ανθρώπους διαφορετικών χωρών (όπως, για παράδειγμα, η συνάντηση Γλαύκου – Διομήδη στο Ζ της Ιλιάδας). Η ευγενική συμπεριφορά εκδηλώνεται με τη διακριτικότητα, τη γενναιοδωρία και τη φροντίδα για το φιλοξενούμενο. Το ιδεώδες του ομηρικού ανθρώπου ενσαρκώνει η ικανότητα στο λόγο και στα έργα. Παράλληλα, άριστος θεωρείται όποιος έχει ευγενική καταγωγή, είναι γενναίος και ωραίος, επιδέξιος και συνετός.

Η ομηρική ποίηση απευθύνεται με αμεσότητα και ειλικρίνεια σε όλους και διαπνέεται από την αισιόδοξη κατάφαση της ζωής.

Οι ομηρικοί ήρωες αγαπούν τη ζωή, που είναι όμορφη. Αγαπούν τον αγώνα που θα τους δώσει τη δόξα (κλέος) και τη νίκη (κῦδος). Ο ηρωισμός όμως δεν αποκλείει τη θερμή αγάπη προς τη ζωή όπως την εκφράζει ο Αχιλλέας στην Οδύσσεια:

«Θα προτιμούσα πάνω στη γη να ζούσα, κι ας ξενοδούλευα σε κάποιον,
άκληρο πια που να μην έχει και μεγάλο βιος,
παρά να είμαι ο άρχοντας στον κάτω κόσμο των νεκρών».

(λ 489-491, μτφρ. Δ.Ν. Μαρωνίτης)

Οι στίχοι αποτελούν ύμνο στη ζωή, ειπωμένοι μάλιστα από έναν ήρωα ο οποίος, όταν ζούσε, στο δίλημμα που του έθεσαν οι θεοί –τιμημένος γρήγορος θάνατος ή πολύχρονη και άδοξη ζωή– εκείνος, ενσαρκώνοντας το ηρωικό ιδανικό, προτίμησε αδίστακτα το πρώτο. Ο θάνατος είναι για τους αρχαίους Έλληνες μεγάλη δυστυχία και σε όλη την ποιητική παραγωγή τονίζεται η ομορφιά της ζωής.

Διάδοση των ομηρικών επών

Σύμφωνα με την παράδοση, η πρώτη επίσημη καταγραφή των ομηρικών επών έγινε στην Αθήνα από τον Πεισίστρατο (μέσα του 6ου αι. π.Χ.). Το κείμενο διαβαζόταν στα Παναθήναια (από το 566 π.Χ.) και η απαγγελία έπρεπε να είναι συνεχής.

Στην αρχαιότητα υπήρχαν επίσης και εκδόσεις που οφείλονταν στην πρωτοβουλία πόλεων ή στην πρωτοβουλία ατόμων. Πολύ γνωστή ήταν εκείνη που είχε κάνει ο Αριστοτέλης για τον Αλέξανδρο «Ίλιάς ή έκ του νάρθηκος» (νάρθηξ = μικρή θήκη), την οποία είχε ο Μακεδόνας βασιλιάς πάντα μαζί του, κάτω από το προσκέφαλό του. Στην κλασική εποχή, τα ομηρικά έπη κατέλαβαν την πρώτη θέση στη μόρφωση των νέων, γιατί δίδασκαν την ανδρεία, την τιμή και την πολεμική τέχνη.

Στην αλεξανδρινή περίοδο, με την ίδρυση της Βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας, ονομαστοί φιλόλογοι (γραμματικοί) ασχολήθηκαν συστηματικά με την κριτική έκδοση και το σχολιασμό του ομηρικού κειμένου. Χάρη σε αυτούς τα έπη πήραν την οριστική μορφή η οποία διασώθηκε στα χειρόγραφα του Μεσαίωνα, που αποτέλεσαν τη βάση για τις σύγχρονες εκδόσεις.

Ομηρικό πρόβλημα

Το ομηρικό πρόβλημα αφορά κυρίως το θέμα της ενότητας και της πατρότητας της Ιλιάδας και της Οδύσσειας. Ήδη το 2ο αι. π.Χ. δύο φιλόλογοι, ο Ξένων και ο Ελλάνικος, ονομάστηκαν χωρίζοντες, γιατί υποστήριζαν ότι τα δύο έπη δεν είχαν γραφτεί από τον ίδιο ποιητή. Η άποψή τους πολεμήθηκε με ειδική μελέτη από τον Αρίσταρχο από τη Σαμοθράκη. Στους νεότερους χρόνους (αρχές 18ου αι.) φιλόλογοι και άλλοι λόγιοι διατύπωσαν την άποψη ότι δεν υπήρξε ποιητής Όμηρος ή ότι τα δύο ποιήματα δεν έχουν ενότητα ή ότι δεν είναι έργο του ίδιου ποιητή και άλλα παρεμφερή ζητήματα σχετικά με το χρόνο, τον τρόπο και τον τόπο σύνθεσης· έτσι, δημιουργήθηκε το ομηρικό πρόβλημα που τροφοδότησε μακρές συζητήσεις και διχάζει το φιλολογικό κόσμο μέχρι και σήμερα.

Ο Γερμανός φιλόλογος Aug. Wolf (1759-1824) αποτελεί τον εισηγητή της θεωρίας των αναλυτικών, οι οποίοι πιστεύουν ότι η Ιλιάδα και η Οδύσσεια δεν είναι έργα ενός ποιητή. Αντίθετα, οι φιλόλογοι ερευνητές που δέχονται έναν ποιητή των δύο έργων και αποτελούν τους οπαδούς της ενωτικής θεωρίας υποστηρίζουν ότι τα

έπη αποτελούν το καθένα μια ξεχωριστή ενότητα, την οποία ολοκλήρωσε ο ποιητής με βάση ένα σχέδιο που συνέλαβε πρωτύτερα. Μετά τον Wolf, άλλοι αναλυτικοί, όπως ο Γερμανός K. Lachmann (1793-1851), επιχειρούν τη διαίρεση των επών σε μικρά ποιήματα και κάνουν λόγο για συμπιλήματα, συνένωση δηλαδή μικρότερων ενοτήτων που τις συναρμολόγησαν με την πάροδο του χρόνου οι ραψωδοί.

Αναλυτικές είναι κυρίως οι τάσεις στη Γερμανία, ενώ ενωτικές στην Αγγλία. Ιδιαίτερη εξέλιξη αποτελεί η νεοαναλυτική θεωρία (εκπρόσωπος στην Ελλάδα ο Ι. Θ. Κακριδής), η οποία υποστηρίζει ότι όλα τα έργα τέχνης χρωστούν κάτι σε προηγούμενες δημιουργίες και αυτό συμβαίνει φυσικά και με τα ομηρικά έπη. Η αναζήτηση των πηγών ή προτύπων αποτελεί κύριο θέμα των νεοαναλυτικών, όπως η μεθοδική μελέτη του W. Kullmann, Οι πηγές της Ιλιάδας (1960).

Η σημερινή έρευνα, στηριζόμενη στην παράδοση, στις αρχαιολογικές ανακαλύψεις, στην πρόοδο της κριτικής και των γραμματολογικών μελετών, ενισχύει την άποψη ότι η Ιλιάδα και η Οδύσσεια είναι ενιαία δημιουργήματα ενός ποιητή, του Ομήρου, και ότι και τα δύο έπη, παρά τις ολοφάνερες διαφορές σε ορισμένα σημεία (π.χ. λεξιλόγιο, αντίληψη περί του θείου) και κάποιες λογικές αντιφάσεις, που δικαιολογούνται από τους ποιητικούς κανόνες, έχουν καθαρή τη σφραγίδα της μεγαλοφυΐας του επάνω σε υλικό που υπήρχε.

Η αξία των ομηρικών επών και η επίδρασή τους στον ελληνικό και ευρωπαϊκό πολιτισμό

Αρχαιότητα

Τα ομηρικά έπη αποτελούν την απαρχή της ελληνικής λογοτεχνίας. Ο πνευματικός κόσμος αναπτύσσεται κάτω από την επίδραση του Ομήρου. Τα έπη ήταν ιδιαίτερα αγαπητά στον αρχαίο κόσμο, τόσο για την εκφραστική τους δύναμη όσο και για την προβολή ηρωικών προτύπων και υψηλών ιδανικών· για αιώνες αποτέλεσαν βασικά κείμενα παιδευτικής και αισθητικής αγωγής. Οι νέοι όφειλαν να αποστηθίζουν ολόκληρο το κείμενο. Ήδη από τον 6ο αι. π.Χ., με την επέκταση της γραφής σε ευρύτερα στρώματα, χρησιμοποιούνται στην εκπαίδευση για να διαβάζουν οι μαθητές. Η γλυπτική, η ζωγραφική και η αγγειογραφία αντλούν συχνά τα θέματά τους από τα ομηρικά έπη. Η λυρική και η δραματική ποίηση, καθώς και η ιστορία πηγάζουν από αυτά. «Τὴν Ἑλλάδα πεπαίδευκεν οὗτος ὁ ποιητής» αναφέρει ο Πλάτων στην Πολιτεία (I 606e). Η ποίηση του Ομήρου προετοιμάζει τον 5ο αι. π.Χ., εμπνέει την ελληνική τραγωδία και όλη την αρχαία ελληνική γραμματεία της κλασικής εποχής.

Ρωμαϊκή εποχή

Στη Ρώμη, την εποχή του Αυγούστου (1ος αι. π.Χ.), ο Όμηρος διδάσκεται από το πρωτότυπο. Η ποίηση του Ομήρου, στη συνέχεια, επέδρασε στην αντίστοιχη ρωμαϊκή και στους ποιητές Βιργίλιο (70–19 π.Χ.)

και Σενέκα (4 π.Χ. – 65 μ.Χ.). Ο στωικός φιλόσοφος και δραματουργός Σενέκας γράφει τραγωδίες με ανάλογη θεματική (Τρωάδες, Αγαμέμνων), ενώ ο κορυφαίος επικός ποιητής Βιργίλιος συνθέτει την Αινειάδα, σε 12 βιβλία. Το έργο αποτελεί το εθνικό έπος των Ρωμαίων και αναφέρεται στην ίδρυση του ρωμαϊκού κράτους και τη γενεαλογική αρχή του Αυγούστου από τον Αινεία, τον ανδρείο υπερασπιστή της Τροίας. Αιώνες αργότερα, ο Ιταλός ποιητής Δάντης (1265–1321) μνημονεύει και τους δύο ποιητές στη Θεία Κωμωδία του. Στην ύστερη ρωμαϊκή εποχή, ο Κόιντος ο Σμυρναίος (4ος αι. μ.Χ.) γράφει τα Μεθ' Όμηρον, ένα έπος σε 14 βιβλία, το οποίο αφηγείται τα γεγονότα που παρεμβάλλονται ανάμεσα στο τέλος της Ιλιάδας και στην αρχή της Οδύσσειας.

Βυζάντιο

Κατά τους Βυζαντινούς χρόνους οι μοναχοί στα μοναστήρια αντέγραφαν με αγάπη τα ομηρικά ποιήματα και έτσι τα διέσωσαν, ενώ ο Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Ευστάθιος (12ος αι.) έγραψε σχόλια για τον Όμηρο.

Αναγέννηση

Στην Αναγέννηση τα έπη γίνονται γνωστά σε όλη την Ευρώπη από τους Έλληνες λόγιους της Διασποράς, μετά την Άλωση της Κωνσταντινούπολης (1453). Η πρώτη έκδοση του Ομήρου γίνεται από το Δημήτριο Χαλκοκονδύλη, στη Φλωρεντία (1488), ενώ 16 χρόνια αργότερα (1504) ακολουθεί η έκδοση του Άλδου Μανούτιου, στη Βενετία.

Στη συνέχεια, τα έπη αποτελούν πηγή έμπνευσης

για τους συγγραφείς της δυτικής λογοτεχνίας στη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ιταλία, την Αγγλία και αργότερα στις ΗΠΑ.

Σημερινή εποχή

Στον πολιτισμό των ευρωπαϊκών λαών ο Όμηρος είναι το λαμπρό σύμβολο της υψηλής ποίησης. Ο θαυμασμός προς τα ομηρικά ποιήματα παραμένει ζωηρός έως τις μέρες μας. Πολλές ομηρικές εκφράσεις επιβιώνουν αυτούσιες ακόμη και σήμερα στον προφορικό και στο γραπτό λόγο, όπως: «νόστιμον ἦμαρ», «ἔπεα πτερόεντα», «ῥοδοδάκτυλος Ἥως», «ἔρκος ὀδόντων», «ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς», «εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης» κ.ά. Γράφονται δράματα, ποιήματα, πραγματείες, εμπνευσμένα όλα από τις ιστορίες τους, παράγονται από συνθέτες όπερες και οπερέτες, γράφονται και παίζονται θεατρικά και κινηματογραφικά έργα, δημιουργούνται έργα ζωγραφικής και γλυπτικής. Αντικείμενο μελέτης πλήθους ερευνητών, που έχουν προσφέρει έναν τεράστιο όγκο βιβλιογραφίας, τα έπη αποτελούν, επίσης, πηγή έμπνευσης για τους νεότερους ποιητές και πεζογράφους. Για παράδειγμα, το 1922 ο Τζέιμς Τζούς (1888–1941), Ιρλανδός συγγραφέας, γράφει το σπουδαίο μυθιστόρημα Οδυσσέας, ενώ ο Νίκος Καζαντζάκης (1883–1957) το 1938 συνθέτει το νεοελληνικό έπος Οδύσεια, που περιέχει 33.333 δεκαεπτασύλλαβους στίχους.

Τις παραμονές του Β΄ Παγκοσμίου πολέμου, ο Γάλλος θεατρικός συγγραφέας Ζαν Ζιροντού (1882–1944) ανεβάζει το έργο του ο Τρωικός πόλεμος δε θα γίνει και, αρκετό καιρό μετά τον πόλεμο, ένας αγγλόφωνος

συγγραφέας, ο Ντερκ Γουόλκοτ (1930–) πήρε το βραβείο Νόμπελ, το 1992, για το ποίημά του Όμηρος, στο οποίο μεταμορφώνει τους ήρωες του Ομήρου σε ψαράδες των νησιών της Καραϊβικής.

Στην Ελλάδα, ο θεατρικός συγγραφέας Ιάκωβος Καμπανέλλης (1922–) γράφει το έργο: Οδυσσέα, γύρισε σπίτι (1952). Πολλοί, άλλωστε, Νεοέλληνες ποιητές πραγματεύονται θέματα εμπνευσμένα από την ομηρική ποίηση, όπως οι Διον. Σολωμός («Η σκιά του Ομήρου», «Η φωνή του Ομήρου» κ.ά.), Ανδρ. Κάλβος, Κ. Π. Καβάφης («Ιθάκη»), Άγγ. Σικελιανός, Κ. Παλαμάς (Ασάλευτη Ζωή), Τ. Σινόπουλος, Γ. Σεφέρης.

Ολόκληρη η ευρωπαϊκή και παγκόσμια διανόηση γνωρίζει τον Όμηρο (τόσο στο πρωτότυπο όσο και από μετάφραση) και τα έπη του γονιμοποίησαν και εξακολουθούν να γονιμοποιούν έως σήμερα την τέχνη και τη σκέψη όλων των εποχών.

Επικός κύκλος

Με τον όρο αυτό ονομάζονται κυρίως τα έπη που αναφέρονται στα γεγονότα πριν και μετά την Ιλιάδα. Ένας μεγάλος αριθμός επικών ποιημάτων, σε άγνωστη για μας χρονολογία, ομαδοποιήθηκαν σ' έναν κύκλο (Κύκλια έπη), αρχίζοντας από τις μακρινές αρχές (Θεογονία – Τιτανομαχία, όπως ο Εύμηλος ο Κορίνθιος, που έγραψε ομώνυμο έπος τον 8ο αι.) και περνώντας μέσα από τους μύθους της Θήβας και του Τρωικού πολέμου. Από το τεράστιο αυτό σώμα έχουν διασωθεί μερικά σύντομα αποσπάσματα ή μόνο στίχοι. Πολλά από τα ποιήματα του Κύκλου είναι μεταγενέστερα από τα ομηρικά έπη, ανήκουν πιθανόν στον 7ο ή 6ο αι., και εκτός από

το όνομα του Ομήρου αναφέρονται πολλοί συγγραφείς, όπως ο Αρκτίνος από τη Μίλητο, ο Στασίνοσ από την Κύπρο κ.ά. Η σπουδαιότητα των επών αυτών ήταν μεγάλη για τη μεταγενέστερη ελληνική λογοτεχνία, ιδιαίτερα η επίδρασή τους στη λυρική και τραγική ποίηση καθώς και στις εικαστικές τέχνες.

Ο Θηβαϊκός κύκλος περιλάμβανε τα έπη: Οιδιπόδεια (θέμα ο μύθος του Οιδίποδα), Θηβαΐς (εκστρατεία των Επτά στη Θήβα) και Έπίγονοι (άλωση της Θήβας από τους γιους των Επτά). Στον Τρωικό κύκλο ανήκουν τα έπη: Κύπρια (προϊστορία της Ιλιάδας), Αίθιοπία (συνέχεια της Ιλιάδας), Μικρά Ίλιάς (δράση μετά το θάνατο του Έκτορα), Ίλιου πέρσις (άλωση της Τροίας), Νόστοι (επιστροφές στην πατρίδα), Τηλεγόνεια (φόνος του Οδυσσέα από τον Τηλέγονο, γιο του ίδιου και της Κίρκης).

Η Βατραχομουμαχία (303 στίχοι), ποίημα όπου περιγράφεται ένας φανταστικός πόλεμος μεταξύ ποντικών (μυῶν) και βατράχων, ανήκει στα παίγνια (= παιχνίδια) με μορφή παρωδίας· με το κωμικό της περιεχόμενο παρωδεί την Ιλιάδα. Ο ποιητής είναι άγνωστος, αποδίδεται όμως στον Πίγρητα από την Αλικαρνασσό, αδελφό της βασίλισσας Αρτεμισίας.

Ομηρικοί ύμνοι

Με το όνομα του Ομήρου έχουν διασωθεί 33 διαφορετικής έκτασης ύμνοι (4 εκτενέστεροι και 29 μικρότεροι), γραμμένοι σε εξάμετρους στίχους, από άγνωστους ποιητές, σε διάφορες περιοχές και εποχές (από τον 7ο έως τον 6ο αι. π.Χ.)· η νεότερη έρευνα δεν τους δέχεται ως ομηρικούς.

Οι ύμνοι αυτοί έχουν το χαρακτήρα του έπους και τους έψαλλαν οι ραψωδοί στις γιορτές· αποτελούσαν ένα είδος προεισαγωγής (προοιμίου) στις επικές απαγγελίες και περιείχαν ύμνο προς ένα θεό («Εἰς Δῆμητρα», «Εἰς Ἀφροδίτην», «Εἰς Διόνυσον» κτλ.)· ως προς τη μορφή, μοιάζουν μεταξύ τους: αρχίζουν με μια επίκληση στον εορτάζοντα θεό και, στη συνέχεια, κατονομάζονται οι ιδιότητες και περιγράφονται η καταγωγή και τα κατορθώματά του. Αρχαιότερος ύμνος είναι ο «Εἰς Ἀπόλλωνα»¹ (546 στίχοι), όπου εξυμνείται η γέννηση του θεού στη Δήλο. Νεότερος είναι ο «Εἰς Ἑρμῆν» (580 στίχοι), ένας ευτράπελος ύμνος που προβάλλει, με χαριτωμένα επεισόδια, σκηνές από τη δράση και τις πανουργίες του νεογέννητου θεού στην ποιμενική Αρκαδία.

β. Διδακτικό έπος: Ἡσίοδος

Σε αντίθεση προς το ηρωικό έπος, που αναφέρεται σε ένα απώτερο παρελθόν, το διδακτικό έπος έχει αντικείμενο το παρόν και ασχολείται με τα καθημερινά προβλήματα του ανθρώπου. Με το έπος αυτό ο ποιητής αποτυπώνει τις ιδέες του για τη ζωή και τις αξίες της και προβάλλει τη σοφία και τις εμπειρίες του λαού. Έτσι, αν το ηρωικό είναι το έπος του πολέμου και της περιπέτειας, το διδακτικό είναι το έπος της ειρήνης και του πολιτισμού. Είναι η προβολή μιας κοινωνίας που αποστρέφεται τον πόλεμο και επιλέγει ως ιδανικό την ειρηνική ζωή. Τα πολεμικά κατορθώματα αντικαθίστανται από τα

---

1. Ο Θουκυδίδης (III, 104) αναφέρει τον ύμνο.

επιτεύγματα της καθημερινής ζωής και του μόχθου. Με το ηρωικό έπος συνδέεται το όνομα του Ομήρου, ενώ με το διδακτικό το όνομα του Ησίοδου.

I. Βιογραφικά

Ο Ησίοδος (πιθανόν τέλη του 8ου αι. π.Χ.) είναι ο πρώτος ποιητής που αναφέρει το όνομά του και παρεμβάλλει προσωπικά θέματα στην ποίησή του. Γεννήθηκε στην Άσκρα της Βοιωτίας, ένα μικρό χωριό κοντά στις Θεσπιές, στις πλαγιές του Ελικώνα, όπου εγκαταστάθηκε ο πατέρας του προερχόμενος από την αιολική πόλη της Κύμης. Η σκληρή αγροτική ζωή στο βοιωτικό χωριό, όπως εξομολογείται ο ίδιος, άσκησε αποφασιστική επίδραση στο χαρακτήρα και στην ποίησή του. Σε ποιητικό διαγωνισμό στη Χαλκίδα (Άγών Όμηρου και Ήσίοδου), στους επικήδειους αγώνες για το βασιλιά Αμφιδάμαντα, νίκησε ακόμη και τον Όμηρο¹ και κέρδισε το πρώτο βραβείο, ένα χρυσό τρίποδα, που τον αφιέρωσε στις Μούσες του Ελικώνα, εκεί όπου, καθώς λέει ο ίδιος, φτωχός νέος έβοσκε τα πρόβατά του και οι Ελικωνιάδες θεότητες του φανερώθηκαν και του έμαθαν την ποίηση. Στα βιογραφικά στοιχεία του ποιητή αναφέρεται και η μακροχρόνια διαφωνία του με τον αδελφό του, Πέρση, που κατέληξε σε φημισμένη δίκη. Πέθανε στη γενέτειρά του· ο τάφος του όμως, σύμφωνα με αρχαία μαρτυρία, υπήρχε στην Αγορά του βοιωτικού Ορχομενού.

---

1. Ίσως η παράδοση αυτή να δικαιολογεί την προτίμηση της νεότερης κοινωνίας στον υμνητή της ειρήνης και όχι του πολέμου.

II. Εργογραφία (ακολουθεί τα γλωσσικά και μετρικά πρότυπα του ηρωικού έπους)

1. Θεογονία (1.022 εξάμετροι στίχοι). Αναφέρεται στη γενεαλογία των θεών και τη δημιουργία του κόσμου. Το ποίημα παρουσιάζει το μύθο της διαδοχής (Ούρανός - Κρόνος - Ζεύς), τη γένεση των κοσμικών στοιχείων [Χάος, Τάρταρος, Έρως, Έρεβος (= σκοτάδι), Γαΐα, Νύξ, Αΐθήρ, Πόντος], τη γέννηση των Τιτάνων και την Τιτανομαχία. Κυριαρχεί η τριαδική αρχή: το Χάος, η Γη και ο Έρως, που απαρτίζουν το κοσμολογικό τρίγωνο, σε αντίθεση προς το θεογονικό (Ουρανός – Κρόνος – Δίας), ενώ η μεγάλη μορφή του Διός αποτελεί το βασικό άξονα. Δίπλα στην ισόρροπη εξουσία του Δία παραστέκεται η Δίκη (= δικαιοσύνη), κόρη του Δία και της Θέμιδας, αδελφή της Ειρήνης και της Ευνομίας. Ο Δίας εγκαινιάζει την τάξη έναντι της αταξίας που εκπροσωπούσαν οι σκοτεινές δυνάμεις του παρελθόντος, οι οποίες τελικά συντρίβονται από αυτόν.

2. Έργα και Ήμέραι (828 εξάμετροι στίχοι). Είναι το γνωστότερο διδακτικό επικό ποίημα και αφορμάται από τη φιλονικία του ποιητή με τον αδελφό του εξαιτίας δικαστικής διαμάχης για την πατρική κληρονομιά. Βασικά θέματα των Έργων είναι η έρις (= διχόνοια) με τις δύο όψεις της, καλή και κακή, το δίκαιο και η εργασία, θεματική η οποία υπαγορεύει και τον τίτλο του έπους. Το ποίημα αρχίζει με την επίκληση των Πιερίδων Μουσών (για να τον εμπνεύσουν) και τον ύμνο στον ύψιστο θεό, το Δία· στη συνέχεια, στο πρώτο μέρος, το θεωρητικό (στ. 11 – 382), ο ποιητής απευθυνόμενος στον αδελφό του, Πέρση, με μυθικές διηγήσεις

(μύθοι του Προμηθέα, της Πανδώρας¹, των πέντε γενών) προσπαθεί να απαντήσει σε ερωτήματα σχετικά με τη δομή της κοινωνίας των ανθρώπων, τις ηθικές υποχρεώσεις, την προέλευση του κακού στον κόσμο. Υπογραμμίζονται ιδιαίτερα οι αρετές που είναι χρήσιμες στον αγώνα της ζωής (οικονομία, προνοητικότητα, μέτρο και τάξη, κοινωνικότητα).

Στο δεύτερο μέρος του έπους, το πρακτικό (στ. 383–828) δίνονται θρησκευτικές και ηθικές συμβουλές για τις ανθρώπινες σχέσεις μεταξύ συγγενών, φίλων και γειτόνων, καθώς και συμβουλές για τη γεωργία, τη ναυτιλία και το εμπόριο, τις αίσιες και θεάρεστες ημέρες του μηνός.

3. Άσπις (480 εξάμετροι στίχοι). Περιγράφει τον αγώνα του Ηρακλή εναντίον του Κύκνου, γιου του Άρη, ληστή που εμπόδιζε τη μετάβαση των πιστών του Απόλλωνα στους Δελφούς. Ο Ησίοδος στην περιγραφή της ασπίδας του Ηρακλή μιμήθηκε τον Όμηρο (Σ Ιλιάδας, ασπίδα του Αχιλλέα). Η διαφορά, όμως, στις δύο περιγραφές είναι φανερή· στην ασπίδα του ομηρικού ήρωα οι εικόνες προβάλλουν την πολυμορφία της ζωής, ενώ στην ασπίδα του Ηρακλή αποκαλύπτουν τη φρίκη του πολέμου και τους δαίμονες της καταστροφής, προβάλλοντας έτσι, αντιθετικά, την ειρηνική πλευρά της ζωής.

---

1. Η πρώτη γυναίκα που έπλασε από πηλό ο Ήφαιστος (πρβλ. τη βιβλική Εύα), στην οποία οι θεοί χάρισαν πολλά δώρα (απ' όπου και το όνομά της, Παν-δώρα). Είναι γνωστός ο μύθος με το πιθάρι (γνωστό ως κουτί) που το άνοιξε και ξεχύθηκαν όλα τα κακά· μόνο η Ελπίδα έμεινε, μοναδικό αγαθό στους ανθρώπους.

4. Γυναικῶν Κατάλογος ἢ Ἅοῖαι [από τον τρόπο με τον οποίο άρχιζαν τα γενεαλογικά κεφάλαια του ποιήματος (ἢ οἴη = ἢ ὅπως εκείνη η γυναίκα που...), ως τρόπος μετάβασης σε άλλη ηρωίδα]. Το έργο αποτελούσε συνέχεια της Θεογονίας και σύγκριση ηρωίδων ανά δύο. Περιείχε κατάλογο γυναικῶν οι οποίες από θεούς γέννησαν ήρωες. Στον Ησίοδο αποδίδονται και μερικά άλλα ποιήματα, όπως Μεγάλοι Ἅοῖαι, Μελαμπόδεια, Εἰς Ἄδου Κατάβασις (Θησέως και Πειρίθου), Χείρωνος Ὑποθήκαι, Γῆς περίοδος, Ἀστρονομία κ.ά. Ἐχουν σωθεῖ μόνο αποσπάσματα.

III. Χαρακτήρας του ησιόδειου έργου

Ο Ησίοδος είναι η πρώτη ποιητική φωνή της ηπειρωτικής Ελλάδας· το έργο του μας διευκολύνει να γνωρίσουμε καλά τις ιδέες της εποχής του και τις αντιλήψεις σχετικά με τη φύση, τη γεωργική και αγροτική ζωή, την οικονομική κατάσταση, την κοινωνική διαστρωμάτωση.

Γεωγραφικά και κοινωνικά ο Ησίοδος είναι ριζωμένος σε μια εποχή τελείως διαφορετική από τον ομηρικό κόσμο. Τα κοινωνικά θέματα απασχολούν κατά κύριο λόγο τη σκέψη του. Ο ποιητής, αρνούμενος τη βία, προβάλλει τη δικαιοσύνη, που είναι ανώτερος τρόπος για τις σχέσεις με τους άλλους. Εξαίρεται η ιδέα της Δίκης (δικαιοσύνης), εκπροσωπούμενης από το Δία, η οποία, κατανικώντας την Ὑβριν (καταπάτηση δικαίου από τους δωροφάγους βασιλείς), τελικά υπερτερεί. Ο μύθος «Το γεράκι και το αηδόνι» (Ἔργα 202–212) εικονογραφεί τη σύγκρουση ανάμεσα στη δύναμη και τη δικαιοσύνη.

Επιχειρεῖ να δώσει μια πρώτη γενεαλογία του πολιτισμού, διακρίνοντας πέντε γένη ανθρώπων (χρυσό,

αργυρό, χάλκινο, ηρωικό, σιδερένιο), που έζησαν διαδοχικά πάνω στη γη και πορεύτηκαν από την ευτυχισμένη ζωή ως τη μεγάλη παρακμή· απαισιόδοξη αντίληψη που εικονογραφείται με την έκπτωση του ανθρώπου από την παραδείσια θέση στον επίμοχθο βίο.

Η αρετή απασχολεί πολύ τον Ησίοδο («Μακρύς κι ανηφορικός ο δρόμος που οδηγεί σ' αυτήν», Έργα, 290). Ξεχωριστή θέση στο έργο του κατέχει η εργασία που φέρνει πλούτο, αρετή και τιμή. Η άποψη αυτή προκάλεσε έκπληξη στην εποχή του, γιατί τότε δεν αναγνώριζαν την εργασία ως ηθική αξία.

Η πρωτοτυπία του Ησιόδου αναγνωρίστηκε πολύ στην αρχαιότητα: η ποίησή του διακρίνεται για την ατομικότητα, τη δύναμη της φαντασίας, τη θεματική ποικιλία· θεωρήθηκε πρόδρομος του αρχαϊκού λυρισμού και προάγγελος του θετικού και επιστημονικού πνεύματος· αποτελεί την αφετηρία για το μεταγενέστερο φιλοσοφικό στοχασμό, ο οποίος οδήγησε στον εξορθολογισμό (= εκλογίκευση) της ελληνικής κοσμογονίας και κοσμολογίας.

IV. Επίδραση

Οι θρησκευτικές και κυρίως οι ηθικές αντιλήψεις του Ησιόδου για κοινωνική δικαιοσύνη επηρέασαν βαθιά τους προσωκρατικούς φιλοσόφους, κυρίως τον Ηράκλειτο, τον Παρμενίδα και τον Εμπεδοκλή, καθώς και τους λυρικούς ποιητές της αρχαϊκής εποχής, οι οποίοι επηρεασμένοι από τις νέες πολιτικοκοινωνικές συνθήκες θα προβάλουν το άτομο και τις αξίες του· η εξατομίκευση της ησιόδειας ποίησης ασκεί επίδραση κατεξοχήν στον Αρχίλοχο και εκτιμήθηκε στους ελληνιστικούς χρόνους (Καλλίμαχος, Απολλώνιος ο Ρόδιος). Τα έργα

του άσκησαν μεγάλη επίδραση στη βουκολική ποίηση (Θεόκριτος) και στη ρωμαϊκή λογοτεχνία (Μεταμορφώσεις του Οβιδίου, Γεωργικά και Έκλογαί του Βιργιλίου). Ο Ασκραίος ποιητής έγινε πανελλήνιος και πανανθρώπινος. Η επίδρασή του συνεχίζεται ως τις μέρες μας (βλ. Κωστής Παλαμάς, «Ασκραίος»).

Έργον δ' ούδέν ὄνειδος, άεργίη δέ τ' ὄνειδος.

Έργα καὶ Ἡμέραι, στ. 311.

Η δουλειά ντροπή δεν έχει, ντροπή έχει η τεμπελιά.

Ο στίχος ήταν από τα πιο γνωστά γνωμικά στην Αρχαιότητα. Ο Ησίοδος προσπερνάει με αδιαφορία τις αρετές της αριστοκρατικής τάξης και προβάλλει ως αρετή την εργασία, που ως τότε είχε αξία μόνο για τους δούλους.

2. ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Απαρχές

Στις αρχές του 7ου αι. π.Χ. το ενδιαφέρον για την επική ποίηση εξασθενεί και κάνει την εμφάνισή της η λυρική ποίηση, που καλλιεργείται μεταξύ των ετών 650–450 π.Χ.

Λυρική¹ ποίηση είναι η ποίηση που τραγουδιόταν, είτε από ένα άτομο είτε από ομάδα τραγουδιστών, με συνοδεία λύρας αρχικά και στη συνέχεια με άλλα μουσικά όργανα, όπως ο αυλός, η κιθάρα, η φόρμιγγα, η βάρβιτος κ.ά. Γεννήθηκε από την ανάγκη του ανθρώπου να εκφράσει ελεύθερα τα συναισθήματα και τις ιδέες του.

Διαφορές έπους – λυρικής ποίησης

Η ποίηση του Ομήρου εκφράζει μια συγκεκριμένη κοινωνία, την πολεμική αριστοκρατία, ενώ με τη λυρική ποίηση το άτομο χειραφετείται και αποδεσμεύεται από μια «δεδομένη» τάξη, αναζητώντας την προσωπική του φυσιογνωμία. Έτσι, από τον Όμηρο, ο οποίος είναι ανώνυμος στο έργο του, περνάμε στον επώνυμο ποιητή της λυρικής ποίησης, που αναδύεται ως πρόσωπο και διαλέγεται ακόμη και με τον εαυτό του. Η λυρική ποίηση εμφανίζεται ως αντίλογος τόσο στον ηρωικό μύθο όσο και στη στερεότυπη μορφή του, την εξάμετρη αφήγηση.

---

1. Όρος της αλεξανδρινής εποχής, γιατί η λύρα ήταν το πιο αντιπροσωπευτικό όργανο.

Έπος	Λυρική ποίηση
* μεγάλη έκταση	* μικρή έκταση
* ίδια μορφή (γλώσσα και στιχουργία) και περιεχόμενο (αφήγηση άθλων)	* ποικιλία στη μορφή (γλώσσα – μέτρο) και στο περιεχόμενο (πλούσια θεματική)
* αντικειμενική, περιγραφική ποίηση	* υποκειμενική (προσωπική) ποίηση
* αναφέρεται στο παρελθόν (εκεί – τότε – μακριά)	* αναφέρεται στο παρόν (εδώ – τώρα – πλησίον)
* ηρωικό ιδεώδες	* διαφωνία, πολλές φορές, με τα ιδεώδη του έπους

Παράγοντες ανάπτυξης

Στην ανάπτυξη της λυρικής ποίησης ουσιαστικό ρόλο διαδραμάτισαν οι νέες συνθήκες που αρχίζουν να επικρατούν με τη δημιουργία της «πόλεως», η οποία αρχίζει να οργανώνεται συλλογικά με τη συμμετοχή των πολιτών στα κοινά. Ουσιαστικό, επίσης, ρόλο διαδραμάτισαν οι κοινωνικοί και πολιτικοί αγώνες που αμφισβήτησαν το θεσμό της βασιλείας και αρνήθηκαν τον παλαιό ομηρικό κόσμο. Οι πολιτειακές μεταβολές ανέτρεψαν τη βασιλεία και εγκαθίδρυσαν αριστοκρατικά και «τυραννικά» καθεστώτα και στη συνέχεια πολιτεύματα δημοκρατικά.

Παράγοντες που συντέλεσαν στην ανάπτυξη της ήταν ακόμη: ο αποικισμός, η οικονομική ανάπτυξη, οι κοινωνικοπολιτικές ανακατατάξεις και αλλαγές, καθώς και οι πνευματικές εξελίξεις (αφύπνιση του ατόμου και ανάγκη για προσωπική έκφραση και ελευθερία).

Το άτομο αφοσιώνεται στην προσπάθεια βελτίωσης της ζωής και επιδιώκει να εκφράσει τις προσωπικές ή ομαδικές συγκινήσεις, οι ευκαιρίες εκδήλωσης των οποίων είναι πολλές. Τα πατριωτικά συναισθήματα ενισχύονται με τις πανελλήνιες γιορτές, τους μεγάλους αγώνες και τα πανηγύρια. Η κοινή ζωή συνεχώς επεκτείνεται και οδηγεί στις παντός είδους συγκεντρώσεις και στα συμπόσια. Μέσο έκφρασης όλων αυτών θα αποτελέσει η λυρική ποίηση, αφού τα ποιήματα τώρα δε γράφονται μόνο για να τα διαβάζουν ή για να τα ακούν, αλλά και για να τα τραγουδούν· ορισμένα μάλιστα από αυτά τα χορεύουν.

Πηγές

Μαρτυρίες και πρώιμες λυρικές αναφορές παρέχουν: η δημώδης ποίηση (όπως η Είρεσιώνη¹ στη Σάμο και το Ροδιακό χελιδόνισμα, χαριτωμένα παιδικά τραγούδια), τα ομηρικά έπη (τραγούδι γάμου, χορευτικό τραγούδι, τραγούδι που συνοδεύει τη δουλειά, μοιρολόγια) και τα σχετικά με τη λατρεία (παιάνες, Νόμοι, τραγούδια με κιθάρα για τον Απόλλωνα)· ακόμη, η μουσική παράδοση της Ανατολής (Αιγύπτου, Βαβυλώνας), που πέρασε στις μικρασιατικές αποικίες και στα νησιά του Αιγαίου.

Περιεχόμενο

Το περιεχόμενο των ποιημάτων της αρχαίας λυρικής ποίησης αναφέρεται σε όλους σχεδόν τους τομείς της αρχαίας κοινωνίας:

- Θρησκευτική ζωή: ύμνοι, παιάνες, διθύραμβοι.
- Εθνική ζωή: ελεγείες (με περιεχόμενο πολεμικό), εμβατήρια, επινίκια, εγκώμια.
- Πολιτική ζωή: ελεγείες, ίαμβοι, παρωδίες.
- Ιδιωτική ζωή: σκόλια (= συμποτικά αυτοσχέδια άσματα), ερωτικά, υμέναιοι (= τραγούδια γάμου, επιθαλάμια), θρήνοι, επικήδειοι, επιγράμματα.

---

1. Κλαδί ελιάς ή δάφνης περιτυλιγμένο με μαλλί, έριο (τὸ εἶρος).

Μουσική

Οι πληροφορίες μας για την αρχαία ελληνική μουσική είναι ελάχιστες. Σε ασφαλείς διαπιστώσεις μπορούμε να οδηγηθούμε μόνο για τη λογοτεχνική μορφή των λυρικών ποιημάτων. Πάντως, η αρχαία ελληνική λυρική ποίηση είναι ποίηση που άδεται και συνοδεύεται από μουσικά όργανα. Μερικές φορές άδεται όχι από έναν τραγουδιστή (μονωδία – μονωδιακή), αλλά από χορό (χορωδιακή), που άλλοτε είναι ακίνητος και άλλοτε κινείται με ρυθμικούς βηματισμούς.

Αναθηματικό ανάγλυφο από την Ακρόπολη της Αθήνας, με παράσταση των Χαρίτων που χορεύουν

Χαρακτηριστικά

Η λυρική ποίηση είναι δυναμική και πολυδιάστατη παρά την αποσπασματικότητά της. Έχουν διασωθεί μερικά αποσπάσματα (fragmenta) από ολιγόστιχα ποιήματα, ή λίγοι μόνο στίχοι. Διακρίνεται για την ποικιλία των διαλέκτων, των μέτρων, του ρυθμού, της έκφρασης, των σκέψεων, των ιδεών και των διαθέσεων, την ποικίλη θεματική, καθώς και από την προσωπική στάση του ποιητή απέναντι στα πολεμικά ή πολιτικά προβλήματα. Η πληθώρα των κέντρων ανάπτυξης αποτελεί ιδιαίτερο χαρακτηριστικό (Μικρά Ασία, νησιά, πόλεις κυρίως Ελλάδας, Μεγάλη Ελλάδα).

Σε περίοδο τριών αιώνων οι λυρικοί ποιητές μεταδίδουν το μήνυμά τους, ο καθένας με τον τρόπο του, που επικεντρώνεται στην ηθική σκέψη, η οποία διέπεται από την αντίληψη της θεϊκής τιμωρίας για την υπέρβαση του μέτρου.

Η λυρική ποίηση είναι καθαρά προσωπική ποίηση. Υπηρέτησε την πολιτική ελευθερία, που σχετίζεται με την απόρριψη της τυραννίας και της πολιτικής βίας. Η απομάκρυνση από τον επικό μύθο και η προβολή των προσωπικών βιωμάτων και συγκινήσεων συνέβαλαν στην πνευματική ελευθερία.

Η λυρική ποίηση σημαδεύει το πέρασμα από την επική αφήγηση των κατορθωμάτων στην πεζογραφία και το αττικό δράμα. Η προώθηση της προσωπικής σκέψης και των προβληματισμών οδηγούν στο δρόμο του φιλοσοφικού στοχασμού και της επιστημονικής έρευνας. Η επίδρασή της είναι μεγάλη και στην τέχνη, ιδιαίτερα την αγγειογραφία και τη γλυπτική. Η επιβίωσή της συνεχίζεται, διαμέσου των αιώνων, έως τις μέρες μας.

Στον παρακάτω πίνακα παρουσιάζονται τα λυρικά είδη που διαμορφώθηκαν, ο τόπος στον οποίο καλλιεργήθηκαν κυρίως, καθώς και οι σπουδαιότεροι εκπρόσωποί τους.

ΕΙΔΟΣ

I.	Ελεγεία
II.	Επίγραμμα
III.	Ύμνος
IV.	Μέλος
V.	Χορική ποίηση

ΕΙΔΟΣ	ΤΟΠΟΣ
I. Ελεγεία	Ιωνία Μέγαρα Αθήνα Σπάρτη
II. Επίγραμμα	Κυκλάδες
III. Ύαμβος	Κυκλάδες Ιωνία
IV. Μέλος	Λέσβος Ιωνία
V. Χορική ποίηση	Σπάρτη Κάτω Ιταλία Σικελία Βοιωτία Κυκλάδες

ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ	ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ
Καλλίνος ο Εφέσιος Μίμνερμος ο Κολοφώνιος Φωκυλίδης ο Μιλήσιος Θέογνις ο Μεγαρεύς Σόλων Τυρταίος	μέσα 7ου αι. π.Χ. τελευταίο μισό 7ου αι. π.Χ. αρχές 6ου αι. π.Χ. β' μισό 6ου αι. π.Χ. 640–560 π.Χ. μέσα 7ου αι. π.Χ.
Σιμωνίδης ο Κείος	556–468 π.Χ.
Αρχίλοχος ο Πάριος Σημωνίδης ο Αμοργίνος Ιππώναξ ο Εφέσιος	α' μισό 7ου αι. π.Χ. μέσα 7ου αι. π.Χ. ακμή 540 π.Χ.
Τέρπανδρος Αλκαίος Σαπφώ Ανακρέων ο Τήσιος	ακμή περ. 650 π.Χ. 620–570 π.Χ. περ. 630–568 π.Χ. περ. 570–485 π.Χ. περ.
Αλκμάν Ίβυκος Στησίχορος Πίνδαρος Βακχυλίδης	μέσα 7ου αι. π.Χ. 640–555 π.Χ. περ. 636–556 π.Χ. περ. 522–446 π.Χ. περ. 510–450 π.Χ. περ.

Τα είδη της λυρικής ποίησης και οι κυριότεροι εκπρόσωποι

α. Ελεγεία

Η ελεγεία (< φρυγική λέξη ἔλεγος = θρήνος) ήταν αρχικά λυπητερό τραγούδι, γραμμένο στην ιωνική διάλεκτο, που το τραγουδούσαν με τη συνοδεία αυλού. Με το πέρασμα του χρόνου το περιεχόμενο της ελεγείας έπαψε να είναι μόνο θρηνητικό και εξέφραζε κάθε συναίσθημα του ανθρώπου. Ανάλογα με το περιεχόμενο, διακρίνουμε τα ακόλουθα είδη ελεγείας: πολεμική, ερωτική, πολιτική, ηθική και γνωμική.

Μέτρο της ελεγείας είναι το ελεγειακό δίστιχο, που αποτελείται από έναν εξάμετρο στίχο και έναν πεντάμετρο ελλιπή, δηλαδή εξάμετρο με παύσεις στον τρίτο και έκτο πόδα. Μετρικό κύτταρο είναι ο δάκτυλος· το τελευταίο στοιχείο μπορεί να είναι μακρό ή βραχύ. Το ελεγείο είχε την ακόλουθη μορφή.

—υυ, —υυ, —υυ, —υυ, —υυ, ——υ

—υυ, —υυ, —/, —υυ, —υυ, —.

1. Πολεμική (προβάλλει την ανδρεία, την αυτοθυσία και τη δόξα)

Καλλίνος

Ο Καλλίνος από την Έφεσο είναι ο αρχαιότερος από τους ελεγειακούς ποιητές. Οι πληροφορίες μας για τη ζωή του είναι ελάχιστες. Γνωρίζουμε μόνο ότι στην εποχή του οι Κιμμέριοι (λαός που κατοικούσε στην Ταυρική χερσόνησο) έκαναν επιδρομές στη Μικρά Ασία και προκαλούσαν καταστροφές. Γι' αυτό ο Καλλίνος συνέθεσε ελεγεία με την οποία προσπαθεί να εμπνεύσει στους συμπολίτες του θάρρος, για να στραφούν εναντίον των εισβολέων.

Από το έργο του σώθηκαν λίγοι στίχοι, που δε μας βοηθούν να διαμορφώσουμε πλήρη εικόνα για την ποιήσή του. Διαπιστώνουμε μόνο ότι τα θέματά της αποτελούν ομηρικά δάνεια, τα οποία όμως προσαρμόζονται στην ελεγεία. Οι συμβουλές για επίδειξη γενναιότητας, ο θάνατος στο πεδίο της μάχης, η αγάπη προς την πατρίδα, η έξαρση των ηρωικών πράξεων για το κοινό καλό (κοινωνικός ηρωισμός), η αποδοκιμασία των δειλών και γενικότερα τα ιδανικά του ομηρικού κόσμου συναντώνται και στους στίχους του Καλλίνου, αλλά με τις απαραίτητες αλλαγές που απαιτεί η πολεμική ελεγεία (συσπείρωση της πόλης εναντίον εχθρικής επιβολής – προβολή συλλογικής συνείδησης).

Τυρταῖος

Η ζωή του Τυρταίου έχει συνδυαστεί με πολλούς θρύλους και δε μας είναι επαρκώς γνωστή. Σύμφωνα με την παράδοση, οι Λακεδαιμόνιοι κατά το Β΄ Μεσσηνιακό πόλεμο (περίπου 640–620 π.Χ.) κατέφυγαν στο μαντείο των Δελφών, για να πληροφορηθούν τον τρόπο με τον οποίο θα σταματούσαν οι αλλεπάλληλες αποτυχίες

των επιχειρήσεών τους. Ο χρησμός που πήραν τους συμβούλευε να ζητήσουν στρατηγό από τους Αθηναίους. Οι Αθηναίοι, όμως, επειδή φθονούσαν τη στρατιωτική δύναμη των Σπαρτιατών, έστειλαν τον χειρότερο, κατά τη γνώμη τους, δηλαδή τον ανάπηρο Τυρταίο, που καταγόταν από τις Αφίδνες της Αττικής.

Ο Τυρταίος κατάφερε να εμψυχώσει τους Σπαρτιάτες, να αναπτερώσει το ηθικό τους και να τους οδηγήσει στη νίκη. Μια άλλη εκδοχή θέλει τον Τυρταίο να κατάγεται από τη λακωνική πόλη Αφίδνες και όλα τα παραπάνω να επινοήθηκαν από τους Αθηναίους. Προς την εκδοχή αυτή συγκλίνουν και οι σύγχρονες απόψεις. Ο χαρακτήρας της ποίησής του, αλλά και το γεγονός ότι οι Σπαρτιάτες δε θα δέχονταν εύκολα προτροπές από έναν ξένο, ενισχύουν οπωσδήποτε την άποψη ότι ο Τυρταίος ήταν Λακεδαιμόνιος.

Στο έργο του ανήκουν οι «Υποθήκες» (= συμβουλές) και η «Ευνομία» (σχετικά με το πολίτευμα της Σπάρτης), που διαμόρφωσαν το σπαρτιατικό ιδεώδες. Στις «Υποθήκες» ο ποιητής κάνει συνεχή έκκληση για πολεμική αρετή και αναφέρεται στην τύχη που επιφυλάσσεται στους γενναίους αλλά και στους δειλούς. Η «Ευνομία», όπως αποδεικνύει και ο τίτλος της, αποτελεί εγκώμιο προς την πειθαρχία, την τάξη και την υπακοή στους νόμους, που τόσο κλονίστηκαν εξαιτίας του πολέμου. Εκτός από πολεμικές ελεγείες («θούρια») έγραψε και «μέλη πολεμιστήρια», πολεμικά άσματα (εμβατήρια), στη δωρική διάλεκτο και όχι στην ιωνική, όπως οι ελεγείες. Τα εμβατήριά του τα τραγουδούσαν οι Λακεδαιμόνιοι υπό τους ήχους αυλού, καθώς βάδιζαν εναντίον των εχθρών.

Λίγοι στίχοι του Τυρταίου διασώθηκαν, στους οποίους είναι έκδηλη η ομηρική επίδραση. Το περιεχόμενό

τους περιορίζεται κυρίως σε προτροπή για επίδειξη ανδρείας. Πασίγνωστο είναι το δίστιχο:

Τι τιμή στο παλικάρι, όταν πρώτο στη φωτιά
σκοτωθεί για την πατρίδα με τη σπάθα στη δεξιά.

(μτφρ. Σπ. Τρικούπης)

2. Ερωτική (βασικά μοτίβα: ο έρωτας και ο θάνατος)

Μίμνερμος

Ο Μίμνερμος από την Κολοφώνα της Μ. Ασίας είναι ο δημιουργός της ερωτικής ελεγείας. Στην ποίησή του κυριαρχούν η φυσιολατρία, η ήρεμη μελαγχολία, η ευαισθησία και το ερωτικό στοιχείο. Ο έρωτας και ο θάνατος στο έργο του έχουν ιδιαίτερη σημασία. Ο έρωτας ταυτίζεται με τη νεότητα, ενώ ο θάνατος με τα γηρατειά. Το

«ἀργαλέον γῆρας» (= οδυνηρό γῆρας) σηματοδοτεί το τέλος της ερωτικής ζωής και επομένως, κατά το Μίμνερο, είναι θάνατος πριν από το θάνατο.

Στις ελεγείες του απεικονίζει κυρίως προσωπικά του συναισθήματα, εγκωμιάζει τον έρωτα και τις χαρές της νεότητας, ενώ κυριεύεται από μελαγχολική διάθεση όταν αναλογίζεται το επερχόμενο γῆρας. Συνεχώς επαναλαμβάνει ότι είναι προτιμότερο να πεθάνει κάποιος παρά να γεράσει («τεθνάναι βέλτιον ἢ βίωτος»). Ο άνθρωπος δίνει περιεχόμενο στη ζωή του με τα έργα της νιότης και τη χαρούμενη έκφρασή της.

Ο ίδιος εξέφρασε στα ποιήματά του τον έρωτά του προς την αυλητρίδα Ναννώ, το όνομα της οποίας έχει ως τίτλο το ένα από τα δύο βιβλία όπου συγκεντρώθηκε αργότερα το συνολικό έργο του. Ο ποιητής αποτελούσε αντικείμενο θαυμασμού στην αρχαιότητα.

3. Πολιτική και Ηθική (προβολή της ατομικής ευθύνης που ρυθμίζει τις ανθρώπινες πράξεις - ιδέα θείας τιμωρίας)

Σόλων

Ο Σόλων καταγόταν από το βασιλικό οίκο των Κοδριδών. Διακρίθηκε στον αγώνα των Αθηναίων εναντίον των Μεγαρέων για να ξαναπάρουν τη Σαλαμίνα. Το ποίημά του «Σαλαμής», που περιλάμβανε εκατό στίχους (σώζονται μόνο οκτώ), αναπτέρωσε το ηθικό των συμπολιτών του και συντέλεσε στην ανακατάληψη της νήσου.

Ασχολήθηκε με την πολιτική και η συμβολή του ως νομοθέτη (πρβλ. σεισάχθεια) στην οργάνωση της αθηναϊκής πολιτείας υπήρξε μεγάλη. Η πολιτική του δράση οπωσδήποτε πρέπει να ληφθεί υπόψη στην

προσπάθεια κατανόησης του συγγραφικού του έργου, το οποίο, εκτός από τους νόμους, περιλαμβάνει ελεγείες, ιάμβους και επωδούς. Από το έργο του σώθηκαν 200 περίπου στίχοι.

Στους στίχους αυτούς διατυπώνει τις απόψεις του για τα δικαιώματα αλλά και τις υποχρεώσεις του ανθρώπου ως μέλους του κοινωνικού συνόλου. Η τάξη, η ευνομία και η ευδαιμονία αποτελούν βασικά στοιχεία αρμονικής συνύπαρξης. Όποιος διαταράξει την αρμονία αυτή, με διάπραξη αδικιών (ὑβρις), θα υποστεί τη θεϊκή τιμωρία. Η ιδέα της θείας τιμωρίας, που έχει ήδη τις ρίζες της στον Ησίοδο, κυριαρχεί στην αντίληψη του ποιητή ως αναπόφευκτη μοίρα, μετατοπίζοντας όμως την ευθύνη από τους θεούς στους ανθρώπους. Η ηθική αυτή φιλοσοφία θα γοιμοποιήσει τον επόμενο αιώνα την αττική τραγωδία.

Οι Έλληνες συμπεριέλαβαν το Σόλωνα στους Επτά Σοφούς, γιατί στο πρόσωπό του αναγνώρισαν τον άνθρωπο που συνδύαζε το «καλῶς πράττειν» με το «καλῶς λέγειν», την πολιτική δράση με τα ειρηνικά έργα της ποίησης. Η θρυλούμενη συνάντησή του, εξάλλου, με το βασιλιά Κροίσο (Ηρόδ. Ι, 29-33) τον καθιστά μυθική φυσιογνωμία.

4. Γνωμική (γνώμες και ηθικές συμβουλές)

Θέογνις

Καταγόταν από τα Νισαία Μέγαρα της Αττικής (υπήρχαν και τα Υβλαία Μέγαρα στη Σικελία). Το έργο του δημιουργεί πολλά προβλήματα στους μελετητές, αφού αμφισβητείται αν όλοι οι σωζόμενοι ελεγειακοί στίχοι (1.400) είναι δικοί του.

Στο μεγαλύτερο μέρος τους οι στίχοι αυτοί αποτελούνται από «υποθήκες» και σχετίζονται κυρίως με την πολιτική. Ο Θέογνις, αριστοκρατικής καταγωγής ο ίδιος, με συντηρητικό πνεύμα, στρέφεται εναντίον της δημοκρατίας και της τυραννίας, όταν διαπιστώνει ότι η αριστοκρατία έχασε πλέον τη δύναμή της. Εκφράζει την ανησυχία του για πιθανή εγκαθίδρυση της τυραννίδας και ο φόβος του αυτός μπορεί να αποτελέσει στοιχείο το οποίο μας βοηθάει να κατανοήσουμε τις πολιτικές διεργασίες και ανακατατάξεις που σημειώνονται στην εποχή του. Οι συμβουλές του στο φίλο του Κύρνο αναφέρονται στην ευσέβεια προς τους θεούς, το σεβασμό προς τους γονείς, τη μετριοφροσύνη, την αποφυγή της αλαζονείας και της βίας. Κατά το Θέογνη, το χρήμα προσδίδει στον κάτοχό του μεγάλη δύναμη και οδηγεί στη διαφθορά. Η φτώχεια, από την άλλη, επιφέρει στον άνθρωπο σωματικές οδύνες, του συντρίβει την υπερηφάνεια και τον καθιστά δούλο.

Γενικά, το έργο του έχει διδακτικό και γνωμικό χαρακτήρα. Η αφθονία των αποφθεγμάτων και των ηθικών αξιωμάτων που περιέχονται σε αυτό μπορεί να παραλληλιστεί με τις συμβουλές του Ησίοδου προς τον αδελφό του, Πέρση, στο *Ἔργα καὶ Ἡμέραι*.

Φωκυλίδης

Ο Φωκυλίδης από τη Μίλητο έγραψε ελεγειακούς στίχους. Διασώθηκαν 16 αποσπάσματα, τα οποία είναι γραμμένα σε δακτυλικό εξάμετρο, εκτός από ένα που είναι γραμμένο σε ελεγειακό δίστιχο. Όλα σχεδόν αρχίζουν, όπως οι χρησμοί, με τη φράση «καὶ τότε Φωκυλίδew» (= και αυτό είναι του Φωκυλίδη).

Στους στίχους του διατυπώνονται κυρίως αποφθέγματα και γνωμικά με διδακτικό χαρακτήρα, ως καταστάλαγμα πείρας. Αυτό δικαιολογεί τη συντομία των ποιημάτων του, αφού το απόφθεγμα απαιτεί επιγραμματική διατύπωση. Η ποίηση του Φωκυλίδη αγαπήθηκε πολύ από τους μεταγενέστερους. Διάφορα ποιήματα γράφθηκαν κατά καιρούς και αποδόθηκαν στο Φωκυλίδη, όπως μια συλλογή γνωμικών (230 εξάμετροι στίχοι), τα Φωκυλίδεια (1ος/2ος αι. μ.Χ.).

β. Επίγραμμα

Το επίγραμμα είναι λογοτεχνικό είδος που γεννήθηκε από την ανάγκη να κρατηθεί ζωντανή η μνήμη του νεκρού με την έμμετρη επιγραφή που χαρασσόταν στους τάφους και τα αναθήματα (= αφιερώματα στους θεούς). Τα επιγράμματα, αποτελούμενα συνήθως από έναν ή δύο στίχους σε ελεγειακό μέτρο και ιωνική διάλεκτο, είχαν ως σκοπό να απαθανατίσουν το κλέος των μεγάλων ανδρών και των νεκρών των πολέμων. Μεγάλη αρετή στη συγγραφή επιγραμμάτων θεωρούνταν η συντομία και η εκφραστική δύναμη του περιεχομένου.

Έτσι, διαμορφώθηκαν επιγράμματα: επιτύμβια, αναθηματικά, σκωπτικά.

Πατρίδα του επιγράμματος είναι η Ιωνία (7ος αι. π.Χ.). Από εκεί μεταφυτεύτηκε στην Αττική, όπου άνθησε επί αιώνες. Καλλιεργήθηκε, επίσης, στην ελληνιστική εποχή (τον 4ο αι. π.Χ.) ως αυτόνομο λογοτεχνικό είδος, αλλά και στη βυζαντινή περίοδο.

Μεγάλος επιγραμματοποιός υπήρξε ο Σιμωνίδης ο Κείος. Περίφημα επιγράμματά του είναι εκείνα που αναφέρονται σε όσους έπεσαν στις μεγάλες μάχες των Ελλήνων.

Πασίγνωστα ήταν τα επιγράμματα:

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΠΕΣΑΝ ΣΤΙΣ ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ

ἽΩ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῆδε κείμεθα
τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

(Διαβάτη, μήνυμα να πας στους Λακεδαιμόνιους:

σ' αυτήν εδῶ τη γη πέσαμε και κειτόμαστε στο νόμο
τους πιστοί.)

(Μτφρ. Ηλίας Σπυρόπουλος)

ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΡΑΘΩΝΟΜΑΧΟΥΣ

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

(Υπέρ των Ελλήνων οι Αθηναῖοι μαχόμενοι στο Μα-
ραθῶνα

συνέτριψαν τη δύναμη των χρυσοφόρων Μήδων.)

(Μτφρ. Θ.Κ. Στεφανόπουλος)

Επιτύμβια στήλη, 5ος αι. π.Χ.
Αρχαιολογικό Μουσείο Πειραιά

**Σιμωνίδης, «Για τους πεσόντες στις
Θερμοπύλες»**

Γι' αυτούς που έπεσαν στις Θερμοπύλες
ένδοξη η τύχη, τιμημένη η μοίρα

κι ο τάφος τους προσκυνητάρι

μην κλαίτε, μνημονέψτε τους, μην τους
θρηνείτε, υμνήστε τους,

γιατί ό,τι κλείνει τέτοιος τάφος μήτε η
μούχλα μήτε ο χρόνος

ο πανδαμάτορας μπορεί να το αμαυρώσει.

Ναός γενναίων και γύρεψε τη δόξα της
Ελλάδας

για κατοικία· το μαρτυρεί κι ο βασιλιάς
της Σπάρτης,

ο Λεωνίδας που άφησε με την παλικαριά
του

καύχημα μέγα και τη δόξα του ακατάσχε-
τη.

(Μτφρ. Γ. Δάλλας)

Επιτύμβια στήλη. Εθνικό Αρχαιολογικό
Μουσείο

Οι στίχοι του εγκωμίου για τους νεκρούς της μάχης των Θερμοπυλών (480 π.Χ.) διασώθηκαν από το Διόδωρο το Σικελιώτη, ιστοριογράφο του 1ου αι. π.Χ., στο σύγγραμμά του *Ιστορική Βιβλιοθήκη*.

Η μνήμη, η δόξα, ο έπαινος, η αρετή αποτελούν κυρίαρχες έννοιες στο σεμνό αυτό εγκώμιο. Στο τέλος του ποιήματος οι νεκροί μεταβάλλονται σε σύμβολα και ταυτίζονται με την «εὐδοξίαν» της Ελλάδας, που τώρα κατοικεί στον ιερό τύμβο. Ο θρήνος μετατρέπεται, με προφητική επιβεβαίωση, σε έπαινο.

Ανάλογο εγκωμιαστικό τόνο χρησιμοποιεί και ο Ανδρέας Κάλβος στην Ωδή του «Εἰς τον Ἱερὸν Λόχον» (1823).

Ας μη βρέξη ποτέ
το σύννεφον, και ο άνεμος
σκληρός ας μην σκορπίση
το χώμα το μακάριον
ἔπου σας σκεπάζει...

γ. Ίαμβος

Για την προέλευση της λέξης **ίαμβος** δεν υπάρχει καμία τεκμηριωμένη άποψη (η λέξη είναι προελληνική). Οι ρίζες της ανάγονται στις πανάρχαιες τελετές των Ελευσινίων¹ με τα άσεμνα αστεία (ιάμβους), καθώς και στην κοινωνική κριτική. Χρησιμοποιήθηκε, πάντως, για να προσδιορίσει ποιήματα των οποίων το περιεχόμενο ήταν περιπαικτικό και είχαν σκοπό να διορθώσουν τα ελαττώματα ατόμων ή του κοινωνικού συνόλου.

Ο **ίαμβος**, από τον οποίο έλαβε την ονομασία της η **ιαμβική** ποίηση, αναπτύχθηκε κατά την ίδια περίπου εποχή με την **ελεγεία**. Η **ελεγεία** και ο **ίαμβος**, αν και η προέλευσή τους ήταν διαφορετική, είχαν αρκετά κοινά στοιχεία. Βασικό κοινό τους στοιχείο ήταν η δευτερεύουσα θέση που έδιναν στη μουσική και η παντελής τελικά απαλλαγή τους από αυτήν. Συχνά, ο ίδιος ποιητής χρησιμοποιεί και τα δύο είδη με την ίδια επιτυχία.

Οι **ίαμβοι**, όπως και οι **ελεγείες**, είναι γραμμένοι στην **ιωνική** διάλεκτο. Μετρική μονάδα είναι η **ιαμβική διποδία** (υ $\perp$ υ $\perp$)· τρεις διποδίες συγκροτούσαν το **ιαμβικό τρίμετρο**, που ήταν πιο κοντά στο φυσικό ρυθμό του προφορικού λόγου (πρβλ. διαλογικά μέρη του δράματος). Οι πρώτοι **ίαμβοι** απαντούν (εγκατεσπαρμένοι ανάμεσα σε εξαμέτρους) στο «**Μαργίτη**», σκωπτικό ποίημα αποδιδόμενο στον Όμηρο. Η **ιαμβική** ποίηση πραγματεύεται θέματα κυρίως **κοινωνικά** και **πολιτικά**.

---

1. **Ίαμβη**: υπηρέτρια του βασιλιά της Ελευσίνας Κελεού, η οποία με τα αστεία της έκανε την περίλυπη Δήμητρα, που απελπισμένη αναζητούσε την Περσεφόνη, να γελάσει.

Καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια της Πάρου. Ο πατέρας του Τελεσικλής ήταν επικεφαλής αποικιστικής εκστρατείας στη Θάσο. Από στίχους του ποιητή πληροφορούμαστε ότι ο ίδιος πήρε μέρος σε στρατιωτικές επιχειρήσεις και ότι σε κάποια μάχη πέταξε την ασπίδα του. Όταν επέστρεψε στην Πάρο, μνηστεύθηκε τη Νεοβούλη, κόρη του Λυκάμβη, ο οποίος όμως τον απέπεμψε. Εξαιτίας αυτού ο Αρχίλοχος τον εκδικήθηκε γράφοντας πολύ ειρωνικούς και δηκτικούς στίχους, που οδήγησαν το Λυκάμβη και τις θυγατέρες του στην αυτοκτονία.

Ο Αρχίλοχος θεωρείται ο δημιουργός του ιάμβου. Είναι ο ποιητής που απαγκίστρωσε την ποίηση από τη μυθική παράδοση και την έστρεψε στον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου. Στους στίχους του αποτυπώνονται συμβάντα της προσωπικής του ζωής με αφοπλιστική ειλικρίνεια. Χωρίς αναστολές ομολογεί ότι υπήρξε «ρίψασπις» (= δειλός), γιατί γι' αυτόν προέχει η διάσωση της ζωής. Συνειδητοποιεί την αστάθεια, την αβεβαιότητα και τη συνεχή μεταβολή του κόσμου. Πιστεύει ότι ο φόβος και η ελπίδα, η ευτυχία και η δυστυχία έρχονται και παρέρχονται, για να επιβεβαιώσουν τη συνεχή μεταβολή στην οποία υπόκεινται τα ανθρώπινα πράγματα. Δίνει μια νέα αντίληψη για τη φιλία, πέρα από το παραδοσιακό ηρωικό σχήμα· με αγανάκτηση εκφράζεται για την προδομένη φιλία «που φίλος, κάποτε, τους όρκους κλότσησε κι εδιάβη, ο αδικητής μου!».

Με την ποίησή του ο Αρχίλοχος εκφράζει τις σημαντικές αλλαγές που συντελούνται στην εποχή του σε όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής (πολιτικές

ανακατατάξεις, ίδρυση αποικιών, ανάπτυξη εμπορίου). Από την ποίηση του Αρχίλοχου σώθηκαν 200 περίπου στίχοι (ιάμβοι, ελεγείες, ύμνοι), που αυξήθηκαν τα τελευταία χρόνια από παπυρικά ευρήματα.

Με την ασπίδα απ' τους Σαΐους κάποιος θ' αγάλλεται·
στα θάμνα, αρματωσιά λαμπρή, την πέταξα άθελά
μου.

Φτάνει που σώθηκα. Για την ασπίδα εκείνη νοιάζομαι;
Ώρα καλή της! Θ' αποχτήσω άλλη λαμπρότερη.

(Μτφρ. Γ. Δάλλας)

Ο ηρωικός κώδικας της Σπάρτης, «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς»,
είναι για τον ποιητή ψευδαίσθηση και ουτοπία, που
την αποκαλύπτει με παρρησία αλλά και σατιρική διά-
θεση.

Σημωνίδης ο Αμοργίνος

Ο Σημωνίδης, λίγο νεότερος του Αρχίλοχου, γεννήθηκε στη Σάμο, αλλά, επειδή υπήρξε αρχηγός σε αποικιστική αποστολή στην Αμοργό, είναι γνωστός ως Αμοργίνος.

Από τα ποιήματά του σώθηκαν περίπου 200 στίχοι. Σπουδαιότερο είναι ο «Ίαμβος κατὰ Γυναικῶν» (118 στίχοι), στο οποίο παραβάλλει τους διάφορους χαρακτήρες των γυναικών με ζώα (άλογο, αλεπού, πίθηκο κτλ.) ή με άλλα στοιχεία (γη, θάλασσα). Η μόνη γυναίκα που διαμορφώνει τις προϋποθέσεις για οικογενειακή ευτυχία είναι εκείνη που κατάγεται από τη μέλισσα. Τα υπόλοιπα αποσπάσματα έχουν ως περιεχόμενο προσωπικές εμπειρίες και σκέψεις του ποιητή. Βλέπει με απαισιοδοξία τον κόσμο, τον οποίο σατιρίζει με σκοπό να διορθώσει τα κακώς κείμενα. Η σάτιρά του από προσωπική γίνεται κοινωνική. Δέχτηκε εμφανείς επιδράσεις από τον Ησίοδο και τον Αρχίλοχο.

Ίππῶναξ

Καταγόταν από την Έφεσο, αλλά έζησε στις Κλαζομένες της Ιωνίας, όπου εξορίστηκε από τους τυράννους της πατρίδας του. Έζησε μέσα στις δυσκολίες, στη φτώχεια και τη στέρηση. Δεν μπορούσε να ανταποκριθεί στις βιοποριστικές του ανάγκες και, κατά μία εκδοχή, πέθανε από την πείνα. Διαμαρτύρεται, επειδή ο Πλούτος είναι τυφλός και ποτέ δεν τον επισκέφθηκε, για να του χαρίσει χρήματα.

Στην ποίησή του ο Ίππῶνακτας αποτύπωσε προσωπικές του εμπειρίες (πενία, έχθρες, αγάπες). Οι ίαμβοί

του, όμως, διαφέρουν από τους ιάμβους των άλλων ποιητών (ιαμβικός τρίμετρος: (υ ᾠ υ ᾠ υ ᾠ υ ᾠ υ ᾠ υ ᾠ), αφού εισήγαγε νέο μέτρο που είναι γνωστό ως «χωλίαμβος» ή «ιάμβος σκάζων»¹, στον οποίο ο τελευταίος ιάμβος (υ ᾠ) του στίχου αντικαθίσταται με σπονδείο (— —). Σώθηκαν περίπου 150 στίχοι, οι πιο πολλοί αθυρόστομοι, που αναφέρονται στην καθημερινή ζωή και στις περιπέτειές του ως εξορίστου.

δ. Μονωδιακή (μελική) ποίηση

Η μονωδία, από ένα πρόσωπο, χωρίς μουσική συνοδεία, είναι δημιουργία των ποιητών του βου αι. π.Χ. Η μελική ποίηση ονομάστηκε έτσι από το «μέλος», δηλαδή τη μελωδία, και καλλιεργήθηκε στην Αιολίδα (αιολικό μέλος). Οι μελικοί ποιητές γράφουν ποιήματα σε αιολική διάλεκτο, το περιεχόμενο των οποίων αναφέρεται στα προσωπικά τους συναισθήματα, στους θεούς, στους ανθρώπους και σε γεγονότα της καθημερινής ζωής. Διδάσκουν την πολιτική σύνεση και την ευσέβεια και συχνά χρησιμοποιούνται προκειμένου να ενισχυθεί το ηθικό των πολιτών. Τα «μέλη» είναι γραμμένα σε τοπικές διαλέκτους και άδονται από έναν τραγουδιστή με τη συνοδεία μουσικών οργάνων. Το είδος της ποίησης αυτής γνώρισε ιδιαίτερη άνθηση στη Λέσβο, ο πληθυσμός της οποίας είχε ως κύρια απασχόληση τις αγροτικές εργασίες και η διασκέδαση κατείχε σημαντική θέση στον τρόπο ζωής του. Σε ένα τέτοιο περιβάλλον ήταν φυσικό να κάνουν την εμφάνισή τους καλλιτέχνες των οποίων τα δημιουργήματα είναι απλά και

---

1. χωλαίνει, σκάζει = κουτσαίνει. Ο χωλίαμβος είναι στίχος κατάλληλος για παρωδία.

εκφράζουν προσωπικές συγκινήσεις. Βασική μονάδα του αιολικού μέλους είναι η στροφή (αλκαϊκή και σαπφική). Η λεσβιακή ωδή αποτελείται από σειρά στροφών που είναι σύντομες και με σύμμετρη δομή.

Τέρπανδρος

Είναι ο αρχαιότερος από τους ποιητές της Λέσβου. Εγκατέλειψε το νησί του και περιπλανήθηκε στις ελληνικές πόλεις ψάλλοντας τα ομηρικά έπη. Λίγα χρόνια μετά το τέλος του πρώτου Μεσσηνιακού πολέμου (724 π.Χ) κλήθηκε, κατόπιν χρησμού, από τη Σπάρτη και συνέβαλε στην κατάπαυση των εμφύλιων συγκρούσεων και ταραχών. Τιμήθηκε πολύ από τους κατοίκους της και η Σπάρτη αποτέλεσε γι' αυτόν δεύτερη πατρίδα. Με τον Τέρπανδρο αρχίζει νέα περίοδος της μουσικής τέχνης. Εισήγαγε την επτάχορδη κιθάρα και επινόησε άλλο μουσικό όργανο, τη βάρβιτο. Είναι ο διαμορφωτής του «Νόμου» (μουσικού – ποιητικού είδους αφιερωμένου στον Απόλλωνα)¹.

Στον Τέρπανδρο απέδιδαν τα σκόλια², άσματα δηλαδή συμποτικά (επιτραπέζια ή παροίγια [< οίνος]), τα οποία έψαλλαν οι συνδαιτυμόνες με συνοδεία λύρας.

-
1. Ο Τιμόθεος ο Μιλήσιος (450–360 π.Χ.) συνέθεσε Νόμους. Ένα μεγάλο απόσπασμα, οι «Πέρσαι», ιστορεί τη ναυμαχία της Σαλαμίνας.
  2. Από το επίθετο σκολιός = λοξός (πρβλ. σκολίωση). Τα τραγούδια είχαν ακανόνιστη πορεία στη συντροφιά των συμποσιαστών, γιατί δεν τα τραγουδούσαν όλοι μαζί, αλλά οι πιο κατάλληλοι, όπου και αν κάθονταν, κρατώντας ένα κλαδί μυρτιάς.

Άλκαϊος

Γεννήθηκε στη Μυτιλήνη και ανήκε σε αριστοκρατική οικογένεια. Πήρε μέρος στους έντονους πολιτικούς αγώνες της πατρίδας του. Όταν οι δημοκρατικοί εξεγέρθηκαν εναντίον των αριστοκρατικών, επικράτησε ο τύραννος Μέλαγχρος, εναντίον του οποίου στράφηκαν ο Πιπτακός, οι δύο αδελφοί του Αλκαίου και ο ίδιος ο ποιητής. Οι τελευταίοι νίκησαν στη διαμάχη αυτή, ο τύραννος φονεύθηκε και ο λαός τους εμπιστεύτηκε για δέκα χρόνια την εξουσία. Αλλά η τυραννία επανήλθε (Μυρσίλος) και ο ποιητής έδωσε και πάλι το παρόν εναντίον της. Οι Μυτιληναίοι όμως ανέδειξαν «αισυμνήτη» (αιρετό άρχοντα) τον Πιπτακό (590–580 π.Χ.) και εκδίωξαν τον Αλκαίο και τους αριστοκρατικούς. Ο Αλκαίος κατέφυγε στην Αίγυπτο και λίγο αργότερα με τον αδελφό του Αντιμενίδα επέστρεψαν ως ηγέτες των αριστοκρατικών κατά του Πιπτακού. Ο ποιητής συνελήφθη από

τον Πιπτακό, ο οποίος όμως τον συγχώρησε. Έκτοτε, ο Αλκαίος πέρασε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του χωρίς να συμμετέχει στις πολιτικές διαμάχες.

Το έργο του αποτελείται από στασιωτικά (= πολιτικά· στάσις = επαναστατικό κίνημα), συμποτικά, ερωτικά ποιήματα και ύμνους προς τους θεούς (σώθηκαν ελάχιστα μόνο αποσπάσματα). Στα στασιωτικά του άσματα διαπιστώνουμε το βίαιο πάθος κατά των πολιτικών του αντιπάλων. Το ποίημα είναι τελικά ένα όπλο στους προσωπικούς και πολιτικοκοινωνικούς αγώνες του ποιητή. Στα συμποτικά διαφαίνεται η αγάπη του προς το κρασί, αφού το συνιστά ως το καλύτερο αντίδοτο (φάρμακον) στις στενοχώριες και στις δυσκολίες, ενώ στα ερωτικά ποιήματά του εξυμνεί το κάλλος των εφήβων και των νεανίδων.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της ποίησης του Αλκαίου είναι η συντομία, η μεγαλοπρέπεια του λόγου, η πληθώρα των ποιητικών εικόνων, η αλληγορία και η παραστατικότητα που τις συνοδεύουν.

Σαπφώ

Η Σαπφώ, σύγχρονη του Αλκαίου, γεννήθηκε στην Ερεσό της Λέσβου και έζησε κυρίως στη Μυτιλήνη. Ανήκε στην αριστοκρατική τάξη και γι' αυτό εξορίστηκε από τον Πιπτακό στη Σικελία, όπου και πέρασε σημαντικό μέρος της ζωής της. Είχε τρεις αδελφούς (το Λάριχο, το Χάραξο και τον Ευρύγιο). Ο πρώτος επαινείται στα ποιήματά της, ενώ ο δεύτερος ελέγχεται αυστηρά για τον παράφορο έρωτά του προς την εταίρα Ροδώπη. Κατά ένα απόσπασμα (85β), η ποιήτρια παντρεύτηκε και απέκτησε μία κόρη, την Κλείδα. Στη Μυτιλήνη διατηρούσε

σχολή ποίησης, στην οποία φοιτούσαν νεάνιδες που προετοιμάζονταν για τη μουσική εκτέλεση των ωδών της.

Σε χρόνους κατά τους οποίους στις άλλες ελληνικές πόλεις οι γυναίκες ασχολούνταν αυστηρά με τις οικιακές εργασίες, στη Λέσβο είχαν μεγάλες ελευθερίες, ώστε να αναπτύξουν κοινωνικές δραστηριότητες. Οι ελευθερίες αυτές βοήθησαν τη Σαπφώ να απεικονίσει στην ποίησή της τις χαρές και τις λύπες των ερωτικών περιπετειών, να εξυμνήσει το κάλλος με ιδιαίτερο πάθος και περίτεχνο ύφος.

Επειδή οι Αθηναίοι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν την ελευθερία που ανέδυε η ποίηση της Σαπφώς, απέδωσαν στην ποιήτρια περιπαθή έρωτα με πολλούς ποιητές, αλλά και με μαθήτριάς της. Ωστόσο, οι διαβολές που διατυπώθηκαν για τη Σαπφώ δε φαίνεται να ανταποκρίνονται στην αλήθεια. Αν ίσχυαν αυτές, οι Μυτιληναίοι δε θα της ζητούσαν να εξυμνεί σε νυμφικές ωδές νόμιμους γάμους ούτε θα της απέδιδαν υψηλές τιμές για την ποίησή της.

Οι αρχαίοι θαύμαζαν τη Σαπφώ. Την αποκαλούσαν «θνητή Μούσα», «δεκάτη των Μουσών» και υποστήριζαν ότι υπερείχε από τις γυναίκες τόσο όσο ο Όμηρος από τους άνδρες. Το ποιητικό της έργο αργότερα διαιρέθηκε σε εννιά βιβλία (κατά τις εννιά Μούσες), σώζονται όμως ελάχιστοι στίχοι. Αποτελείται από ερωτικά ποιήματα (ωδές), επιθαλάμια και ύμνους, όπου με την ομιλουμένη γλώσσα της εποχής της, με παραβολές, ζωηρές εικόνες, λεπτότητα και ευαισθησία εξυμνούνται ο σφοδρός έρωτας και το κάλλος, που για πρώτη φορά βρήκαν στην ποίηση μια τόσο άμεση και συνταρακτική φωνή. Η επίδραση της Σαπφώς είναι μεγάλη στην αρχαία και στη νεότερη ποίηση.

Σαπφώ, «Ωδή στην Αφροδίτη»

Αφροδίτη, αθάνατη, εσύ, ποικιλόθρονη,

θυγατέρα του Δία, δολόπλοκε,

σε ικετεύω με πίκρες και βάσανα,
Δέσποινα,

την ψυχή μου να μη την παιδεύεις.

Μόνο έλα και τώρα, όπως ήρθες
και τότε

τη φωνή μου σαν άκουσες, κι άφησες
το παλάτι του Δία και πήρες
το χρυσό σου τ' αμάξι...

(Μτφρ. Τασούλα Καραγεωργίου)

Η ωδή, από τις ωραιότερες της Σαπφώς και αντιπροσωπευτικό δείγμα της ποίησής της, είναι το εκτενέστερο (επτά στροφές) και το μοναδικό ακέραιο ποίημα από το έργο της. Η ωδή επέδρασε στη ρωμαϊκή ποίηση (Κάτουλλος, Οβίδιος, Οράτιος, Λουκρήτιος) και στη γαλλική (Ρακίνας, Σενιέ, Ρονσάρ). Ο Οδυσσέας Ελύτης, το 1984, απέδωσε την ωδή στη νεοελληνική μαζί με όλο το έργο της Σαπφώς.

Ἀνακρέων

Ο Ανακρέων δεν ήταν Αιολέας αλλά Ἴωνας. Γεννήθηκε στην Τέω, πόλη της Ιωνίας, αλλά μεγάλο μέρος της ζωής του το πέρασε στα Ἄβδηρα της Θράκης, στη Σάμο, κοντά στον τύραννο Πολυκράτη, καθώς και στην Αθήνα, κοντά στον Ἴππαρχο, το γιο του Πεισιστράτου. Όταν δολοφονήθηκε ο Ἴππαρχος, κατέφυγε μάλλον στη Θεσσαλία. Μετά το θάνατό του (σε ηλικία 85 ετών), η Τέως κόσμησε τα νομίσματά της με την εικόνα του ποιητή, ενώ οι Αθηναίοι, στους οποίους η δημοτικότητά του ήταν μεγάλη, ανήγειραν προς τιμήν του ανδριάντα στην Ακρόπολη.

Κατά την αλεξανδρινή εποχή, το έργο του Ανακρέοντα διαιρέθηκε σε πέντε βιβλία. Διασώθηκαν μόνο μερικά σύντομα αποσπάσματα από ερωτικά και συμποτικά άσματα. Είχε, βέβαια, συνθέσει και ελεγείες, επιγράμματα, θρήνους και ύμνους. Κεντρική θέση κατείχαν τα ερωτικά του ποιήματα, που όμως δε χαρακτηρίζονται από το πάθος το οποίο συναντούμε στα αντίστοιχα δημιουργήματα των Αιολέων ποιητών, ιδιαίτερα της Σαπφώς. Ο Ανακρέων θαυμάζει το κάλλος των νέων και των νεανίδων, επιδεικνύει κλίση προς τη διασκέδαση και το κρασί, αλλά ταυτόχρονα φροντίζει να παραμένει κυρίαρχος του εαυτού του, να τιθασεύει τις επιθυμίες του και να ακολουθεί το μέτρο σε κάθε του εκδήλωση. Η διάλεκτος που χρησιμοποιεί είναι η ιωνική (με λίγα δωρικά και αιολικά στοιχεία).

Στον Ανακρέοντα αποδόθηκε συλλογή από 60 περίπου ποιήματα, τα οποία, όπως απέδειξε η κριτική, είναι νόθα και γράφτηκαν κατά την αλεξανδρινή ή ρωμαϊκή περίοδο από ποιητές που μιμήθηκαν την τεχνοτροπία του.

Λατίνοι και νεότεροι ποιητές έγραψαν μιμούμενοι τα ανακρεόντεια ποιήματα που αναφέρονται στον έρωτα και το κρασί. Ο λυρικός ποιητής Αθανάσιος Χριστόπουλος (1772–1847) ονομάστηκε «Νέος Ανακρέων».

ε. Χορωδιακή ποίηση (ποίηση που εκτελείται από πολυμελή χορό)

Η ποίηση των Δωριέων (δωρικόν ή χορικόν μέλος), οι οποίοι προκρίνουν το συλλογικό έναντι του ατομικού, την υποταγή δηλαδή του ατόμου στο σύνολο, διαφέρει από την αιολική κατά το ότι οι στροφές των «μελών» της είναι μεγάλες· είναι γραμμένη στη δωρική διάλεκτο και ψάλλεται με συνοδεία μουσικών οργάνων, στα πανηγύρια και στις γιορτές των θεών, από ομάδα ανδρών ή γυναικών (χορός).

Η χορική ποίηση αποτελεί συνδυασμό ποίησης, μουσικής και όρχησης, είναι δηλαδή ένα σύνθετο καλλιτέχνημα που εκφράζει το συναισθηματικό κόσμο ενός συνόλου προσώπων. Τα διάφορα είδη της αναφέρονται σε θεούς (ύμνοι) και σε ανθρώπους (εγκώμια). Η οργάνωση των στίχων γίνεται με το σύστημα: στροφή – αντιστροφή – επωδός. Εκφράζει τη συλλογική συνείδηση της πόλης και όχι προσωπικά συναισθήματα (πρβλ. αργότερα τα χορικά της τραγωδίας). Ψάλλει το μυθικό ή ιστορικό παρελθόν και τις συγκινήσεις που βιώνει ο λαός. Αυτό γίνεται κατανοητό, αν ληφθεί υπόψη ότι ο κοινωνικός βίος που διαμορφώθηκε στην ελληνική πόλη αναζητούσε τρόπο έκφρασης και ο χορικός λυρισμός ανταποκρινόταν πλήρως στην ανάγκη αυτή.

Γεννήθηκε στις Σάρδεις της Λυδίας. Κατά τον πόλεμο με τους Κιμμέριους αιχμαλωτίστηκε και μεταφέρθηκε στη Σπάρτη, όπου πουλήθηκε ως δούλος. Η ακμή του συμπίπτει με τα έτη 670–640 π.Χ. Η περίοδος αυτή είναι πολύ ευνοϊκή για τη λυρική ποίηση, αφού τότε η Σπάρτη ήταν λογοτεχνικό κέντρο που προσείλκυε μουσικούς και ποιητές από όλες τις πόλεις. Εκεί, λοιπόν, έζησε ο Αλκμάνας, φτάνοντας σε προχωρημένη ηλικία, και έγραψε μεγάλο αριθμό ποιημάτων.

Συνέθεσε ύμνους, παιάνες και σκόλια, αλλά οι αρχαίοι τού απέδιδαν και ερωτικά άσματα. Έγραψε στη δωρική διάλεκτο (τοπική λακωνική), αλλά με πολλούς αιολισμούς. Από το έργο του σώθηκαν μόνο αποσπάσματα. Οι γνωστότερες συνθέσεις του είναι τα «Παρθέν(ε)ια», λυρικά ποιήματα που ψάλλονταν από χορό νεανίδων. Φαίνεται ότι το μουσικό κλίμα της Σπάρτης ενέπνευσε τον ποιητή να γράψει τα ποιήματα αυτά, γιατί εκεί ήταν πολύ διαδεδομένοι οι παρθενικοί χοροί. Οι γιορτές προς τιμήν της Άρτεμης και του Απόλλωνα και η γυμναστική αγωγή των νεανίδων δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για τη διάδοση των χορών αυτών.

Κατά την επικρατέστερη άποψη, γεννήθηκε στην Ιμέρα της Σικελίας και έζησε περίπου 80 χρόνια. Το όνομά του, που σημαίνει «ὁ στήσας χορόν», ήταν ίσως προσωνύμιο, ενώ ως πραγματικό του όνομα φέρεται το Τεισίας.

Στο έργο του περιλαμβάνονται παιάνες, ερωτικά άσματα και βουκολικά (= ποιμενικά) ποιήματα. Το μεγαλύτερο όμως και σημαντικότερο μέρος της ποίησής του αποτελούν οι ύμνοι, στους οποίους μάλιστα επέφερε καινοτομίες. Συγκεκριμένα, ενώ οι ύμνοι ήταν άσματα που ψάλλονταν προς τιμήν των θεών από ακίνητο χορό υπό τους ήχους κιθάρας, με το Στησίχορο δεν εξυμνούν κάποιο θεό, αλλά αφηγούνται επικούς μύθους. Λέγεται πως ανέπτυξε την τριαδική δομή της ωδής: στροφή, αντιστροφή, επωδός («Ορέστεια», «Παλινωδία»). Η «Παλινωδία» (= αναίρεση, ανάκληση· < πάλιν [= αντίθετα] + ὠδή) είναι ποίημα με το οποίο ανασκευάζει όσα είχε γράψει σε βάρος της Ελένης, αποκτώντας έτσι την όρασή του που είχε χάσει εξαιτίας της απρέπειάς του.

Από τα ποιήματά του διασώθηκαν αποσπάσματα (περίπου 100) και κάποιοι τίτλοι, όπως «Κέρβερος», «Ἐλένα», «Νόστοι», «Θηβαΐς» κ.ά. Από τους τίτλους αυτούς διαπιστώνουμε ότι οι επικοί μύθοι ήταν η πηγή έμπνευσής του. Ο τρόπος όμως της διήγησής του ήταν διαφορετικός από εκείνον των επικών ποιητών. Οι διηγήσεις των επών είναι εκτεταμένες και συνεχείς, ενώ οι λυρικές διηγήσεις του Στησίχορου είναι ευκαιριακές και προσαρμόζονται στις απαιτήσεις κάποιας γιορτής.

Οι Αττικοί τραγικοί ποιητές (ιδιαίτερα ο Ευριπίδης) χρησιμοποίησαν τις υποθέσεις από τη διασκευή των μύθων του.

Γεννήθηκε στο Ρήγιο της Κάτω Ιταλίας και η ακμή του τοποθετείται στο 640 π.Χ. Έζησε πολλά χρόνια στην αυλή του τυράννου Πολυκράτη. Με το θάνατό του σχετίζεται ο περίφημος θρύλος των «Γεράνων του Ίβύκου»¹. Από τα ποιήματά του σώθηκαν μόλις 90 στίχοι, στους οποίους είναι εμφανείς οι επιδράσεις που δέχθηκε από την αιολική αλλά και από τη δωρική ποίηση. Η πρωτοτυπία του συνίσταται στο ότι ο ύμνος, αρχικά ποίημα θρησκευτικό, που με το Στησίχορο έγινε ηρωικό, τώρα δέχεται νέα μεταβολή. Με τον Ίβυκο ο ύμνος γίνεται καθαρά ανθρώπινος, είναι αφιερωμένος σε κάποιο σύγχρονο πρόσωπο και είναι γνωστός ως «έγκώμιον». Στα χρόνια της ακμής του εμφανίζεται ως ένας ποιητής κατ'εξοχήν ερωτικός, απεικονίζοντας με αμεσότητα και ένταση, με τη χρήση παρομοιώσεων, το ερωτικό πάθος.

---

1. Σύμφωνα με την παράδοση, σκοτώθηκε σε μια περιουσία του από Κορίνθιους ληστές. Ο ποιητής επικαλέστηκε τους γεράνους (στη ν.ε. γερανοί, αποδημητικά πτηνά με μακρύ λαιμό), που πετούσαν την ώρα του φόνου. Οι δολοφόνοι αποκαλύφθηκαν αργότερα στο θέατρο της Κορίνθου, όταν ένας από τους ληστές, βλέποντας γερανοί, είπε στους άλλους: Ίδε, αὐτοὶ Ἰβύκου ἔκδικοι (= εκδικητές). Ο θρύλος θυμίζει την παράδοση για τη σωτηρία του Αρίωνα από δελφίни, καθώς και τη διάσωση του Κροίσου από την πυρά.

Σιμωνίδης ὁ Κεῖος

Γεννήθηκε στην Ιουλίδα της Κέας (Κέα ή Κέως: μικρό νησί των Κυκλάδων). Φιλοξενήθηκε στις αυλές τυράννων ελληνικών πόλεων (Κραννώνα Θεσσαλίας, Συρακούσες), όπου έγραφε ποιήματα επ' αμοιβή. Κατά τη διάρκεια των Περσικών πολέμων βρισκόταν στην Αθήνα και έγραψε ελεγείες και επιγράμματα προς τιμήν των πεσόντων Μαραθωνομάχων και Σαλαμινομάχων.

Στη μακρόχρονη ζωή του συνέθεσε αρκετά έργα όλων των ειδών της λυρικής ποίησης, ιδιαίτερα θρήνους και τις επινίκιες ωδές για αθλητές. Από τα πολυάριθμα επιγράμματα και τις ελεγείες του διασώθηκαν περίπου 100 αποσπάσματα με μυθικά περιστατικά. Έγινε πασίγνωστος για τα επιγράμματά του. Ήταν τόσο μεγάλη η φήμη του, ώστε πολλά επιγράμματα, χωρίς να είναι δικά του, αποδόθηκαν σε αυτόν. Γλώσσα των έργων του είναι η δωρική με αρκετά αιολικά στοιχεία. Χρησιμοποιεί απλές λέξεις, αλλά οι ποιητικές εικόνες του είναι πολύ ζωηρές.

Από τα αποφθέγματα και τα γνωμικά, που παρατίθενται με μεγάλη συχνότητα, διαπιστώνουμε τη φιλοσοφική διάθεση του ποιητή: σκέψεις και απόψεις για τον άνθρωπο και τη μοίρα του με μια νέα αντίληψη, που εκφράζει το ιωνικό πνεύμα του 5ου αιώνα. Τα ποιήματά του αγαπήθηκαν πολύ. Ο Πλάτωνας (Πρωταγόρας 338e-347b) μας πληροφορεί ότι οι μορφωμένοι Αθηναίοι τα επικαλούνταν στις συνομιλίες τους.

Βακχυλίδης

Γεννήθηκε, όπως και ο θείος του ο Σιμωνίδης, στην Ιουλίδα της Κέας. Έγραψε λυρικά άσματα (επινίκια, ύμνους, παιάνες, διθυράμβους, παρθένεια, σκόλια, επιγράμματα και ερωτικά), από τα οποία ελάχιστα διασώθηκαν. Προσκλήθηκε από τον τύραννο Ιέρωνα στις Συρακούσες και ύμνησε, με ωδή, τη νίκη του στα Ολύμπια.

Δεν έχει τη δημιουργική δύναμη του Σιμωνίδη ούτε του Πίνδαρου, τους οποίους όμως μιμείται και έχει ως πρότυπα. Διαθέτει ζωηρή φαντασία· η γλώσσα του, επηρεασμένη από τα ομηρικά έπη, χαρακτηρίζεται για το λεκτικό πλούτο και τη γλαφυρότητα, ενώ οι διηγήσεις του με μυθικά περιστατικά είναι λεπτομερείς, αναλυτικές και πλησιάζουν, ως προς τη διαλογική μορφή, τα χορικά των δραματικών ποιητών της Αθήνας (π.χ. «Διθύραμβος για το Θησέα», ο οποίος έχει τη μορφή δραματικού διαλόγου).

Πίνδαρος

Γεννήθηκε στην κώμη Κυνός Κεφαλές της Βοιωτίας και καταγόταν από την επιφανή δωρική οικογένεια των Αιγιδών. Εκπαιδεύτηκε στην Αθήνα. Από μικρή ηλικία άρχισε να καλλιεργεί τη λυρική ποίηση. Κατά την περίοδο του Β΄ Μηδικού πολέμου διέμεινε στην Αίγινα και εκεί έγραψε αρκετές από τις ωδές του. Αργότερα, εξύμνησε με διθύραμβο τη συμβολή της Αθήνας στην απόκρουση των Περσών. Είχε αναπτύξει φιλικές σχέσεις με όλους τους ισχυρούς ηγεμόνες του ελληνικού κόσμου. Ταξίδεψε στις κυριότερες πόλεις της Σικελίας. Φιλοξενήθηκε

από το βασιλιά της Μακεδονίας Αλέξανδρο Α΄, γιο του Αμύντα. Η φήμη του ήταν μεγάλη. Λέγεται μάλιστα (Άρριανοῦ, Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασις, I, 9, 10) ότι ο Μέγας Αλέξανδρος, τον επόμενο αιώνα, όταν κατεδάφισε τη Θήβα, διέταξε να εξαιρεθούν οι ναοί και το σπίτι του ποιητή: «Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ κάετε (= καίετε)» (Δίων Χρυσόστομος, Λόγοι, 2.33.10).

Τα ποιήματα του κορυφαίου αυτού δημιουργού της χορικής ποίησης καλύπτουν όλα τα λυρικά είδη (ῥυμοί, παιάνες, διθύραμβοι, παρθένεια, εγκώμια, θρήνοι, προσόδια, υπορχήματα, επίνικοι). Ἐχουν σωθεῖ ἀποσπάσματα και 45 Επίνικοι (14 Ολυμπιόνικοι, 12 Πυθιόνικοι, 11 Νεμεόνικοι, 8 Ισθμιόνικοι), όπου εξυμνούνται οι νικητές αθλητές στους αντίστοιχους πανελλήνιους αγώνες. Ο ποιητής απαθανατίζει τη νίκη επενδύοντας το προσωπικό κατόρθωμα με τη λάμψη του μύθου. Η δομή του επινίκου είναι τριμερής: α) ἔπαινος του νικητή, β) μυθική αφήγηση και γ) προσωπικές σκέψεις και ιδέες-γνωμολογία. Στην ποίησή του διαφαίνονται η θρησκευτική φιλοσοφία του και οι απόψεις του για την ηθική. Οι θεοί, κατά τον Πίνδαρο, είναι γνώστες των πάντων, ἔχουν ἀπεριόριστη δύναμη και μόνο με τη βοήθειά τους ο άνθρωπος μπορεί να κατακτήσει την ευτυχία.

Η διάλεκτος στην οποία γράφει τα ποιήματά του είναι η δωρική με αιολικές αποκλίσεις και χαρακτηρίζεται για το πλούσιο λεξιλόγιο, τις εκθαμβωτικές εικόνες, τις μεταφορικές έννοιες, τις περιφράσεις και τα πολλά επίθετα. Οι φράσεις του, με πλούσια μυθολογικά στοιχεία, άλλοτε είναι σύντομες και άλλοτε εκτεταμένες, ανάλογα με τις απαιτήσεις της μουσικής.

Πρώτος Ολυμπιόνικος (στ. 1-10)

Στον Ιέρωνα τον Συρακούσιο, νικητή στην ιπποδρομία

Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ

.....

Το πιο πολύτιμο είναι το νερό, ύστερα
το χρυσάφι που τόσο ξεχωρίζει απ' τον περήφανο
πλούτο, καθώς μια λαμπερή φωτιά μέσα στη νύχτα·
αν λαχταράς, καρδιά μου, να τραγουδήσεις
αγώνες, μη γυρέψεις στον έρημο ουρανό
την ημέρα λαμπερότερο άστρο
απ' τον πάμφωτο ήλιο. Μήτε θα πούμε
πως απ' της Ολυμπίας τον αγώνα υπάρχει
άλλος καλύτερος· απ' αυτόν ο πολυάλητος
ύμνος αγκαλιάζει την έμπνευση των ποιητών,
για να τραγουδήσουν τον γιο του Κρόνου...

(Μτφρ. Τ. Ρούσσο)

Ο επίνικος είναι γραμμένος για τη νίκη του Ιέρωνα, τυράννου των Συρακουσών, στους ιππικούς αγώνες της 76ης Ολυμπιάδας (476 π.Χ.). Ο Ιέρων είναι το πιο σπουδαίο πρόσωπο που ύμνησε ο μεγάλος λυρικός· ο ποιητής είχε φιλική σχέση με το Συρακούσιο ηγεμόνα, ο οποίος φημιζόταν για την αγάπη του προς τις τέχνες και τα γράμματα, και προς τιμήν του ο Πίνδαρος συνέθεσε ακόμη τρεις ύμνους (1ος, 2ος και 3ος Πυθιόνικοι).

Ο Πίνδαρος πέθανε κατά το 446 π.Χ. στο Άργος, αλλά η δόξα που είχε ήδη αποκτήσει ήταν μεγάλη. Το όνομά του αναφέρεται από τον Ηρόδοτο και από τους Αθηναίους κωμικούς, ενώ ο Πλάτωνας χρησιμοποιεί σκέψεις και λόγια του. Οι Ρωμαίοι τον θαύμαζαν και οι Βυζαντινοί διάβαζαν τους Επινίκους του. Εμφανής είναι η επίδρασή του στη μεταγενέστερη ποίηση, Ευρωπαϊκών και Ελλήνων (Γκαίτε, Ρονσάρ, Σενιέ, Κάλβος, Σολωμός, Σικελιανός, Παλαμάς, Σεφέρης, Ελύτης). Ο Πίνδαρος είναι από τους μεγαλύτερους λυρικούς του κόσμου και η πρόσληψή του από την ελληνική και ευρωπαϊκή λογοτεχνία εξακολουθεί μέχρι σήμερα αδιάλειπτη.

Γυναίκες ποιήτριες

Στις αρχές και τα μέσα του 5ου αι. π.Χ. ανήκει μια ομάδα ποιητριών, όπως η Μυρτίδα (Μυρτίς, -ίδος) από την Ανθηδόνα της βοιωτικής ακτής απέναντι στη Χαλκίδα, η Κόριννα από την Τανάγρα της Βοιωτίας, η Τελέσιλλα από το Άργος, η Πράξιλλα από τη Σικυώνα (σημ. Κιάτο), από τις οποίες έχουμε μόνο αποσπάσματα.

Από αυτές η πιο σημαντική είναι η Κόριννα, σύγχρονη του Πινδάρου. Αναφέρεται ως μαθήτρια της Μυρτίδας και ακόμη ότι νίκησε πέντε φορές το συμπατριώτη της ποιητή¹. Έγραψε κυρίως χορική ποίηση,

-
1. Ένα χαριτωμένο ανέκδοτο λέει ότι η Κόριννα συμβούλεψε τον Πίνδαρο να μη χρησιμοποιεί απλόχερα τους μύθους: «Τῆ χειρὶ δεῖ σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὄλω τῷ θυλάκῳ» (= με το χέρι πρέπει να σπέρνεις και όχι με όλο το σακούλι).

στη διάλεκτο της πατρίδας της, και τα θέματά της περιορίζονται σε βοιωτικούς μύθους. Σε ένα ποίημά της η Κόριννα περιγράφει ένα διαγωνισμό τραγουδιού ανάμεσα στα βουνά Κιθαιρώνα και Ελικώνα.

Έναν αιώνα αργότερα η Ήρινα, από την Τήλο της Δωδεκανήσου, έγραψε σε δωρική διάλεκτο, την «Ήλακάτη» (= ρόκα).

B. ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ο έντεχνος λόγος στον ελλαδικό χώρο παραμένει έμμετρος έως το τέλος του 6ου αι. π.Χ. Ο πεζός λόγος εμφανίζεται μόλις τον αιώνα αυτό. Η Θεολογία του Φερεκύδη από τη Σύρο (μέσα 6ου αι. π.Χ.) θεωρείται το αρχαιότερο έργο σε πεζό λόγο (καταλογάδην).

Συνθήκες ανάπτυξης

Η πεζογραφία αναπτύσσεται κυρίως για να καλύψει επιστημονικές και πρακτικές ανάγκες. Η ανάπτυξή της οφείλεται στην εξάπλωση του θαλάσσιου εμπορίου, καθώς και στην ίδρυση των αποικιών. Οι μεγάλες κοινωνικές, πολιτικές, οικονομικές και πνευματικές αλλαγές καθόρισαν τις περαιτέρω εξελίξεις του Ελληνισμού.

Αρχές

Η ελληνική διάνοηση κυριαρχεί στις πόλεις της Ιωνίας, εύρωστες οικονομικά και δημοκρατούμενες. Τολμηροί στοχαστές θέλουν να εκφράσουν με ακρίβεια τις νέες απόψεις και τις εμπειρίες τους. Προτείνουν μια ορθολογική (σύμφωνα με τον ορθό λόγο) εξήγηση του κόσμου, που αντικαθιστά τη μυθική αφήγηση, και αυτό αποτελεί αποφασιστική στροφή στην ιστορία της σκέψης. Η μετάβαση αυτή από τους μύθους στην ορθολογική κριτική, από το μύθο στο λόγο, θεμελιώνει τη φιλοσοφία και την επιστήμη. Η κριτική της μυθικής αντίληψης του παρελθόντος θα οδηγήσει στην ιστορίνη (ἴστωρ < οἶδα = γνωρίζω), έρευνα και διήγηση με βάση την προσωπική παρατήρηση. Πρόσφορη μορφή για μια τέτοια εργασία είναι ο πεζός λόγος, ο οποίος, με τον

αφηγηματικό τρόπο, χωρίς τον ποιητικό καλλωπισμό, είναι πιο κατάλληλος να διατυπώσει, με ευκρίνεια και σαφήνεια, τα πνευματικά γεγονότα.

Μύθοι

Πεζά, επίσης, είναι και λαϊκά δημιουργήματα, όπως οι Μύθοι (φανταστικές και διδακτικές ιστορίες). Οι παραδοσιακοί μύθοι συνδέονται με τον Αίσωπο, τον οποίο αναφέρει ο Ηρόδοτος ως λογοποιό (II, 134), ένα δούλο από τη Φρυγία της Μ. Ασίας που έζησε στη Σάμο τον 6ο αι. π.Χ. Πολλοί μύθοι που του αποδίδονται πρέπει να προέρχονται από διάφορες πηγές· μια συλλογή αισώπειων μύθων καταρτίστηκε στα τέλη του 4ου αι. π.Χ. από το Δημήτριο το Φαληρέα, Αθηναίο πολιτικό.

Αισώπειοι Μύθοι

Μικρά αφηγήματα (έχουν διασωθεί 358), με ηθικό και αλληγορικό χαρακτήρα, όπου μεγάλο ρόλο παίζουν οι ανθρώπινοι χαρακτήρες και τα ζώα που έχουν φωνή. Οι αισώπειοι μύθοι ήταν δημοφιλή κείμενα και χρησιμοποιήθηκαν ευρέως στην εκπαίδευση κατά την αρχαιότητα, τη βυζαντινή περίοδο και την Αναγέννηση.

Έμμετρος μύθους έγραψε ο μυθογράφος Βάβριος (Μυθίαμβοι, 1ος αι. π.Χ.) και ο Ρωμαίος ποιητής Φαίδρος (15 π.Χ. – 65 μ.Χ.), στη λατινική γλώσσα. Τους μιμήθηκε, επίσης, ο Γάλλος μυθογράφος Λαφοντέν (1621-1695) και ο ποιητής Ιωάννης Βηλαράς (1771-1823).

Ο Αίσωπος, ο πατέρας του διδακτικού μύθου, όπως εικονίζεται σε κύλικα του 450 π.Χ. (Μουσείο Βατικανού). Ελεύθερη απόδοση

1. ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ

Λογογράφοι

Τα πρώτα δείγματα ιστοριογραφίας μάς δίνουν οι λογογράφοι ή λογοποιοί, που έγραψαν διηγήσεις σε πεζό λόγο. Το έργο τους έχει εντελώς τοπικό χαρακτήρα [κτίσεις πόλεων, γενεαλογίες, περιηγήσεις, ὄροι (= ετήσια χρονικά πόλεων)], είναι γραμμένο στην ιωνική διάλεκτο και έχει διασωθεί μόνο σε αποσπάσματα.

Οι σπουδαιότεροι από τους λογογράφους είναι:

I. Έκαταῖος ο Μιλήσιος (545–474 π.Χ. περ.). Είναι ο κύριος εκφραστής της επιστημονικής γεωγραφίας· προήγαγε τη γεωγραφική έρευνα και σχεδίασε χάρτη της Γης με τις ηπείρους της Ασίας και της Ευρώπης ισομεγέθεις (στην Ασία συμπεριλαμβάνονταν και η Αφρική). Το έργο του Περιήγησις/Περίοδος γῆς επηρέασε πολύ τον Ηρόδοτο, ενώ οι Γενηολογίαι (= Γενεαλογίες) ήταν συστηματικό βιβλίο στο οποίο γινόταν λόγος για την έννοια των γενεών (υπολογισμός με γενεές, καθεμιά από τις οποίες διαρκούσε 40 χρόνια). Ο Έκαταῖος δεν περιορίζεται μόνο στην καταγραφή των γεγονότων, αλλά ερευνά και το κύρος των πηγών. Η άμεση πληροφόρηση και η λογική κριτική του προετοιμάζουν τη μετάβαση από τη μυθική αφήγηση στην ιστορία, που συντελέστηκε κατά τους Μηδικούς πολέμους. Θεωρείται, άλλωστε, πρόδρομος του Ηροδότου.

II. Έλλάνικος ο Μυτιληναῖος (490–405 π.Χ. περ.). Μεγάλος χρονικογράφος που επηρέασε το Θουκυδίδη¹. Έγραψε 23 βιβλία, πολλά από τα οποία ήταν αφιερωμένα σε ελληνικές χώρες και ξένους λαούς· περιγράφει ήθη και έθιμα σε συνάρτηση με τα ιστορικά γεγονότα και τους μύθους. Δύο βιβλία του αναφέρονται στην Άτθίδα, την ιστορία των Αθηνών. Έτσι, ο Έλλάνικος εγκαινιάζει την παράδοση της αττικής συγγραφικής δραστηριότητας και θεωρείται ο πρώτος ατθιδογράφος (= συγγραφέας χρονικών σχετικών με την Αττική). Επιχείρησε, ακόμη, να δημιουργήσει σταθερό χρονολογικό σύστημα των ιστορικών γεγονότων με βάση τις ιέρειες της Ήρας στο Άργος.

---

1. Ο ίδιος ο ιστορικός κάνει σχετική αναφορά (I, 97, 2).

2. ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Αρχές

Ο ελληνικός φιλοσοφικός στοχασμός γεννήθηκε τον 6ο αι. π.Χ. και αναπτύχθηκε σε δύο περιοχές στην περιφέρεια του Ελληνισμού: τη Μικρά Ασία και το δυτικό τμήμα του ελληνικού κόσμου (Νότια Ιταλία και Σικελία).

Οι πόλεις της Μεγάλης Ελλάδας ήταν εστίες έντονης πνευματικής δραστηριότητας και κέντρα κοινωνικοπολιτικών αντιπαραθέσεων. Οι ιωνικές πόλεις της Μ. Ασίας αγαπούσαν και ευνοούσαν τη θεωρητική σκέψη, γιατί είχαν λογοτεχνική και πολιτιστική παράδοση που έφτανε έως την εποχή του Ομήρου. Οι πνευματικοί άνθρωποι που ασχολήθηκαν με τη φιλοσοφία ονομάζονται φυσικοί ή φυσιολόγοι, γιατί στα έργα τους δόθηκε ο τίτλος *περί φύσιος*¹ (= φύσεως, για τη γένεση του κόσμου). είχαν δηλαδή στόχο να ερμηνεύσουν τη δημιουργία του κόσμου όχι θεολογικά ή μυθολογικά αλλά λογικά. Έτσι, προτείνουν μια θεωρία της προέλευσης του κόσμου βασισμένη στη λογική και καταλήγουν σε ορισμένα γενικά συμπεράσματα για τη γέννησή του με βάση παρατηρήσεις τους πάνω σε φυσικά φαινόμενα. Την περίοδο αυτή διαμορφώθηκαν οι ακόλουθες φιλοσοφικές κατευθύνσεις:

I. Οι Ίωνες φιλόσοφοι. Σε διάστημα ενός αιώνα η Μίλητος, η μητρόπολη του μικρασιατικού Ελληνισμού,

---

1. Η φύσις (< φύω) σήμαινε ταυτόχρονα την αρχή, την εξέλιξη και το αποτέλεσμα της εξελικτικής διαδικασίας.

γέννησε το Θαλή, τον Αναξίμανδρο και τον Αναξιμένη. Οι τρεις αυτοί φιλόσοφοι επιχείρησαν να δώσουν, με τα κοσμολογικά τους συστήματα, παρά τις διαφορετικές απόψεις τους, επιστημονική απάντηση για την αρχή του κόσμου και να καθορίσουν έτσι τη δημιουργία του σύμπαντος. Έγραψαν σε πεζό λόγο (στην ιωνική διάλεκτο), γιατί η διατύπωση των φυσικών θεωριών απαιτούσε ακρίβεια και σαφήνεια. Από το έργο τους έχουν σωθεί μόνο σύντομα αποσπάσματα. Καθένας από τους τρεις αυτούς στοχαστές δεχόταν ως αρχή του κόσμου, αρχή των όντων, ένα ορισμένο στοιχείο.

Θαλής (624–542 π.Χ. περ.). Σοφός, αστρονόμος και πολιτικός, διατύπωσε τη θεωρία για το ύδωρ, με τις τρεις φυσικές του καταστάσεις (υγρό, στερεό και αέριο), ως βασική αρχή του κόσμου¹. Επηηρεασμένος από προηγούμενα μυθολογικά αρχέτυπα, πιστεύει ότι το νερό είναι κύριο συστατικό όλων των πραγμάτων. Το υγρό στοιχείο, λοιπόν, αποτελεί, κατά το Θαλή, την πρωταρχική πηγή ζωής από την οποία προέρχεται ο κόσμος.

Αναξίμανδρος (610–547 π.Χ. περ.). Μαθητής και διάδοχος του Θαλή, αποκάλεσε την πρωταρχική ουσία ἄπειρον (= χωρίς όρια, χωρίς περιορισμούς), αδιαφοροποίητο και απέραντο ως προς την έκτασή του. Το άπειρο δεν είναι μόνο η πηγή των πάντων, αλλά η απεριόριστη, χωρίς συγκεκριμένη μορφή, αθάνατη και αιώνια ύλη, που περιβάλλει και συγκρατεί τα πάντα.

---

1. Πρβλ. Ακολουθία Μεγάλης Πέμπτης, «ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας».

Άναξιμένης (585–528 π.Χ. περ.). Μαθητής του Αναξίμανδρου και επηρεασμένος από τη θεωρία του, υποστηρίζει ως πρώτη αρχή τον αέρα (ἀήρ), το αραιότερο στοιχείο της ύλης, μια αχανή και άπειρη πνοή που διαπερνάει τα πάντα.

Ξενοφάνης (570–470 π.Χ. περ.). Φιλόσοφος ποιητής από την Κολοφώνα της Ιωνίας, πόλη κοντά στη Μίλητο· για λόγους πολιτικούς εγκατέλειψε τη γενέτειρά του μετά την κατάκτηση της Λυδίας από τον Κύρο και εγκαταστάθηκε στην Ελέα της Κάτω Ιταλίας, όπου ίδρυσε ιδιαίτερη φιλοσοφική σχολή. Σώζονται λίγα από το έργο του· έγραψε έμμετρα (γνωμικές ελεγείες) και είναι ο ευρητής των σίλλων, στίχων σατιρικών με ριζοσπαστικό περιεχόμενο. Ο Ξενοφάνης επηρεάστηκε από τους Μιλήσιους φιλοσόφους και γενικά από την ιωνική διάνοηση. Οξύς παρατηρητής του κόσμου, με πνεύμα κριτικό, καταδίκασε έντονα τις ομηρικές και ησιόδειες αφηγήσεις για τους θεούς. Από αντίδραση στον ανθρωπομορφικό πολυθεϊσμό (λατρεία πολλών θεών), υποστήριξε την έννοια μιας μοναδικής και ακίνητης θεότητας, που διαπερνάει τα πάντα, «βλέπει, σκέφτεται και ακούει ολόκληρη» και δε μοιάζει με τους θνητούς ούτε στη μορφή ούτε στο νου. Κύριο, λοιπόν, μέλημα του Ξενοφάνη, περισσότερο από το οντολογικό¹, είναι το πρόβλημα του θεού.

---

1. Οντολογία (< ὄν + λέγω): η επιστήμη που μελετά τη φύση, την ουσία των όντων.

Ἡράκλειτος (540–480 π.Χ.). Γεννήθηκε στην Ἐφεσο, σημαντική ιωνική πόλη. Αποκαλείται «σκοτεινός» φιλόσοφος εξαιτίας του δυσνόητου τρόπου με τον οποίο γράφει τις απόψεις του, που υφολογικά είναι μοναδικός στην ελληνική λογοτεχνία. Το έργο του, Περὶ φύσεως, σε ιωνική διάλεκτο, έχει χαθεί. Ο Ηράκλειτος ακολουθεί τους φιλοσόφους της Μιλήτου· οι θεμελιώδεις ιδέες του, που δεν είναι ανάπτυξη της κοσμολογίας των Μιλησίων, δίνουν μια νέα ιδέα του κόσμου. Ο Εφέσιος φιλόσοφος είδε τον κόσμο ως συνεχή κύκλο αλλαγής («πάντα ῥεῖ, πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει»), στην οποία οι αντιθέσεις αποτελούν ενότητα. Αιτία αυτή της ισορροπίας είναι η φωτιά (πῦρ ἀείζων), η αρχετυπική μορφή της ύλης και το κοινό συστατικό των πραγμάτων, που ο φιλόσοφος ονομάζει Λόγος¹. Ο κοινός λόγος (τὸ ξυνόν), που διαρθρώνει και τακτοποιεί τον κόσμο, ταυτίζεται με την αλήθεια και αποτελεί ανασχετικό παράγοντα στην αέναη ροή των πάντων. Ἐτσι ο Ξενοφάνης (Θεός) και ο Ηράκλειτος (Λόγος) εισάγουν το πνευματικό στοιχείο στην ερμηνεία του κόσμου και εστιάζουν τη φιλοσοφία τους στο κοσμολογικό πρόβλημα.

Η φιλοσοφία του Ηράκλειτου άσκησε επίδραση στους μεταγενέστερους στωικούς: Μάρκο Αυρήλιο, Κλήμεντα Αλεξανδρέα (θεολόγους του 3ου μ.Χ. αιώνα).

---

1. Πρβλ. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος», Ευαγγέλιον Κατὰ Ἰωάννην (α' 1-2).

α. Πόλεμος πάντων μὲν πατήρ ἐστι...

Ηράκλειτος, 212

(Ο πόλεμος είναι πατέρας των πάντων και ο βασιλεύς των πάντων, και μερικούς τους έκανε θεούς, άλλους ανθρώπους· μερικούς τους έκανε δούλους, άλλους ελεύθερους.)

Ο πόλεμος είναι η προσφιλήs μεταφορά του φιλοσόφου, για να εκφράσει την κυριαρχία της αλλαγής στον κόσμο, που βρίσκεται συνεχώς σε κατάσταση σύρραξης.

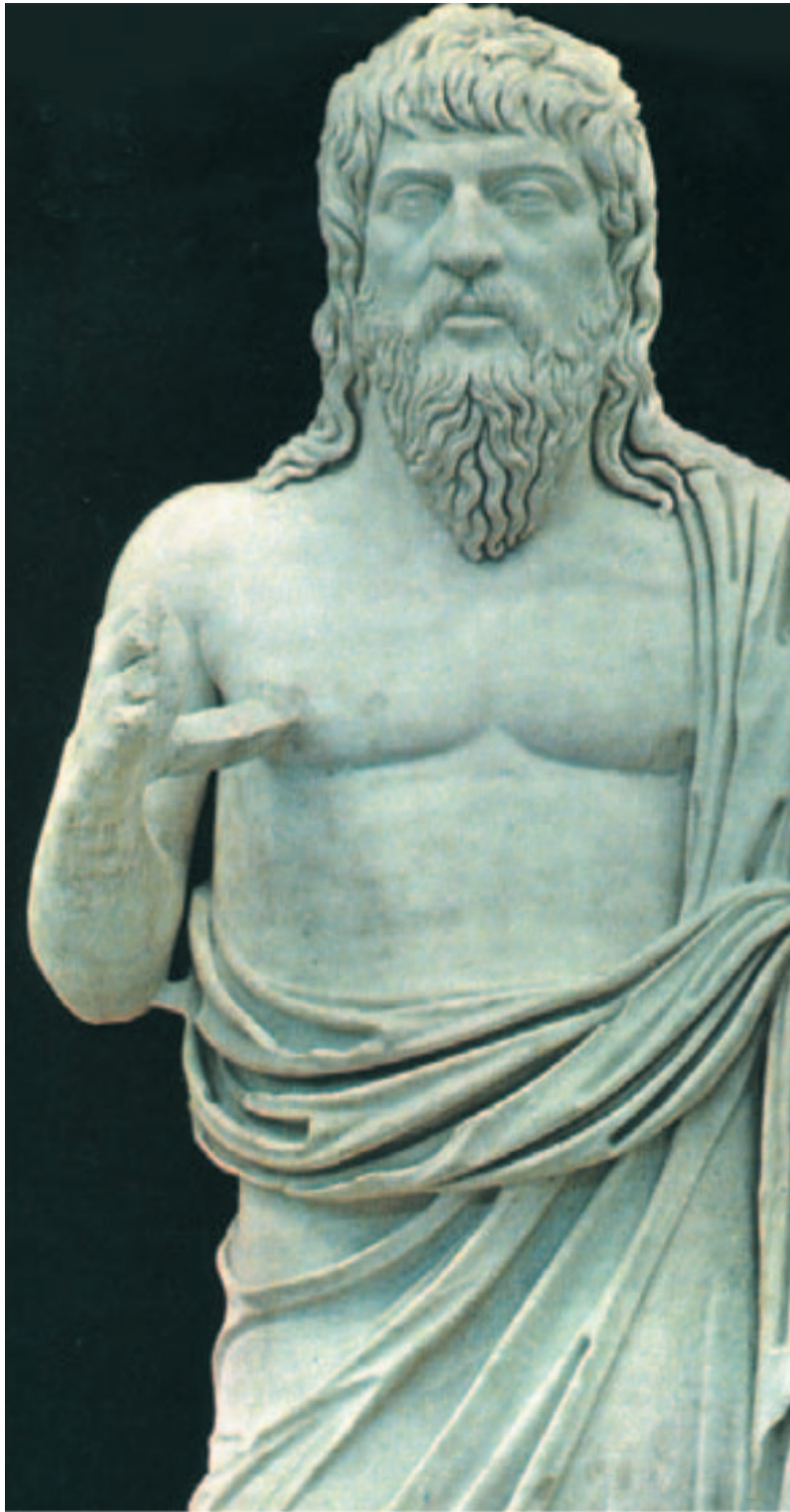
β. Ἥλιος οὐχ ὑπερβήσεται μέτρα· εἰδὲ μὴ, Ἐρινύες μιν, Δίκης ἐπίκουροι, ἔξευρήσουσιν.

Ηράκλειτος, 226

(Ο Ἥλιος δε θα ξεπεράσει τα μέτρα του, δηλαδή δε θα παραβεί τους νόμους που τον διέπουν· αλλιώς, οι Ερινύες, οι θεραπαινίδες της Δικαιοσύνης, θα τον ανακαλύψουν.)

Η αρχή του μέτρου στη φυσική μεταβολή εκφράζεται επιγραμματικά και συνεπάγεται αμετάκλητα την τίσιν (= τιμωρία) της ὕβρεως.

Ηράκλειτος, ο μεγάλος φιλόσοφος της Ιωνίας
(ρωμαϊκό αντίγραφο). Μουσείο Ηρακλείου

Ο 6ος αι. π.Χ. υπήρξε αιώνας πνευματικής άνθησης και δημιουργίας, με φιλοσοφικές ανησυχίες και αναζητήσεις. Την ίδια ακριβώς εποχή έζησαν και εκείνοι που ονομάστηκαν Επτά Σοφοί. Ο κατάλογός τους ενίοτε ποικίλλει. Δύο όμως ονόματα παραμένουν σταθερά, του Σόλωνα και του Θαλή, που αντιστοιχούν ο πρώτος στην ηθική σκέψη και ο δεύτερος στην επιστημονική.

II. Η φιλοσοφία στην Κάτω Ιταλία. Η φιλοσοφία στην περιοχή αυτή συνδέεται με κινήματα πνευματικά και μυστικιστικά, που αναφέρονται στο θάνατο και τη λατρεία των χθόνιων θεοτήτων:

Ορφισμός. Μυστηριακή θρησκεία του 7ου αι. π.Χ., όπως τα Ελευσίνια Μυστήρια της Δήμητρας και της Περσεφόνης, που επιδίωκε τον εξαγνισμό του ανθρώπου με πράξεις τελετουργικές· αναπτύχθηκε γύρω από το πρόσωπο του μυθικού Ορφέα και διαδόθηκε σε όλο τον ελληνικό κόσμο.

Όρφεύς

Γιος του Απόλλωνα και της Μούσας Καλλιόπης, γεννήθηκε στη Θράκη και υπήρξε απaráμιλλος μουσικός (εφευρέτης της κιθάρας), που μάγευε εξίσου ανθρώπους, θηρία και άψυχα. Έλαβε μέρος στην Αργοναυτική εκστρατεία. Κατέβηκε στον Άδη, για να αναζητήσει τη γυναίκα του Ευρυδίκη, γοητεύοντας και τον ίδιο τον Πλούτωνα. Η παράδοση αναφέρει ότι

διαμελίστηκε από τις Μαινάδες, ακόλουθες του θεού Διονύσου.

Ο μύθος τον παρουσιάζει ως προφήτη με μαγικές ιδιότητες και βαθιά πίστη στη μεταθανάτια ζωή, για την οποία προετοιμάζονται οι πιστοί με ασκητικούς κανόνες, μήσεις και καθαρμούς (= εξαγνισμούς < καθαίρω). Χρυσά εγχάρακτα φύλλα με αποσπάσματα από ιερά κείμενα χρησίμευαν ως οδηγοί των πιστών στον άλλο κόσμο.

Τα ορφικά κείμενα (87 Ορφικοί Ύμνοι) θεωρούνται μεταγενέστερα, τα δόγματα όμως του ορφισμού είχαν αποκρυσταλλωθεί στην αρχαία εποχή.

Πυθαγορισμός. Θρησκευτικό, πολιτικό και πνευματικό κίνημα, επηρεασμένο από το μυστικισμό, που συνδέθηκε με τον ορφισμό και είχε ως αρχηγέτη το μεγάλο Έλληνα μαθηματικό και φιλόσοφο Πυθαγόρα.

Ο ορφισμός και ο πυθαγορισμός, που με το μυστικό τους περιεχόμενο αντανakλούν ανατολικές επιδράσεις, πίστευαν στην επιβίωση της ψυχής και τη μετεμψύχωση, ως μέσον τελειοποίησης του ανθρώπου.

Ως ξεχωριστά κινήματα, αλλά και με ενιαία μορφή (ορφικοπυθαγορισμός) επηρέασαν σημαντικά τη φιλοσοφική σκέψη στην Κάτω Ιταλία, καθώς και σε όλο τον αρχαίο κόσμο.

Πυθαγόρας (580–490 π.Χ.) Γεννήθηκε στη Σάμο, αλλά εγκατέλειψε την πατρίδα του κατά τη διάρκεια της τυραννίας του Πολυκράτη και κατέφυγε στην Κρότωνα της Κάτω Ιταλίας, πόλη φημισμένη για τους αθλητές της και την ιατρική σχολή (Ηρόδ. III, 125, 131-2), και αργότερα στο Μεταπόντιο. Στην Κρότωνα ίδρυσε και διηύθυνε Σχολή με σκοπό την επιστημονική έρευνα, οι οπαδοί του όμως απέκτησαν μεγάλη πολιτική επιρροή. Ο Πυθαγόρας είναι το αρχέτυπο του φιλοσόφου, με την έννοια του σοφού που διδάσκει το νόημα της ζωής και του θανάτου. Δεν υπήρχαν δικά του κείμενα, αλλά μόνο διηγήσεις που του απέδιδαν μοναδικές ικανότητες. Η διδασκαλία του, κυρίως μυστική, αποτελούσε για τους μαθητές του θέσφατο· παροιμιώδης παρέμεινε η φράση «αὐτὸς ἔφα» (= το είπε αυτός, και επομένως είναι ορθό), χαρακτηριστικό της αυθεντίας του δασκάλου.

Ο Πυθαγόρας εισάγει στην ερμηνεία του κόσμου και της δομής του το ποσοτικό στοιχείο. Τα πάντα είναι θέμα ποσοτικών σχέσεων. Ταυτόχρονα, ο αριθμός είναι στοιχείο του νοητού κόσμου· και η αρμονία άλλωστε

είναι ποσοτική σχέση. Έτσι, γίνεται ο εισηγητής της θεωρίας των αριθμών, ως αρχής ερμηνείας του κόσμου (αρχή των όντων ή μονάς), και η συμβολή του στην ανάπτυξη των μαθηματικών είναι σημαντική· ο ίδιος απέδειξε το ομώνυμο θεώρημα και προσέδωσε ιερή σημασία στην τετρακτύς (= τέσσερις πρώτοι αριθμοί) που αποτέλεσε τη βάση του «Όρκου των Πυθαγορείων».

Πυθαγόρειοι. Ο Πυθαγόρας και οι μαθητές του είχαν πολλούς στόχους: φιλοσοφικό στοχασμό, φυσική επιστήμη, πολιτική, μεταρρυθμίσεις στις θρησκευτικές και ηθικές παραδόσεις. Πίστευαν ότι τα πάντα ανάγονται στους αριθμούς και ρυθμίζονται από την αρμονία τους. Τα «ακούσματα»¹ διατυπώνονταν σε δωρική διάλεκτο. Η συμβολή των πυθαγορείων στην εξέλιξη και διαμόρφωση της φιλοσοφίας και των επιστημών ήταν μεγάλη. Η ελληνική πνευματική δημιουργία έχει πολύ επηρεαστεί από τα πυθαγόρεια δόγματα. Ο Πλάτωνας έχει υποστεί βαθύτατη επίδραση από αυτούς και η μεταφυσική του είναι έντονα ποτισμένη από τις ιδέες τους. Μια ποιητική συλλογή από 71 εξάμετρους στίχους μεταγενέστερη (2ος αι. μ.Χ.) περιλαμβάνει την ηθική διδασκαλία και τις θρησκευτικές δοξασίες των πυθαγορείων (Χρυσᾶ ἔπη).

III. Οι Ελεάτες φιλόσοφοι. Οι φιλόσοφοι αυτοί ανήκουν στην Ελεατική Φιλοσοφική Σχολή, της οποίας έδρα ήταν η Ελέα, πόλη της Ιταλίας, κοντά στην Ποσειδωνία (Paestum), αποικία των Φωκαέων. Ο Πλάτωνας

---

1. Θεωρητικές και πρακτικές οδηγίες που μεταδίδονταν προφορικά στους ομοϊδεάτες.

στο Σοφιστή (211α, 242d) αναφέρει την ομάδα των Ελεατών φιλοσόφων ως «έλεατικὸν ἔθνος». Στο φιλοσοφικό τους σύστημα κυριαρχεί η αντίληψη της σταθερότητας, σε αντίθεση με την αλλαγή του Ηρακλείτου. Οι Ελεάτες φιλόσοφοι, εκτός από το Ζήνωνα, ήταν και ποιητές και υιοθετούσαν στα κείμενά τους την ποιητική μορφή της ομηρικής και ησιόδειας παράδοσης.

Παρμενίδης (515–450 π.Χ.). Μαθητής του Ξενοφάνη, νομοθέτης και φιλόσοφος. Έγραψε ένα μεγάλο ποίημα, *Περὶ φύσεως* (διασώθηκε αποσπασματικά), όπου αναφέρεται στη μύησή του στην Αλήθεια. Η μύηση αυτή προσλαμβάνει τη μεγαλοπρέπεια του μύθου. Η μοναδική αλήθεια, που μας παραπέμπει στην προβληματική του Ηράκλειτου, οδηγεί προς το ὄν (ὄν, γεν. ὄντος: μετοχή του εἶμί), το μοναδικό, «γιατί είναι αγέννητο και άφθαρτο (άνώλεθρον), πλήρες, ακίνητο και χωρίς τέλος». Δεν πρόκειται για απλό φυσικό σύμπαν, όπως των Ιώνων φιλοσόφων, αλλά για ό,τι το πνεύμα μπορεί να συλλάβει. Ο Παρμενίδης είναι ο πρώτος φιλόσοφος της νοησιαρχίας (πρωταρχική αιτία των ψυχικών εκδηλώσεων και βάση για την προσέγγιση της γνώσης και της αλήθειας είναι η νόηση). Η φράση του «ταυτόν ἐστι νοεῖν τε καὶ εἶναι» θεμελιώνει στην ιστορία της φιλοσοφίας την αρχή της ταυτότητας Αντίθετα, το μὴ ὄν δεν μπορεί να υπάρξει, γιατί δεν μπορεί να νοηθεί. Αναφέρεται επίσης και στον κόσμο της δοξασίας (απλής γνώμης). Ο κόσμος είναι σφαιρικός και απαρτίζεται από δύο ισότιμα και αντίθετα στοιχεία (φως και νύχτα), που η ισοδυναμία τους εξασφαλίζει την κοσμική ισορροπία. Η οντολογική θεωρία του Παρμενίδη (εἶναι - μὴ εἶναι) απορρίπτει όλες τις προγενέστερες κοσμολογικές θεωρίες. Αντίθετα προς τον

Ηράκλειτο, το δημιουργό τού γίνεσθαι (εξελικτική πορεία των μεταβολών), ο Παρμενίδης είναι ο φιλόσοφος του εἶναι (στατική κατάσταση). Η μεταφυσική του κυριάρχησε στην ιωνική φιλοσοφία του 5ου αιώνα και επηρέασε τον Αναξαγόρα και τους ατομιστές.

Ζήνων ὁ Ἐλεάτης (490–415 π.Χ.). Είναι διαφορετικός από το στωικό φιλόσοφο του 3ου αι. π.Χ. από το Κίτιο (σημ. Λάρνακα) της Κύπρου. Μαθητής και φίλος του Παρμενίδη, δημοκρατικός φιλόσοφος, πέρασε όλη του τη ζωή στη γενέτειρά του. Αποδέχθηκε εξολοκλήρου τις θεωρίες του Παρμενίδη, προσπαθώντας να τις υπερασπιστεί με πρωτότυπα και παράδοξα (ζηνώνεια) επιχειρήματα. Χρησιμοποίησε τη μέθοδο τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς, αλλά και τη διαλεκτική, δηλαδή την αναζήτηση της αλήθειας με το διάλογο.

Οι αντινομίες του Ζήνωνα άσκησαν επίδραση στους ατομικούς (Λεύκιππο και Δημόκριτο), στους σοφιστές (Γοργία και Πρωταγόρα), αλλά και σε σύγχρονους φιλοσόφους. Από όλους τους προσωκρατικούς ο Ζήνωνας είναι σήμερα ο πιο επίκαιρος.

Η Ελεατική Σχολή έμελλε να επιδράσει αποφασιστικά στον Πλάτωνα (ένας διάλογός του επιγράφεται Παρμενίδης) και στον Αριστοτέλη.

Ο Αχιλλέας και η χελώνα

Περίφημος είναι ο συλλογισμός του Ζήνωνα που λέει ότι σε μια καταδίωξη ο πιο γρήγορος δρομέας δεν μπορεί να ξεπεράσει τον αργό· γιατί ο διώκτης πρέπει πρώτα να φτάσει στο σημείο απ' όπου ξεκίνησε ο διωκόμενος, και επομένως ο βραδύτερος δρομέας έχει πάντα ένα προβάδισμα, αναφέροντας ως παράδειγμα τον ταχύτερο Αχιλλέα και τη βραδύτερη χελώνα. Υποθέτουμε ότι ο Αχιλλέας είναι χίλιες φορές ταχύτερος από τη χελώνα και ότι αυτή προηγείται, κατά την εκκίνηση του Αχιλλέα χίλια μέτρα. Στο χρόνο που ο Αχιλλέας θα έχει διανύσει χίλια μέτρα, η χελώνα θα έχει κερδίσει ένα προβάδισμα ενός μέτρου· όταν ο Αχιλλέας θα έχει καλύψει αυτή την απόσταση του ενός μέτρου, η χελώνα θα προηγείται πάλι κατά $1/1.000$ του μέτρου και έτσι χωρίς τέλος.

Έμπεδοκλής (495–430 π.Χ.). Γεννήθηκε στον Ακράγαντα της Σικελίας και ήταν σύνθετη προσωπικότητα: ρήτορας, πολιτικός, υπερασπιστής της δημοκρατίας, στοχαστής, γιατρός και θαυματοποιός, με υπερφυσική δύναμη. Απόκρυφες ιστορίες για το θάνατό του αναφέρουν ότι έπεσε αυτοβούλως στον κρατήρα της Αίτνας. Ζηλωτής του Παρμενίδη, επηρεάστηκε πολύ από τη σκέψη του. Από το έργο του σώζονται μικρά αποσπάσματα από δύο ποιήματα, γραμμένα σε εξάμετρους στίχους: *Περὶ φύσεως* (350 στίχοι) και *Καθαρμοί* (100 στίχοι). Ο τίτλος του πρώτου ποιήματος μας οδηγεί στην ιωνική φιλοσοφία. Ενώ, όμως, οι Ίωνες φιλόσοφοι καθόριζαν ένα μοναδικό στοιχείο για την προέλευση του σύμπαντος (μονισμός), ο Έμπεδοκλής δέχεται τέσσερα (πλουραλισμός), που τα δηλώνει μάλιστα με ονόματα θεϊκά. Στους Καθαμούς, επηρεασμένος από τον Ησίοδο, ακολουθεί ορφικές και πυθαγόρειες δοξασίες για το πεπρωμένο της ψυχής, όπως τη μετεμψύχωση, περιγράφοντας την περιοχή τού επέκεινα (= άλλη ζωή) και δίνοντας οδηγίες για διάφορες καθαρτήριες τελετουργικές πράξεις.

Οι βασικές αρχές του σύμπαντος του Έμπεδοκλή, που παρουσιάζονται ως θεϊκά όντα, είναι οι τέσσερις ρίζες (ρίζωματα) του παντός: γῆ, ἀήρ, πῦρ και ὕδωρ, ενώ η Φιλότης (αγάπη) και το Νεῖκος (φιλονικία) δρουν αντιθετικά πάνω και μέσα από αυτά. Η φιλότης οργανώνει και συνδέει, το νείκος χωρίζει και διασπά. Η ιστορία του σύμπαντος είναι ο συνδυασμός και ο χωρισμός των τεσσάρων ριζωμάτων: η ανάμειξη (μειξίς) και η διαίρεση (διάλλαξις). Με την κυριαρχία της φιλότητας σχηματίζεται η Σφαίρα (Σφαῖρος, ὅ) και το σύμπαν ενοποιείται (το ὄν του Παρμενίδη), ενώ με το νείκος διασπάται σε αταξία, φέρνοντας στο νου τον πόλεμο των αντιθέτων του Ηράκλειτου.

Η τελευταία φάση της προσωκρατικής σκέψης κυριαρχεί τον 5ο π.Χ. αιώνα. Η φιλοσοφία του Αναξαγόρα και των ατομιστών θα αποτελέσει την ιωνική απάντηση στην κριτική θεωρία των Ελεατών και του Εμπεδοκλή.

ΣΥΓΧΡΟΝΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

ΠΟΙΗΣΗ	ΕΠΙΚΗ
ΑΡΧΑΪΚΗ ΕΠΟΧΗ 8ος αι. π.Χ. - 500 π.Χ.	Ηρωικό έπος: Όμηρος Διδακτικό έπος: ΗΣίοδος

ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ	ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΑΡΧΑΪΚΗ ΕΠΟΧΗ 8ος αι. π.Χ. - 500 π.Χ.	Προσωκρατικοί Έωνες φιλόσοφοι: Θαλής, Αναξίμανδρος, Αναξίμενης, Ηράκλειτος, Ξενοφάνης Φιλόσοφοι Κ. Ιταλίας Ελεάτες: Παρμενίδης, Ζήνων, Εμπεδοκλής Πυθαγόρειοι

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΛΥΡΙΚΗ	ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ
<p>Ελεγεία: Καλλίνος, Μίμνερμος, Τυρταίος, Σόλων, Θέογνις κ.ά.</p> <p>Ύμνος: Αρχίλοχος, Σημωνίδης, Ιππώναξ</p> <p>Επίγραμμα: Σιμωνίδης</p> <p>Αιολικό μέλος: Σαπφώ, Αλκαίος, Ανακρέων κ.ά.</p> <p>Χορική: Πίνδαρος, Βακχυλίδης, Αλκμάν κ.ά.</p>	

ΙΣΤΟΡΙΑ	ΡΗΤΟΡΙΚΗ
<p>Λογογράφοι</p> <p>Μύθοι: Αίσωπος</p>	

ΣΥΓΧΡΟΝΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

ΠΟΙΗΣΗ	ΕΠΙΚΗ
ΚΛΑΣΙΚΗ ΕΠΟΧΗ 500 - 323 π.Χ.	

ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ	ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΚΛΑΣΙΚΗ ΕΠΟΧΗ 500 - 323 π.Χ.	Αναξαγόρας Ατομικοί: Λεύκιππος, Δημόκριτος Σοφιστές: Πρωταγόρας, Γοργίας, Πρόδικος κ.ά. Μεγάλοι φιλόσοφοι: Σωκράτης Πλάτων Αριστοτέλης

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΛΥΡΙΚΗ	ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ
	<p>Τραγωδία: Αισχύλος Σοφοκλής Ευριπίδης</p> <p>Σατυρικό δράμα</p> <p>Κωμωδία: Αριστοφάνης</p> <p>Μέση κωμωδία: Εύβουλος, Άλεξις κ.ά.</p>

ΙΣΤΟΡΙΑ	ΡΗΤΟΡΙΚΗ
<p>Ηρόδοτος Θουκυδίδης Ξενοφών</p> <p>Ιατρική: Ιπποκράτης</p>	<p>Αρχές ρητορικής: Συρακούσες: Κόραξ κ.ά.</p> <p>Ανάπτυξη ρητορικής: Αθήνα</p> <p>Ρητορικοί λόγοι: α) Δικανικοί: Λυσίας κ.ά. β) Συμβουλευτικοί: Δημοσθένης κ.ά. γ) Πανηγυρικοί: Ισοκράτης</p>

ΣΥΓΧΡΟΝΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ

ΠΟΙΗΣΗ	ΕΠΙΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ 323 - 31 π.Χ.	

ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ	ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ 323 - 31 π.Χ.	Επικούρειοι Σκεπτικιστές: Πύρρων κ.ά. Στωικοί: Ζήνων, Κλεάνθης κ.ά.

ΠΟΙΗΣΗ	ΕΠΙΚΗ
ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΠΟΧΗ 31 π.Χ. - 330 μ.Χ.	

ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ	ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΠΟΧΗ 31 π.Χ. - 330 μ.Χ.	Επίκτητος Μάρκος Αυρήλιος Πλωτίνος

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΛΥΡΙΚΗ	ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ
Βουκολική: Θεόκριτος	Νέα κωμωδία: Μένανδρος

ΙΣΤΟΡΙΑ	ΡΗΤΟΡΙΚΗ
Ιστορίες Μ. Αλεξάνδρου Πολύβιος Διόδωρος ο Σικελιώτης	

ΛΥΡΙΚΗ	ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ	ΡΗΤΟΡΙΚΗ
Πλούταρχος Αρριανός Παυσανίας Στράβων	Δεύτερη Σοφιστική Λουκιανός Αλκίφρων κ.ά. Μυθιστόρημα

ΠΙΝΑΚΑΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

- Άγάθων **B** 80, **Γ** 27
Αθήναιος **Γ** 117
Αΐλιος Άριστείδης **Γ** 112
Αίσχίνης **Γ** 59, 68-69, 71
Αίσχύλος **B** 16, 36, 72, 104, **Π**
Αΐσωπος **A** 117, **Π**
Άλεξις **B** 111, **Π**
Άλκαϊος **A** 11, 81, 100, **B** 72, **Π**
Άλκιδάμας **Γ** 74
Άλκίφρων **Γ** 115, **Π**
Άλκμάν **A** 81, 106, **Π**
Άνακρέων **A** 81, 104, **Π**
Άναξαγόρας **A** 131, 134, **B** 60, 123, **Γ** 6, **Π**
Άναξίμανδρος **A** 121, **Π**
Άναξιμένης **A** 121, **Π**
Άνδοκίδης **Γ** 59, 60-61
Άντίμαχος **Γ** 82
Άντίπατρος **Γ** 67, 74, 83
Άντισθένης **Γ** 18
Άντιφάνης **B** 111
Άντιφῶν ὁ ρήτορας **B** 123, **Γ** 60
Άντιφῶν ὁ σοφιστής **Γ** 9, 60
Άππιανός **Γ** 108
Άπολλώνιος ὁ Δύσκολος **Γ** 117
Άπολλώνιος ὁ Ῥόδιος **A** 71, **Γ** 81, 93
Άρατος (ποιητής) **Γ** 82
Άρίσταρχος **Γ** 93
Άριστοτέλης **A** 58, 131, **B** 10, 25, 28, 31, 77, 80, 85, 108, **Γ** 7, 14, 37-49, 53, 57, 58, 74, 93, 95, **Π**
Άριστοφάνης **B** 61, 80, 93, 95-109, 110, **Γ** 27, 58, **Π**

Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος Γ 93
Ἄριων Α 108, Β 10
Ἄρκεσίλαος Γ 96
Ἄρκτινος Α 65
Ἄρριανός Γ 105-108, 109, Π
Ἄρτεμίδωρος Γ 117
Ἄρχιλοχος Α 71, 81, 95, 97, Β 85, Γ 82, Π
Ἄρχιμήδης Γ 92
Ἄρχύτας Γ 20
Ἄχαιός Β 80
Ἄχιλλεύς Τάτιος Γ 116

Βακχυλίδης Α 81, 110, Π
Βίων Γ 89

Γαληνός Γ 116
Γοργίας Β 72, Γ 13, 25, 52, 54, 55, 58, 64, Π

Δείναρχος Γ 59, 73
Δέξιππος Γ 108
Δημάδης Γ 71, 74
Δημήτριος Φαληρεύς Α 117, Γ 74, 85
Δημόκριτος Γ 8, 95, Π
Δημοσθένης Γ 53, 55, 59, 62, 63, 68, 69-73, 74, Π
Διογένης Λαέρτιος Γ 111
Διογένης ὁ Κυνικός Γ 19, 93
Διόδωρος ὁ Σικελιώτης Γ 100, Π
Διονύσιος Ἄλικαρνασσεύς Γ 101, 112
Διόφαντος Γ 117
Δίφιλος Γ 84
Δίων ὁ Κάσσιος Γ 107
Δίων ὁ Χρυσόστομος Α 111, Γ 112

Ἐκαταῖος Α 119
Ἐλλάνικος Α 59, 119

Έμπεδοκλής **A** 71, 133, **B** 113, **Γ** 6-7, **Π**
Έπίκουρος **Γ** 9, 85, 94-95, 109
Έπίκτητος **Γ** 98, 105, 109, **Π**
Έπίχαρμος **B** 85, 111
Έρατοσθένης **Γ** 61-62, 91, 93
Εΰβουλος **B** 111, **Π**
Εΰκλειδης (μαθηματικός) **Γ** 91
Εΰκλειδης (φιλόσοφος) **Γ** 18, 91
Εΰμηλος **A** 64
Εΰπολις **B** 94
Εϋριπίδης **A** 107, **B** 15, 16, 19, 32, 53, 58, 59-79, 80, 81, 86,
102, 103, 104, 107, **Γ** 11, 86, **Π**
Έφορος **B** 145

Ζηνόδοτος **A** 25, **Γ** 93
Ζήνων ὁ Στωικός **Γ** 97, **Π**
Ζήνων ὁ Έλεάτης **A** 131, **Π**

Ήγήσιππος **Γ** 74
Ήλιόδωρος **Γ** 116
Ήριννα **A** 115
Ήράκλειτος **A** 71, 123, 129-134, **Γ** 33, 97, **Π**
Ήρόδοτος **A** 24, 114, 117, 119, **B** 10, 15, 49, 112-122, 123,
125, 127, 131, 144, **Γ** 105, 115, **Π**
Ήρωδιανός **Γ** 117
Ήρων **Γ** 116
Ήρώνδας **Γ** 90
Ήσίοδος **A** 66-72, 87, 97, 133, **B** 41, 46, **Γ** 81, 82, **Π**

Θαλῆς **A** 121, 126, **Π**
Θέογνις **A** 81, 87, **Π**
Θεόκριτος **A** 72, **B** 72, **Γ** 88, 89, **Π**
Θεόπομπος **B** 145
Θέσπις **B** 11, 24, 35

Θεόφραστος **Γ** 38, 85

Θουκυδίδης **A** 119, **B** 48, 113, 121, 123-137, 140, 144, 145,
Γ 11, 23, 55, 60, 61, 66, 69, 72, 74, 99, 107, **Π**

Ίβυκος **A** 81, 108

Ίππαρχος **Γ** 91

Ίππίας **Γ** 14, 25, 26

Ίπποκράτης **B** 123, 133, 146-149, **Γ** 116, **Π**

Ίππῶναξ **A** 81, 97, **Γ** 90, **Π**

Ίσαῖος **Γ** 59, 63

Ίσοκράτης **B** 72, **Γ** 11, 54, 55, 56, 58, 59, 63, 64-66, 68, **Π**

Ίων **B** 70, 80, **Γ** 24

Καικίλιος **Γ** 59, 112

Καλλίμαχος **A** 71

Καλλῖνος **A** 81, 83, **Π**

Καρνεάδης **Γ** 96

Κλαύδιος Πτολεμαῖος **Γ** 116

Κλεάνθης **Γ** 97, **Π**

Κόιντος Σμυρναῖος **A** 62

Κόραξ **Γ** 51, **Π**

Κόριννα **A** 114

Κράτης **B** 94

Κρατῖνος **B** 93

Κράτιππος **B** 145

Κριτίας **Γ** 9, 19, 31

Κτησίας **B** 145

Λεύκιππος **A** 131, **Γ** 7, **Π**

Λεωνίδας **Γ** 83

Λογγῖνος **Γ** 112

Λόγγος **Γ** 116

Λουκιανός **Γ** 112-115, **Π**

Λυκοῦργος Γ 59, 68

Λυκόφρων Γ 83

Λυσίας Γ 30, 55, 59, 61-63, Π

Μάξιμος Γ 112

Μάρκος Αὐρήλιος Α 123, Γ 98, 109, 110, Π

Μελέαγρος Γ 83

Μένανδρος Β 110, Γ 80, 85-87, Π

Μένιππος Γ 113, 114

Μίμνερμος Α 81, 85, Π

Μόσχος Γ 89

Μυρτίς Α 114

Νίκανδρος Γ 82

Ξενοφάνης Α 122, 123, 130, Π

Ξενοφῶν Β 125, 137-145, Γ 14, 15, 16, 105, Π

Ξενοφῶν ὁ Ἐφέσιος Γ 116

Ξένων Α 59

Ὅμηρος Α 21, 22, 46, 55-64, 102, Β 15, 46, 52, 72, Π

Ὅρφεύς Α 126

Παναίτιος Γ 98

Πανύασις Β 112

Παρμενίδης Α 71, 130, 131, 133, Γ 6, 15, 30, Π

Παυσανίας Γ 108, Π

Πίγρης Α 65

Πίνδαρος Α 81, 110-114, Β 8, Π

Πλάτων Α 61, 109, 114, 129, 131, Β 80, 96, 104, 108, 142,
Γ 7, 9, 11, 14, 15, 16, 18, 19-36, 37, 38, 39, 45, 47, 48,
55, 58, 60, 67, 68, 74, 95, 110, 112, Π

Πλούταρχος Γ 102-105, Π

Πλωτῖνος Γ 110-111, Π

Πολύβιος Β 136, 145, Γ 99, Π

Πορφύριος Γ 111
Ποσειδώνιος Γ 98
Πράξιλλα Α 114
Πρατίνας Β 34, 81
Πρόδικος Γ 14, 25, 64, Π
Πρωταγόρας Α 109, 131, Β 60, 113, 134, Γ 11, 13, 24-25, 26,
64, Π
Πυθαγόρας Α 128, 129
Πύρρων Γ 96, Π

Σαπφώ Α 11, 81, 101-103, Π
Σέξτος Έμπειρικός Γ 109
Σημωνίδης ὁ Ἄμοργῖνος Α 81, 97, Π
Σιμωνίδης ὁ Κεῖος Α 81, 89, 109, Π
Σόλων Α 81, 86, 126, Β 15, 46, Γ 19, 50, Π
Σουσαρίων Β 85
Σοφοκλῆς Β 16, 23, 24, 32, 47-59, 60, 73, 76, 80, 83, 104,
113, 144, Π
Σπεύσιππος Γ 20
Στασίνοσ Α 65
Στησίχοροσ Α 81, 107, 108, Β 72
Στράβων Γ 101, 108-109, Π
Σωκράτησ Β 60, 98, 107, 137, 139, 142, Γ 11-33, 60, 64,
91, Π
Σώφρων Β 86, Γ 90

Τελέσιλλα Α 114
Τέρπανδροσ Α 81, 99
Τίμαιοσ Γ 91, 99
Τιμόθεοσ Α 99
Τισίας Γ 51, 52
Τυρταῖοσ Α 81, 83-85, Π

Ὑπερείδης **Γ** 55, 59, 67

Φερεκράτης **B** 94

Φερεκύδης ο Σύρος **A** 116

Φιλήμων **Γ** 84

Φιλητάς **Γ** 82

Φίλιστος **B** 145

Φιλόστρατος **Γ** 111, 116

Φρύνιχος (τραγικός) **B** 34

Φρύνιχος (κωμικός) **B** 110

Φωκίων **Γ** 74

Χαρίτων **Γ** 116

Χιωνίδης **B** 93

Χοιρίλος **B** 33

Χρύσιππος **Γ** 97

[**A**, **B**, **Γ**, = τόμοι 1, 2, 3]

[**Π** = συγχρονικός πίνακας εξέλιξης
γραμματειακών ειδών, σελ. 136-141]

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

[Η βιβλιογραφία αυτή είναι επιλεκτική και ενδεικτική: από την τεράστια και ανεξάντλητη βιβλιογραφία επιλέγονται εδώ μόνο ορισμένα επιστημονικά βιβλία –όχι άρθρα– Ελλήνων και ξένων μελετητών, μεταφρασμένα στην ελληνική, αντιπροσωπευτικά εκάστου είδους, τα οποία κρίνονται χρήσιμα για καθηγητές και μαθητές.]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

Γεωργοπαπαδάκος Α., Ελληνική Γραμματολογία, Θεσσαλονίκη 1973.

Easterling P.E. - Knox B.M.W., Ιστορία της Αρχαίας Ελληνικής Λογοτεχνίας (μτφρ. Κονομή Ν. – Γρίμπα -Κονομή Χρ.), Παπαδήμας, Αθήνα 42000.

Lesky A.I., Ιστορία της Αρχαίας Ελληνικής Λογοτεχνίας (μτφρ. Αγ. Τσοπανάκης), Θεσσαλονίκη 1998.

Romilly J. de, Αρχαία Ελληνική Γραμματολογία (μτφρ. Θ. Χριστοπούλου -Μικρογιαννάκη), Καρδαμίτσα, Αθήνα 1988.

Said S. – Traide M. – Boulluec A.I., Ιστορία της Ελληνικής Λογοτεχνίας (μτφρ. Γ. Ξανθάκη-Καραμάνου – Δ. Τσιλιβερδής – Β. Πόθου), Παπαζήσης, Αθήνα 2001.

Α' ΠΟΙΗΣΗ

Bowra C.B., Αρχαία Ελληνική Λυρική Ποίηση (μτφρ. Ι.Ν. Καζάζης), Μ.Ι.Ε.Τ., Αθήνα 1980.

Dover K.J., Η κωμωδία του Αριστοφάνη (μτφρ. Φ.Ι. Κακριδής), Μ.Ι.Ε.Τ., Αθήνα 1978.

- Κακριδής Ι.Θ., Ομηρικά θέματα, Εστία, Αθήνα 1978.
- Κακριδής Ι.Θ., Προομηρικά, ομηρικά, ησιόδεια, Εστία, Αθήνα 1980.
- Κακριδής Ι.Θ., Ομηρικές έρευνες, Εστία, Αθήνα ³1986.
- Latacz J., Όμηρος. Ο θεμελιωτής της ευρωπαϊκής λογοτεχνίας (μτφρ. Ε. Σιστάκου), Παπαδήμας, Αθήνα 2000.
- Lesky A.I., Η τραγική ποίηση των Αρχαίων Ελλήνων (μτφρ. Ν.Χ. Χουρμουζιάδης), Μ.Ι.Ε.Τ. / 1989, τόμοι Α & Β.
- Μαρωνίτης Δ.Ν., Αναζήτηση και νόστος του Οδυσσέα. Η διαλεκτική της Οδύσσειας, Παπαζήσης, Αθήνα 1978.
- Μαρωνίτης Δ.Ν., Ομηρικά μεγαθέματα, Κέδρος, Αθήνα 1999.
- Μπούρας Ν.Γ., Το αρχαίο δράμα, Περιεχόμενα και ερμηνεύματα, Γρηγόρης, Αθήνα 2002.
- Schadewaldt W., Από τον κόσμο και το έργο του Ομήρου (μτφρ. Φ. Ι. Κακριδής), Μ.Ι.Ε.Τ., Αθήνα 1982.
- Σκιαδάς Α., Αρχαϊκός λυρισμός, I-II, Καρδαμίτσα, Αθήνα 1979, 1981.
- Τσοπανάκης Αγ., Εισαγωγή στον Όμηρο, Θεσσαλονίκη ³1977.
- Χριστόπουλος Μ., Μυθικά θέματα με δραματικό προσώπείο. Μελέτη για την τραγωδία και την κωμωδία, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2000.

Β΄ ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ

Anderson K.J., Ξενοφών, η ζωή και το έργο του (μτφρ. Πόλ. Μοσχοπούλου), Τυπωθήτω, Αθήνα 2002.

Βέικος Θ., Οι προσωκρατικοί, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 1998.

Bury J.B., Οι αρχαίοι Έλληνες ιστορικοί (μτφρ. Φ.Κ. Βώρος), Παπαδήμας, Αθήνα 1970.

Guthrie W.K.C., Οι Έλληνες φιλόσοφοι. Από τον Θαλή ως τον Αριστοτέλη (μτφρ. Αντ. Σακελλαρίου), Παπαδήμας, Αθήνα 1983.

Kennedy G., Ιστορία της Κλασικής Ρητορικής (μτφρ. Νικ. Νικολούδης), Παπαδήμας, 2000.

Long A.A., Η ελληνιστική φιλοσοφία. Στωικοί, Επικούρειοι, Σκεπτικοί (μτφρ. Στ. Δημόπουλος – Μ. Δραγώνα-Μονάχου), Μ.Ι.Ε.Τ., Αθήνα 1990.

Λυπουρλής Δημ., Ιπποκράτης, Ζήτρος, Θεσσαλονίκη 2001.

Romilly J. de, Οι μεγάλοι σοφιστές στην Αθήνα του Περικλή (μτφρ. Φ.Ι. Κακριδής), Καρδαμίτσα, Αθήνα 1994.

Romilly J. de, Ο Θουκυδίδης και ο αθηναϊκός ιμπεριαλισμός (μτφρ. Λ. Στεφάνου), Παπαδήμας, Αθήνα 2000.

Σπυρόπουλος Ηλ., Ηροδότου Ιστορίες, Γκοβόστης, Αθήνα, 1995.

Finley J., Θουκυδίδης (μτφρ. Τ. Κουκουλιός), Παπαδήμας, Αθήνα 1997.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Πρόλογος	5
Εισαγωγή	8
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ: ΑΡΧΑΪΚΗ	16
A. ΠΟΙΗΣΗ	16
1. ΕΠΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ.....	16
α. Ηρωικό έπος: Όμηρος	17
β. Διδακτικό έπος: Ησίοδος.....	66
2. ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ	73
Τα είδη της λυρικής ποίησης και οι κυριότεροι εκπρόσωποί της.....	82
α. Ελεγεία	82
β. Επίγραμμα	89
γ. Ίαμβος	94
δ. Μονωδιακή (μελική) ποίηση	98
ε. Χορωδιακή ποίηση	105
B. ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ	116
Αρχές και συνθήκες ανάπτυξης – Μύθοι	116
1. ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ	118
2. ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.....	120
Συγχρονικός πίνακας εξέλιξης των γραμματειακών ειδών.....	136
Πίνακας ονομάτων	142
Συνοπτική βιβλιογραφία.....	149

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.